

**Calea
spre
inima ta**
CATHERI]

**CATHERINE BYBEE Calea
spre inima ta**

**CATHERINE BYBEE
Calea spre inima ta**

**Traducere din limba engleză Elena
Macoviciuc**

EDITURA LITERA
București

prolog

Parker se uită în oglindă, închise un ochi și își trase o linie perfectă peste pleoapă pentru un machiaj ochi-de-pisică. Își flutură mâna ca să usuce machiajul umed înainte să deschidă ochiul. Se dădu în spate și întoarse capul dintr-o parte în alta ca să-și analizeze talentul.

Suzie, colega ei de cameră, stătea lângă ea, făcându-și loc în mica lor baie din apartament.

- Mi-ar fi plăcut să nu lucrezi în seara asta. Marcus a spus că o să fie cea mai reușită petrecere din vara asta!

Era sfârșitul lunii august și semestrul de toamnă începuse deja de o săptămână. La 24 de ani, Parker petrecuse mai mult timp cu oameni ca Marcus pe plajă la focuri de tabără decât la cursuri, iar părinții ei puseseră piciorul în prag.

Avea un an la dispoziție ca să-și termine cursurile și să obțină o diplomă. Putea să facă asta dacă sărea peste câteva apusuri îmbibate în tequila și muncea din greu. Zilele de sâmbătă și duminică erau singurele în care putea să lucreze și, cum în

weekenduri primea cele mai bune bacșișuri,
exact asta avea să facă.

- *E timpul să te maturizezi, Parker! Eu
fi tatăl tău am avut răbdare, dar gata, s-a
terminat!*

*Mama și tatăl ei stăteau în fața ei, la masa
din living, făcând-a să simtă că era ținta unui
atac.*

*Părinții ei aveau puțin peste 50 de ani și o
gândire destul de liberă.*

*-Am fost de acord să îți iei o pauză de câțiva
ani ca să-ți dai seama ce trei să faci. Când ai
început colegiul la 20 de ani,*

am fost de acord și cu asta. Dar au trecut deja patru ani și lucrurile în serios.

-Asta pentru că nu știu ce vreau să fac, ie Tatdi ei tdm bise și o mdngdiase pe mână.

-Ne-am dat seama de asta când ți-ai schimbat ciatearea pentru a treia oară. Și știu că San Diego este o școală unde se țin multe petreceri doar am fost tineri odată.

Ea voia să spună că mulți studenți își schimbau speciile și că nu mergea chiar atât de des la petreceri pe care sugerau, dar nu spusese nimic.

Mama ei oftase și o privise direct în ochi.

-Mallory a fost acceptată la patru facultăți de la Universitatea din California, iar realitatea e că nu ne permitem să vă susținem pe amândouă odată mai mult de un an. Plănuisem ca tu deja să termini când avea să înceapă ea, iar Austin mai are trei ani până când începe școala. Și știi cât nea costat anul trecut, înainte să moară bunica.

Bunica locuise în casa lor de oaspeți înainte să sufere un atac cerebral, iar îngrijirea ei devenise o sarcină prea grea pentru mama ei. Și asistența medicală nu era ieftină.

Parker se uitase în jur, prin casa familiei ei. O locuință mare, în stilul unei ferme, care se întindea pe mai bine de 20 000 de metri pătrați, într-o zonă luxoasă din Santa Clarita Valley. Era locul unde putea să fie cel mai aproape de viața la țară, în timp ce locuia la nici 40 de minute de Los Angeles. Crescuse cu tot ce avusese nevoie și multe din lucrurile pe care le voia. Dar asta nu însemna că părinții ei înțelegau în bani. Când erau mici, tatăl țipa la ei să stingă lumina și nu aveau voie să risipească mâncarea.

Într-un final, Parker nu se mai contrazisese cu ei. Pdrinfii ei aveau dreptate. Era momentul să se maturizeze, iar asta în# pea cu terminarea colegiului și găsirea unui loc de muncă rea • Parker scoase capacul rujului și își făcu buzele ai trei mișcări.

- Spune-i lui Marcus că, dacă o să termin destul de devreme, o să vin și eu.

Apoi ieși din baie. După ce-și luă șorțul și elasticul de păr, își aruncă telefonul mobil în geantă și ieși din apartament. În San Diego era neobișnuit de cald, chiar și pentru luna august, iar Parker spera că nu trebuia să lucreze pe terasă în tura de noapte.

Își conectă telefonul la mașină și se uită pe lista cu melodii pentru drumul scurt.

Dar telefonul îi sună, iar pe ecran apăru numele surorii ei.

Parker îl dădu pe silențios și continuă să caute prin lista cu melodii.

Băga mașina în marșarier și ieși din locul de parcare.

Sora ei o sună din nou.

În loc să o ignore a doua oară, Parker ridică telefonul și-și ținu piciorul pe frână.

-Sunt în mașină, în drum spre muncă. Pot să te sun mai târziu?

- Parker! țipă Mallory isterică.

Parker îngheță.

-Ce s-a întâmplat?

- E vorba de mama și de tata. Vino acasă acum!

- Ce s-a întâmplat, Mallory?

Sora ei începu să plângă, iar panica se strecură în fiecare celulă din corpul lui Parker.

- Dumnezeuule, ce e? Ce s-a întâmplat?

Se auzi un foșnet, apoi o voce necunoscută

vorbi de la celălalt capăt al telefonului.

- Bună. Vorbesc cu Parker?

Lacrimile amenințau deja să curgă. Era ca și cum totul se mișca în reluare, iar ea nu avea cum să oprească tot ce urma să se întâmple.

- **SuntundtatreListentele** de la

Henry Mayo. A avut loc un accident

capitolul 1

Doi ani mai tdr^w

- O să întârziem.

-Ai încredere în mine! E a treia oară când fac asta. Parker aștepta răbdătoare ca poarta proprietății lor să se deschidă și să iasă. Nu contează când apari, o să intrăm într-o cameră înghesuită împreună cu o grămadă de copii de la școala ta. Când ajungi acolo, numele tău e trecut pe o listă și aștepți. Programările sunt o glumă.

Ieșiră pe poartă și o luară pe un drum privat, pe care-l împărțea cu 70 dintre vecinii ei. Dădu aerul condiționat mai tare, sperând să contracareze cele 32 de grade care radiau prin ferestre.

-Nu suport să întârzii.

Parker se uită la fratele ei de 17 ani, care privea pe geam. Cu fiecare zi ce trecea, semăna din ce în ce mai mult cu tatăl lor.

-Ai fi putut să te duci singur, îi aminti ea.

Tânărul ridică din umeri.

Într-o lună, băiatul urma să înceapă ultimul an de liceu și era timpul pentru portretele seniorilor, motiv pentru care se grăbea să ajungă în camera plină cu adolescenți plini de acnee, aflați în fața unui nou început. Sigur, Austin ar fi putut să meargă singur cu mașina, dar o voia și pe Parker acolo. Nu era un sub-

stitut pentru mama lor, dar era următoarea cea mai bună variantă.

Dintre toți trei, lui Austin îi fusese cel mai greu după accidentul părinților lor. Suferința lui luase forma unei rebeliuni care ținuse șase luni și aproape că forțase

instanțele de judecată să se ocupe de cazul lui
P alungă amintirile și se concentrează asupra drumului ^

- Când m-a adus mama să fac portretul, am pu vină cu aproape o oră mai devreme, spuse Parclce]^**ieși de pe drumul privat și intră pe una dintre străzi' principale din cartier. Și am așteptat o oră și jumătate

- Sper să nu dureze așa de mult. Le-am spus pj^e nilor mei că o să ne întâlnim la În-N-Out la ora 14 00

Trecură chiar pe lângă localul despre care vorbea ieșiră pe autostradă.

- E posibil să întârzii.

- Nu suport să întârzii, bombăni el a doua oară. Parker se uită în oglinda retrovizoare când intră pe

autostradă și văzu norul de fum pe cerul din spatele ei.

- Oh, nu!

Austin se întoarse în scaun. Parker intrase deja pe banda de pe autostradă și analiza peisajul din spate.

- Pare să fie aproape.

Parker se concentrează asupra drumului.

- Probabil cineva a aruncat o țigară pe geam. Ce nemernic!

California de Sud era în al șaptelea an de secetă severă. Dealurile nu erau decât o vegetație compactă, prea însetată ca măcar să mai vâjâie vântul prin ea.

- Nu mi-aș face griji, nu bate vântul

Santa Ana. Avuseseră destulă experiență cu focurile de vegetație în canioanele care înconjurau casa familiei lor. Unele ajunseseră destul de aproape pentru ca autoritățile să închidă o stradă importantă, dar toate focurile fu* seseră stinse înainte să ajungă la vreo casă sau w vreo proprietate.

Austin se întoarse și începu să butoneze telefonul.

40 de minute mai târziu, Parker dădea nerăbdătoare din picior, în timp ce aștepta împreună cu fratele ei* Fotografii lejoferiseră câte o cămașă și câte o cravat pentru poze. În jurul lor, băieții erau îmbrăcați în haine

*Calea spre
inima ta*

elegante de la mijloc în sus, în timp ce în partea de jos purtau pantaloni scurți și papuci. Fetele purtau ceva în falduri, care crea același efect.

Parker făcu repede câteva poze cu scena nebunească, pentru ca Mallory să le vadă mai târziu. Primi apoi un mesaj de la sora ei: „Ai văzut incendiul?”

„L-am văzut când plecam. E aproape?” Parker simți un fior când puse întrebarea.

„Cred că e în Acton, nu sunt sigură. Ar trebui să vă întoarceți acasă înainte să închidă drumul.”

Parker se strecură din studio, traversă holul plin de adolescenți și ieși afară. Se uită spre est și, de unde era, nu văzu decât puțin fum. Însă erau la câțiva kilometri depărtare, în Santa Clarita Valley.

„Sunt sigură că totul e sub control.”

Parker intră înapoi în studio.

Austin încă aștepta să-i vină rândul.

Ea se uită la ceasul de pe telefon.

Minutele treceau.

Dacă incendiul era aproape, voia să fie acasă. Ultima oară când închiseseră drumul din canion, nimeni nu mai putuse să intre timp de patru zile. Focul nu ajunsese foarte aproape, dar autoritățile ceruseră o evacuare. Doar jumătate din locuitori plecaseră. Părinții ei încă trăiau când se întâmplase asta. Tatăl ei urcase caii în rulotă și îi spusese mamei ei să ia animalele, pe Parker, pe sora și pe fratele ei și să se îndepărteze de zonă. Tatăl rămăsese în urmă. Promisese că avea să plece dacă situația se înrăutățește.

Nu se întâmplase nimic. Nici măcar un strat de cenușă. Timp de trei nopți și patru zile, nu avuseseră voie să se întoarcă acasă.

Numele lui Austin fu strigat, în sfârșit, iar Parker expiră, deși nici măcar nu-și dăduse

Calea spre
inima.ta
seama că-și ținuse respirația.

Bybee

îi zâmbi fratelui ei în timp ce acesta se spre
aparatură de fotografiat.

La fel ca o atracție dintr-un parc de distracție
tarea durase mult mai mult decât cursa. După se
ridică de pe scaun, Parker îl grăbi. ^{CeUst}r,

- Mallory crede că poliția o să închidă
canionul

- Din cauza incendiului?

- Da. Crede că e în Acton.

Călătoria tăcută spre casă trecu mult mai repede
decât la plecare. Micile urme de fum de pe cer fl
r * înlocuite de nori în formă de ciupercă în mai
puțin de o oră. Când Parker trecu de punctul de
intrare, unde autoritățile aveau să închidă drumul,
oftă ușurată.

Amândoi coborâră din mașină, uitându-se spre
cer.

Mallory îi întâmpină la capătul aleii.

-Ce crezi?

Era aproape.

„Prea aproape.”

-Vântul bate din direcția opusă. Dacă deasupra
noastră cerul nu ar fi albastru, mi-aș face griji.

în sinea ei tremura, dar nu avea să le arate
asta fratelui și surorii ei.

- Ce facem acum? întrebă Austin.

- O să sari peste întâlnirea cu prietenii
tăi. Dacă închid drumul, nu te poți întoarce. Și
dacă trebuie să plecăm, vreau să umplu mașina
cu cât de multe lu* cruri pot.

Proprietatea lor se afla la marginea rezervației
naționale Angeles Forest. Locația era unul dintre
avantajele casei. Cei 40 000 de metri pătrați ai
Fermei Sinclair u deau iluzia că erau și mai mari
neavând vecini în apropiere. Casa în sine fusese
creată de fostul proprietar ca * reziste unui
incendiu. Pereții din stuc, acoperiș cu țigle* Tatăl
lor plantase flori de gheață în toată zona din spa'

ț^e a dealului. Deși majoritatea muriseră în urma unui mghet dintr-o iarnă și apoi după multe veri fără ploaie

în care prețurile la apă erau mari. Vecinul aflat mai sus de ei nu-și curățase bine tufișurile, Parker sărise gardul de mai multe ori în ultimii doi ani cu o mașină de tuns iarba ca să taie vegetația aflată aproape de gardul lor.

Se întoarse fără să spună nimic și o luă pe alee.

- Unde te duci? întrebă Mallory.

- Să deschid poarta ca să intre pompierii.

Dacă exista un lucru sigur în incendiile din cârti- er, acesta era că departamentul de pompieri le folosea proprietatea ca să se pregătească. Terenul era plat, cu excepția locului unde era construită casa, așa că puteau să întoarcă ușor mașinile.

Luară cina toți trei în fața televizorului, programele de știri întrecându-se în a oferi cel mai bun unghi al incendiului. Din fericire, nici unul nu se afla pe strada ei sau în curte, ceea ce îi dădu lui Parker impresia de siguranță. Și nici șeriful nu mergea de la o casă la alta, cerându-le oamenilor să evacueze proprietatea.

Își strânseseră albumele foto și le puseră lângă scările care duceau spre garaj. Doar asta le rămăsese de la părinții lor: poze și amintiri. Unele le trezeau pe celelalte, iar asta era singurul lucru care conta.

Deși Parker nu voia să recunoască, își făcea griji. Era greu să nu-și facă de vreme ce întunericul înlocui apusul, iar strălucirea din est era ușor de văzut.

Austin stătea lângă fereastra mare care dădea spre proprietate.

-Au venit pompierii.

Parker simți o presiune în piept. Se opri din spălatul farfuriilor și ieși afară. Luminile mașinilor care se îndreptau lent spre casă

Bybee

strălucneau. Austin o urmă spre alee, în timp ce Mallory hiberna în camera ei. Scout, labradorul lor negru, alerga în jurul lor, entuziasmat că aveau să iasă la plimbare noaptea.

- Bună seara, îi întâmpină ea pe pompieri, care stăteau lângă mașina lor și se uitau la flăcări.

- Bună! Tu ești proprietara casei? între hi bărbați.

- Da. întinse mâna. Parker. El e fratele meu -Eu sunt căpitanul Moore. Mulțumesc poarta!

- Nici o problemă. Facem orice ca să vă ai stingeți focul mai repede. Cât de departe e? într i? ^

- La câțiva kilometri. în seara asta doar îl supra ^

- Cu evacuări? întrebă Austin. ^ ini

-Nu, încă nu. Dacă vântul o să continue să b așa, focul nu o să ajungă aici. Nu vă faceți griji! Dacă ^ schimbă ceva la noapte, o să vă trezim și o să vă scoate ^ de aici. Aveți animale?

Ea clătină din cap.

- Doar găini.

- Bun.

Scout se plimba în jurul căpitanului, dorind să-i atragă atenția.

- Probabil o să stăm în curtea voastră în cea mai mare parte a nopții.

Ce ușurate! Deși nu credea că aveau să doarmă.

- Mie îmi convine. Dacă aveți nevoie de ceva, trebuie doar să ne cereți.

-Avem cam tot ce ne trebuie.

Parker observă câțiva vecini care stăteau la marginea proprietății și se uitau înăuntru. îl lăsa

pe Austin să vorbească cu pompierii și se duse să discute cu vecinii ei- Ieși pe poartă și își puse un zâmbet fals pe față.

- Situația devine serioasă când departamentul de P^{onv} pieri campează în curtea ta, zise ea cu un râset agitat.

- Ce au spus? întrebă Lori..

- Momentan doar supraveghează. Nu e căzu^{gă} intrăm în panică. *

- **Nu o să ajungă aici, spuse domnul Richards. Am ^ zut asta de o duzină de ori. îmi amintesc că ultima o**

*Calea spre
inima ta*

stăteam cu tatăl tău pe veranda casei tale, beam bere și ascultam liniștea dinainte de redeschiderea canionului

Domnul Richards probabil împlinise 70 de ani. Proprietatea lui nu se învecina cu a ei, dar casa lui era și mai sus pe deal. Dacă trebuia să se îngrijească cineva, el era acela.

-Nu m-aș îngrijora, Parker. Susan și Ron, soțul ei, împărțeau un gard cu ei. Tatăl tău ar sta pur și simplu să bea o bere.

Cuvintele lui Susan erau menite să o aline, dar nu avură nici un efect.

- Mă simt mai bine știind că departamentul de pompieri e aici.

Se uită la luminile mașinilor și își dori ca tatăl ei să fi fost acolo în locul lor. Genul ăsta de gândire avea s-o paralizaze, așa că alungă acele gânduri.

- Familia De Luca e tot în Hawaii? întrebă Lori, schimbând subiectul.

- Da, dar sunt sigură că e cineva care are grijă de casă.

Cuplul De Luca călătorea mult și mereu avea pe cineva care să se ocupe de casă.

- Vă sugerez să vă culcați. Măine locul ăsta o să fie plin de girofaruri, spuse domnul Richards.

- Să ne rugăm ca direcția vântului să nu se schimbe, spuse Susan.

Parker ignoră privirile pline de compasiune care însoțeau fiecare conversație de când muriseră părinții ei, iar ea le preluase rolul. Le spuse noapte bună și se întoarse spre casă. Când ajunsese la podul de ta pârâul secat, se opri. Lumina incendiului din depărtare era mai intensă de acolo. Nu erau flăcări, cel puțin nu unele pe

Catherine

Bybee

care să le poată vedea.

Tremura.

Era o noapte fierbinte de iulie, iar ei u^{le} era frig.

Aerul dimineții era nemișcat. Clopoței de vânt nu s^u,
sinchiseau să se miște.

Parker reușise să doarmă câteva ore și se trezise |_{na} inte de răsăritul soarelui și chiar înainte ca Benni_e cocoșul lor, să își intre în rol.

Își trase pe ea niște pantaloni scurți și un tricou, ap_oj îl urmă pe Scout pe ușă. Mașina pompierilor plecase d_e pe proprietatea lor. Ceața acoperea cerul albastru când soarele începu să răsară.

Mallory i se alătură cu o cană de cafea în mâini.

- Ce crezi? întrebă ea.

- Greu de spus. Potrivit prognozei meteo, vântul ar trebui să-și schimbe direcția. Flutură o mână prin față. De unde și porcăria asta din aer.

-Tata ne-ar spune să ne relaxăm.

- Și mama ar intra în panică.

Mallory își puse brațul în jurul umerilor lui Parker.

-Aș vrea să fie aici, cu noi.

Parker nu voia să deschidă subiectul ăsta. Avea destule la care să se gândească. Nu avea timp să-și plângă de milă. Se îndepărtă de brațul surorii ei și plecă.

-Ce faci?

- O să dau drumul la stropitori. Scot furtunul de incendii.

În mijlocul curții lor era un hidrant. Un rezervor de apă de 20 000 de litri îl alimenta din susul dealului, din spatele casei. Nu avea s-o salveze, dar o putea ajuta. Până ce avea să se golească. Apoi mai era piscina. Dar nu înlocuise pompa pe care tatăl ei o construise ca să tragă apă din ea în

Catherine

Bybee

situații ca asta. Evitarea acelei cheltuieli părăse o idee bună atunci.

„Ar fi trebuit să înlocuiesc pompa.*¹

La ora 10.00 cartierul era împânzit cu elicoptere. Pompierii parcaseră în curte, iar aerul era plin de cenușă fierbinte.

Tăcerea dimineții se risipi, iar vântul începu să împingă focul în direcția lor. Încet, cerul albastru dispăru în spatele norilor de fum care atârnavă deasupra. Rafalele de vânt păstrau un ritm plăcut, nu ca Santa Ana, se gândi Parker, când se trezea noaptea și dădea jos clopoței de vânt din cauza mișcărilor lor frenetice care o împiedicau să doarmă.

Parker, fratele și sora ei nu puteau decât să privească cerul și silueta dealului. Stând lângă unul dintre cei șase pompieri, ea începu să pună întrebări.

- Elicopterele o să controleze flăcările înainte să ajungă aici?

- Vor încerca, dar nu e ușor să zboare în zona muntoasă fiindcă e mult fum.

Parker crescuse pe dealurile acelea, așa că înțelegea foarte bine cât de abrupte erau.

- Buldozere?

- Dacă o să fie timp.

„Ce înseamnă asta?”

Pompierul, care avea puțin peste 30 de ani, îi simți probabil îngrijorarea și zâmbi.

- Eu mi-aș pregăti mașinile și m-aș pregăti de evacuare dacă incendiul o să se apropie mai mult.

- S-a emis vreun ordin de evacuare?

- Fiecare face cum crede. Mulți vecini își mută animalele ca să fie siguri.

Parker nu părăsise proprietatea toată ziua, prin urmare, nu știa câți vecini rămăseseră.

Își trecu mâna peste față și simți o dungă fină de pământ în palmă după ce făcu asta.

Nu era pământ, se corectă.

„Cenușă.”

Îi făcu semn lui Mallory să i se alăture în timp

ce se întorcea spre casă.

- Hai să încărcăm mașinile ca să fim
sigure!

Catherine

Bybee

Parker se uită în aceeași ochi albaștri pe care i i flecare zi în oglindă. Un dar de la mama lor^a i

- Mi-e frică!

-Mereu îl sting înainte să treacă dealul t.i i ea sora.

- Da, dar mereu a fost în cealaltă parte a **canionul** Niciodată în partea asta.

Sora ei avea dreptate, dar nu avea de gând să-i alim teze panica.

- Ia albumele foto, oracolele, hainele și umpleți mașina! Eu o să iau lucrurile mamei și ale tatei.

Cu toate astea, în timp ce Parker împacheta, își spuse că era o precauție inutilă.

Nu avea să se întâmple nimic.

Puse colecția de arme a tatălui ei în mașină, laolaltă cu muniția pe care o găsi. Ultimul lucru pe care-l voia era să zboare gloanțe prin aer dacă lua foc casa. Nu știa dacă era posibil, dar i se păru lucrul corect pe care să-l facă. Mâinile îi tremurau, deși își tot repeta că avea să scoată din nou totul din mașină fără să părăsească proprietatea.

-Ai împachetat porțelanurile mamei? întrebă Mallory.

Parker se uită la spațiul rămas în mașina ei.

- Nu avem loc.

- Nu-mi place asta.

Lacrimi apărură în ochii surorii ei, iar Parker simți cum începea să se emoționeze.

-Nici mie, Mallory. Hai să nu ne pierdem controlul, da?

-Da.

Sora ei inspiră adânc.

Deasupra nu se mai auzeau elicopterele. Nici o picătură de apă sau vreun elicopter plin cu substanțe ignifuge nu venise să le ofere alinare.

Calea spre

inima ta

Fumul se întete, la fel agitația lui Parker.

La un moment dat, se uită în jur, la toți cei care ofereau ajutor, și nu-și văzu fratele.

- Unde e Austin?

Mallory arată spre vecini.

- La familia De Luca, interveni pe Lynn.

Lynn era fiica adultă a familiei De Luca, care se ocupa de casă.

- Și-a împachetat ceva?

- Nu cred, spuse Mallory.

Parker alergă înapoi în casă, se duse în camera fratelui ei și făcu inventarul. Băiatul nu părea să-și fi împachetat ceva. Apucă un coș cu haine, cele pe care era evident că le purtase, și se duse spre mașina lui.

Mallory veni alergând în casă, iar teama pe care Parker o simțea crescând în ea era reflectată în ochii surorii ei. -Vedem flăcările!

0 cuprinse un fior.

1 se ridică părul de pe mâini, iar inima îi batea destul de tare cât să o audă.

Lăsă jos coșul cu haine și fugi la ușă.

Amândouă se duseră în fugă la matca secată a pârâului și se uitară la drumul pe care și-l făcea focul. Câteva flăcări licăreau sus, pe deal.

Parker se duse la echipajul de pompieri care se așezase în mijlocul proprietății.

- Unde e celălalt echipaj? întrebă ea, uitându-se după camionul cu furtunuri.

- Unul dintre oamenii noștri s-a dus să-l aducă.

În ritmul în care bătea, inima nu avea să-i mai reziste prea mult.

Nuanța cerului trecu de la încețoșată la gri.

Cenușa albă începu să cadă.

Se întoarse spre sora ei.

*Calea spre
inima ta*

- Du-te după Austin!

Fără să pună întrebări, Mallory fugi spre
casa vecinilor.

Parker își scoase telefonul din buzunarul din
8^{pat} începu să filmeze. Era un obicei dm
colegiu, iar în^{re}V' trarea evenimentelor făcea
parte din viața ei de zi ^{Cu} - Nu-mi place cum
arată, spuse ea în înregistrare Surprinse modul
în care cerul se schimbă de lâ la negru, iar
vântul începu să se întetească. Imaginea^' opri
asupra hambarului în care se aflau șase găini.
**Casa de oaspeți era la câțiva metri de el, iar
steagurile tatălui ei fluturau mândre în vânt.

Își băgă telefonul în buzunar, fugi în hambar
și de», chise ușa cotețului de găini. Nu avea să
strângă păsările Dacă se apropia focul, trebuiau
să se descurce.

Din cealaltă parte a terenului, zgomotul
clopoțeilor de vânt îi urla în minte ca un semn
de rău augur.

Cu toate astea, negarea stătea într-un colț
îndepărtat al minții ei.

„Asta nu se întâmplă.”

Dorința de a sta și a plânge pur și simplu era
imensă. Se întoarse în casă, luă pătura pe care o
făcuse bunica ei și alergă pe hol ca să strângă
pozele de familie de pe pereți, aruncându-le în
pătură, până când aceasta fu prea greu de tras.

Umplu portbagajul mașinii fratelui ei.

Scout alerga pe lângă ea, fiind destul de isteț ca
să stea aproape. Însă nu se putea spune același
lucru despre pisica familiei.

Sushi dispăruse.

Austin intră în grabă în casă.

- Parker, trebuie să vezi asta!

Ea era în casă doar de câteva minute, însă,

*Calea spre
inima ta*

când ieși afară, fu ca și cum trecuse de la zi la noapte. Aerul vuia ca un uragan. Zgomotul provocat de incendiu era asurzitor. Alergară pe alee și priviră crestele.

Era ca și cum cineva turnase un catalizator și, ca urmare, un zid de foc explodase.

Căpitanul departamentului de pompieri, cu care vorbise cam toată dimineața, se uita la flăcări.

-Ai o casă care poate fi apărută, îi spuse el.

-Nu pare să fie o luptă dreaptă, îi zise ea.

Bărbatul o privi cu un entuziasm ciudat în ochi. -Asta ar fi momentul potrivit să vă spun că trebuie să plecați.

Dar asta nu însemna că avuseseră parte de vreun avertisment.

- Tu ai face asta? Dacă ar fi casa ta.⁷
întrebă Austin. Căpitanul clipi.

- Eu sunt pompier.

Parker văzu în ochii fratelui ei privirea de luptător a tatălui lor.

Mallory semăna mai mult cu mama lor, era pregătită să plece.

- Drumul de ieșire din cartier e deja blocat le spuse căpitanul, care o privi apoi fix pe Parker. O să vă salvez casa!

Peste casă începură să cadă bucăți de cenușă fierbinte.

- Ce o să se întâmple acum?

Pompierul se uită la flăcările care începuseră să-i înconjoare.

- O să devină foarte interesant, iar asta foarte repede. Echipajul lui deja începuse să bage camionul pe alee și aranja furtunurile.

Cei trei intrară înapoi în casă și priviră în timp ce focul se apropia.

-Vreau să rămân aici, le spuse Austin.

-Și ce să faci? strigă Mallory la el.

*Calea spre
inima ta*

- Tata ar fi rămas.
- Tata nu e aici.
Parker își menținu tonul calm.
- Nu vreau ca mașina mea să ardă, le
spuse sora lor. Mașinile erau în fața casei,
pline cu orice merita salvat, Scout lătră la
picioarele lor, ca și cum își spunea și
el părerea.

*Catherine
Bybee*

Începea să fie cuprins ceva, porni alarma de incendiu. Sfinții * gândească, Parker alergă vadă dacă focul ajunsese cumva înăuntru. Îl vîrî telefonul. Știa, fără să se uite la el, că era compania de alarme, care suna să întrebe de incendiu.

Nu mai era nimic în casă pentru care să meargă să-și riște viața. Iar drumul de ieșire din canion începea să fie cuprins de flăcări.

Parker luă lesa și i-o puse câinelui.

- Plecăm.

- Eu vreau să stau, zise fratele ei.

Parker își luă sora de mână și-și fixă fratele cu privirea.

- Deja i-am pierdut pe mama și pe tata și nici unul dintre noi nu poate să facă nimic ca să salveze casa.

Tânărul *clipi*. Băiatul care fusese odată arăta mai degrabă ca bărbatul care avea să devină.

- Bine.

Parker oftă ușurată când ieșiră din casă.

Afară era zonă de război. Flăcările erau așa de aproape, încât toată căldura pe care o emanau era ca o arsură de soare pe brațele ei goale. Cenușă fierbinte cădea din cer și era imposibil să respiri fără să tușești.

Scout sări în mașina lui Austin și, unul câte unul, o luară pe a ea și ieșiră de pe proprietatea familiei.

Uimul lucru pe care-l văzu Parker când își lăsa casa în urmă era că un strălucitor portocaliu de flăcări cuprinsese unul dintre vechi stejar.

Catherine
Bybee

capitolul 2

Știrile prezenuu^rolutja^l^jj^!"^{111^0*} ** ^ "

Le luase mai bine de o oră și jumătate să iasă din canion. Căpitanul nu glumise când spusese că ieșirea era aglomerată, deș, o descriere mai potrivită era căfu sese blocată.

Acum, ea, fratele și sora ei erau la prietenii din oraș, dar nu destul de departe, și puteau să vadă flăcările în zare.

Încet, mesaj după mesaj, Parker privi cum sistemul de alarmă din casa lor îi trimitea mesaje.

„Intruziune pe ușa din față.”

„Geamuri sparte în living.”

„Detectare de mișcare în camera familiei.”

„Geamuri sparte în living.”

Parker se legănă.

Asta nu se întâmpla. Avusese grijă de casa familiei lor în fiecare zi de la moartea părinților. O îngrijise astfel încât, după ce Austin absolvise liceul, să o vândă și să poată începe toți o nouă viață.

În urmă cu două zile, asta era tot ce-și dorese.

O viață nouă. Una fără responsabilitatea de a-și crește fratele și sora și de a se ocupa de toate facturile pe care părinții lor le lăsaseră în urmă, cu banii obținuți în urma morții lor.

O viață în care se putea întoarce la școală, în loc să tot meargă la locul de muncă fără viitor pe care-l acceptase doar ca să respecte programul școlar și să poată fi alături de Mallory și de Austin.

O viață nouă, în care putea să încerce chiar să iasă din nou la întâlniri.

Doar că acum nimic din toate astea nu mai

*Catherine
Bybee*

conta. Parker se uită la telefon, în timp ce bănuia
că casa lor explodase. La un moment dat,
sistemul de alarmă cedă
și nu-i mai trimise mesaje.

-Aia e casa aflată mai sus de noi! exclamă
Austin,
arătând spre televizor.

**Parker își ridică privirea în timp ce
prietena ei,
Jennifer, își ^cuprinsă complet de
flăcări.**

**TT®Eterului de știri spuse că focul era
Pe de c "epoî ajunge în partea cealaltă.**

**De
asemenea, spuse că mai multe clădiri din zonă
erau**

**^kTuS'la telefon și la alertele trimise de
state-
mul de acasă, sistem care amuțise.**

**Se gândi la mama ei, stând pe veranda
casei fă- cându le cu mâna să vină la cină.**

Se gand. la tatăl ei,
care săpa o groapă pentru încă un copac pe
care voia să-l planteze.

Totul era pierdut...

Refuză să creadă că era adevărat, iar ochii i se
umplură de lacrimi.

-Crezi că mai e acolo? întrebă Mallory.

Parker nu putu spune da, dar nu avea să
spună nu. Deja totul se terminase într-un fel
sau altul.

Incendiul avansase așa de repede, încât fie
aveau o casă la care să se întoarcă, fie nu.

- Nu pot să stau pur și simplu, zise Sam
când se ridică. Mă duc să văd dacă mai e casa
acolo.

*Catherine
Bybee*

- Canionul e închis, îi spuse soția lui.
-O să mă duc cu jeepul până în albia râului,
apoi o să merg pe jos până acolo.
Austin se ridică.
-Vin cu tine.
Sam se opri lângă Parker și îi puse mâna pe umăr.

^ Nu o „ « „ « Jllc| |. eulcare

Cas* «a toe ce le răm.
după moartea lor tocmai f TTM DU Se vin<^ecase ?*
sângera. ' toCma' W «deschisă cu violență

Ea încuviință.

Mallory stătea ghemuiți pe canapea, cu doi
dintre
ce. patru căței chihuahua în poală. Ceilalți doi erau

ghemuiți lângă Scout, pe jos.

- Haide, ajută-mă cu cina! spuse Jennifer.

Se duseră în bucătărie, iar Jennifer îi dădu o
bere

- Ești bine?

Parker clătină din cap.

-Sunt vraiste.

- O să fie bine, orice s-ar întâmpla.

- Dacă nu mai e?

-Ai asigurare.

- Și ce să fac, să reconstruiesc? Gândul
îi provoca greață. Și până atunci unde stăm?

- Puteți să stați aici.

Mda, sigur... Sam și Jennifer aveau doi copii,
patru câini și două pisici. Nu aveau cum să stea
acolo.

-Mamă, Samson nu mă lasă să mă joc!

Fuica de 11 ani a lui Jennifer alergă în
bucătărie ca să-și pârsască fratele.

- Mă întorc imediat.

în timp ce Jennifer se duse să se ocupe de

*Catherine
Bybee*

copii, Parker se uită pe fereastra din
bucătărie, Soarele apusese și încă vedea în
depărtare strălucirea focului.

„Respiră...”

„Doar respiră...”

Peste treizeci de minute, îi sună telefonul și
numele lui Austin apăru pe ecran.

Mâinile îi tremurau.

-Spune-mi! zise ea în timp ce-și ținu respirația.

-Am mâna pe casă. E încă aici!

**Pieptul îi tremura de la forța lacrimilor
care înlocui-**

^{sct-} Ț "dezastru^ **Parker! Hambarele nu mai**

sunt, dar casa e în continuare aici.

- Oh, Dumnezeu!

Acel zâmbet care-i apăru pe buze pentru n,- în
două zile îi anunță pe cei din cameră, car^{o s,i} ochii
pe ea, că totul era în regulă. ' e erau cu

Un dezastru.

Era mai mult decât își imaginase,

Chiar și în timp ce stătea în mijlocul

proprietății ei cendiate, cu stejarii vechi de 300
de ani arși, mica liv !T a mamei ei arsă,
hambarele arse, gardul de lemn aflat I numai trei
metri de casa lor ars, chiar și atunci Parker se
considera norocoasă.

Nu trebuia decât să se uite la casa de mai sus,
cea unde vecinul nu-și curăța tufișurile în fiecare
an - casa aceea era redusă la un lemn care
fumega.

„Nu mai e.”

în cartier era liniște. Nici măcar sunetul
clopoțelilor de vânt nu umplea aerul.

Reuși să se strecoare înapoi în canion,
conducând prin albia râului pe care autoritățile

*Catherine
Bybee*

nu o monitorizau.

Aveau un generator și mâncare. Iar acum, când știa că aveau o casă, Parker voia să rămână. Și, din fericire, Sushi se ascunsese undeva în casă și nu fusese afectată de incendiu.

Sam urcă pe deal ca să ajungă în locul unde Parker se dusese ca să analizeze pagubele. Pământul era negru și cald sub picioare. Când ajunse lângă ea, își înfășură brațul în jurul umerilor ei.

- Am lipit furtunurile stropitoarelor care erau topita

Ajunseseră devreme și găsiseră două **furtunuri** din care țâșnea apă peste tot. Deși curentul era oprit* apa care curgea spre casă nu era oprită. Iar focul topise țevile de PVC care ieșeau din pământ.

- Mulțumesc.

-Vă întoarceți la noi acasă?

Parker clătină din cap.

-Nu, putem să stăm aici, dar îți mulțumesc.

*Calea spre
inima ta.*

Părăsirea canionului însemna că trebuia să folosească aceleași tactici ca să se întoarcă. Deși aprecia favoarea nu voia să tot ceară ajutor. '

- O să mă întorc după mașini imediat ce o să se des-

chidă drumurile.

Sam privi dealurile.

-Arată ca un peisaj lunar.

Ea se întoarse spre pădurea înnegrită din spatele lor.

-Nu știam că astea erau aici.

Erau trei întinderi de pământ, ascunse de tufișuri crescute pe parcursul a 50 de ani, acum expuse, dar acoperite doar de bețe arse, în locul unde cândva se aflaseră plante și copaci.

-Arată diferit, asta e clar.

- Și senzația e diferită.

În acea noapte, când stătea pe verandă, dealul ce se ridica deasupra casei și în canion era o strălucire pestriță de foc care ardea rădăcini adânci în pământ, fiind întetită și de cea mai mică rafală de vânt.

Focul încă ardea într-o parte izolată a canionului, iar din când în când explozia unui rezervor de propan îi lua prin surprindere, dar în cea mai mare parte a timpului era liniște.

Nu se auzeau coioți.

Nu se auzeau șerpi cu clopoței.

Nimic.

Funinginea și cenușa li acopereau gâtul și pielea când Parker se îndreptă spre ce mai rămăsese din hambarele proprietății. Trei găini și Bennie reușiseră să scape de flăcări și se întorseseră. Ceilalți nu fuseseră așa de norocoși.

-Am poze în care se vede cum arăta înainte de incendiu, îi spuse ea lui Andrew, agentul de asigurări. La un moment dat, acolo stăteau trei cai, două capre și ele.

Arată spre găinile care rămăseseră.

Bybee

Ultimele trei săptămâni fuseseră învăluite în ceața

Canionul se deschisese după patru zile. În tot timp, aproape toți pompierii, oficialii din district, d* oraș și de la Departamentul de Silvicultură trecuse^ proprietatea ei. La un moment dat, aduseseră chiar un lanț viu. Adică deținuți meniți să traseze o linie într, solul întunecat și cel deschis la culoare, unde focul f_{U8e}. se stins, ca linie de izolare. Parker crezuse că pompierii glumeau când îi spusese asta.

Ea privi în timp ce bărbații în costume portocalii x așezară într-o linie dreaptă și mărșăluiră pe alee și t_n jurul casei, ca și cum erau alt echipaj.

- Sunt deținuți, îi spuse pompierul al cărui nume nu-l știa.

-foști deținuți? presupuse ea.

- Nu, sunt deținuți acum. Aleși pentru bună purtare.

După ce află acea informație, Parker se duse în

grabă în casă, ca să acopere colecția de arme a tatălui ei, pe care o aruncase pe jos după ce se întorseseră, și închise ușile.

Nici într-o mie de ani nu s-ar fi gândit că pe proprietatea familiei ei aveau să se afle infractori, fie ei ieșiți pentru bună purtare sau nu.

Nu se întâmplă nimic neașteptat, iar deținuții își făcură treaba și plecară.

Acum Parker stătea în mijlocul a ceea ce lăsase focul în urmă.

- Pozele ajută, dar pot să-mi fac o idee legată de ce a fost aici.

Ieșiră din hambarul mic, trecură de grajd și de gar dul ars.

- Undeva, în tot haosul ăsta, cineva a

intrat pe poarta proprietății. Bănuiala mea e că a căzut curentul, iar de partamentul de pompieri a trebuit s-o deschidă cu forța- iar gardu din lemn nu a supraviețuit incendiului saU

Bybee

- Și casa?

- Incendiul a a distrus câțiva
ajuns în gardul, dar nu copaci, distrugă prea
a părut să mult.

- Casa miroase a fum?

-Totul miroase a fum, îi spuse ea*

- O să chemăm un curățător profesionist
să se ocupe de ventilație.

Parker îl conduse în jurul piscinei sau mai
degrabă a lacului negru care fusese odată o
piscină.

- Cred că va trebui *so* secăm, îi zise ea.

Prețurile apei pe timpul verii avea să facă
treaba foarte piperată.

Bărbatul arătă spre casa de oaspeți.

- Ceva pagube acolo?

Parker clătină din cap.

- Echipajul care a fost aici în ziua
incendiului s-a întors și mi-a spus că acoperișul a
luat foc, iar când au văzut steagurile fluturând,
și-au îndreptat furtunurile spre ele. Inițial, au
crezut că nu era o prioritate, dar steagurile le-au
dat de gândit.

-Asta da binecuvântare! îi zise Andrew.

- Da. Va trebui *so* închiriez după ce se
termină totul, zise ea.

Andrew își băgă pixul în buzunarul cămășii și
zâmbi.

-O să fii acoperită, domnișoară Sinclair. Polița
de asigurare acoperă clădirile exterioare și
peisagistica, dar cred că o să fie în regulă. O să
iau niște măsuri și o să fac poze în următoarele
ore.

Ei nu i se părea distractiv să se plimbe prin
cenușă.

- Mulțumesc, îi spuse Parker.

Bărbatul zâmbi.

Parker'își ridică privirea spre deal, iar zâmbetul îi dispăru.

Bybee

- Ce poate face compania de asigurări ca să
W: ^A dealul ăla să-mi alunece în curte?

După incendii, aveau loc inundații. California
tr_ek ia doar să vină cu ploaia.

-Nimic, zise el serios.

- Cum rămâne cu barierele alea din ciment de
marginea autostrăzii?

Nu-și amintea cum se numeau.

- Parapete?

-Așa, da. Sau spray-ul ăla verde, care face
vegetația să crească și fixează solul? Ceva?
Orice?

- Asigurarea nu acoperă prevenirea.

Inima lui Parker se opri.

- E stupid! Toate astea vor fi o problemă
mult mai mare după ce o să înceapă să plouă, îi
spuse ea.

Bărbatul se opri și o fixă cu privirea.

- Poți să mă suni după ce se întâmplă
asta. Tot ce o să se întâmple din cauza
incendiului o să fie acoperit.

- Ești sigur?

Bărbatul își băgă mâna în buzunar și scoase o
carte de vizită.

-Da.

- Poți să-mi faci o favoare? Îl întrebă,

-Ce anume?

- Înainte să pleci, poți să-mi spui dacă
asigurarea pe care o am pentru casă e destul de
mare? Părinții mei au stabilit polița, iar eu nu
am analizato. Pufni. Nu înseamnă că aș ști la ce
să mă uit. Dar vreau să fiu sigură că, dacă totul
ar fi ars din temelii, asigurarea ar fi îndeajuns să
reconstruim.

Andrew zâmbi și încuviință.

- Bineînțeles. O să verific asigurarea și prețul de com struit în zonă și o să-ți spun.
- Ea dădu mâna cu el.
- Mulțumesc.
- Parker se opri și se uită spre munte.
- " " d,PrU "» ~e p, ,L, "p
- O să fii bine, îi spuse Andrew.
- Însă Parker nu era la fel de încrezătoare.

capitolul 3

Colin stătea pe vârful rămășițelor arse a ce era teo- retic Angeles National Forest, dar era, de fapt, curtea cuiva. A mai multor oameni.

Grace stătea lângă el, cu mâna ridicată la ochi, ca să vadă mai bine în timp ce cerceta peisajul.

- Ce crezi? Își întrebă el sora mai mică.
- E rău.
- Dincolo de asta?
- Cred că o să fii extrem de ocupat, iar eu o să fiu fericită că lucrez la departamentul de dezvoltare a orașului și nu trebuie să strâng mizeria asta.

Colin zâmbi, în ciuda spaimei pe care o simțea. Sora lui era inginer în Santa Clarita, iar el obținuse de curând o poziție de supervisor la Departamentul de Lucrări Publice din Los Angeles.

Bărbatul scoase o hartă și o întinse pe capota camionetei.

- Există două locuri în care cade cea mai mare parte a apei de pe dealuri. Arată spre cel mai mare. Albia de aici e destul de mare ca să facă față. Sunt câteva locuri care cel mai probabil vor tăia accesul către câteva case.
- Cum rămâne cu pagubele?

Bybee

-Curți, proprietăți, eroziune. Dar nu putem face nimic ca să încetinim asta. Arată spre Cree anyon. ta este punctul problematic.

Grace arată spre zona roșie de pe ar

- Zona incendiată? întreabă ea.

-Da.

Ea trase adânc aer în piept.

- Cât de îngust e canionul ăsta?

- încă nu am fost la fața locului.

- De ce?

- E proprietate privată.

Ea arată spre linia verde.

-Asta e pădurea, nu?

El arată o proprietate de pe hartă.

- Pădurea care ajunge în spatele casei
cuiva.

- Se pare că ai ceva spațiu cu care să
lucrezi.

El clătină din cap.

- Nu destul.

La 1,60 metri, sora lui era o forță a naturii când era încolțită, însă în același timp era incredibil de bună și de optimistă.

- Care sunt șansele ca Departamentul
de Silvicultură să lucreze cu tine?

- Când a funcționat asta?

- Poate când Noe a construit arca.

Amândoi chicotiră.

-Ai ceva de lucru! Nu te invidiez.

Colin se uită în sus, la cenușa care cădea de
pe dealuri.

- Sper doar că proprietarul casei o să
coopereze.

Avea nevoie ca proiectul să meargă fără
probleme.

Mentorul lui se pensionase cu un an în urmă și
îl recomandase pe Colin să-i ia locul. La 33 de

ani, era cel mai tânăr șef din departament, iar bărbatul căruia Colin îi dădea raportul îi spusese acestuia că nu-l considera destul de experimentat pentru post. Deși trecuse perioada de probă, Ed se asigura că tânărul știa clar cine era șeful;

- Dacă nuoso facă, casele din josul apei nu au nici o șansă.

Da, știa asta.

- Poate că o să avem încă o iarnă uscată.
„:fUtem d oar 8ă Sperăm a 8ta' zise el. deși sudul Californiei chiar avea nevoie de ploaie, Însă acesta era ultimul lucru de care avea nevoie Creelt Canyon.

-Ce prostie! se plânse Austin, în timp ce-și trecu mâna prin păr*

-Care parte? Parker se întinse spre piscină cu furtunul de aspirare.

- Partea în care sunt aici înainte de 9.00 dimineța și fac asta.

Lucrul la care se referea era rutina lor de sâmbătă. Numai că, după incendiu, ce făceau o dată pe săptămână acum făceau la fiecare două zile. Parker se încruntă, privind stratul de funingine de pe fundul piscinei. După ce primise banii de la compania de asigurări, drenase piscina și spălase urmele cu acid. O lună mai târziu, din cauza vântului Santa Ana, părea că nici nu o atinseseră.

- Ai prefera să vii aici mai târziu, când e foarte cald? Fratele ei încuviință și îi aruncă un zâmbet plin de speranță.

-Da.

Ea îndreptă plasa de curățat piscina spre el.

- Ba nu.

- Angajează un băiat care să se ocupe de piscină!

Bybee

- După ce vă întoarceți amândoi la școală, zise ea. Până atunci, noi ne ocupăm de piscină.

Austin luă plasa și o puse în piscină.

-Suntem și grădinarul, și menajera, și instalatorul și... -Am înțeles, Austin.

Și chiar înțelegea. Munca lor se triplase. Interiorul casei nu era niciodată curat. Scout tot intra și ieșea, proprietatea era acoperită de cenușă, iar la fiecare rafală de vânt venea mizerie dinspre deal. Îi era imposibil să țină pasul.

Pagubele suferite de sistemul de aspersoare fuseseră incredibil de mari. Din cauza tuturor camioanelor care trecuseră pe proprietate și a focului care topise țevile din zonă, Parker devenise expertă în folosirea țevilor de PV(și a lipiciului Red Hot Blue Glue.

Stătuse cu sora și cu fratele ei și hotărâseră care era cel mai bun mod de a cheltui banii de pe asigurare. Deși suportau să vadă hambarele distruse, nici unul nu voia să le reconstruiască. Mai ales când nu aveau intenția sau abilitatea de a cumpăra un cal pe care să-l adăpostească în ele. Când Andrew semnase cecurile, Parker locuise în mijlocul dezastrului destul de mult ca să își dea seama că aveau nevoie de ajutor din exterior. Cel puțin după ce se întorceau toți la școală. Austin în ultimul an de liceu, Mallory în al treilea an de colegiu, iar Parker ca asistentă chiar la școala elementară la care merseseră toți.

-Am pus un anunț ca să închiriem casa de oaspeți. Banii în plus vor ajuta la plata acestui gen de ajutor.

Fratele ei se încruntă.

- Nu suport gândul că vor veni străini aici.

Ea arată spre piscină,

-Mai mult decât îți displace să petreci trei ore curățând piscina de fiecare dată când bate vântul?

Băiatul târî plasa plină cu frunze căzute din copaci care nu arseseră și bombăni ceva ce sora lui nu auzi.

-Așa mă gândeam și eu.

-Ar fi trebuit să-mi găsesc un loc de muncă, așa cum a făcut Mallory. Și nu aş mai fi aici.

Parker mută pompa în piscină și vorbe tare ca să aco pere zgomotul.

-Ai dreptate, ai munci. Nu te mai plânge și hai să terminăm înainte să fie prea cald ca să mai putem **respira!**

Momentul acesta veni la prânz. Cum Austin bombănea întruna, ea îl trimise înăuntru și luă niște foarfeci lungi și o pereche de mănuși. Cald sau nu, încă era puțin verde în vârful celor câțiva copaci de la capătul proprietății și voia cu disperare să-i salveze.

Așa că, în timp ce fratele ei făcea duș și se uita la televizor în dormitor, Patker munci. Fiecare oră pe care o petrecea muncind era una în minus în care trebuia să platească pe cineva să o facă. Luă două tomberoane pentru deșeuri vegetale și începu să muncească

Între oră umplu două și le duse în afara porții
aurea mate, de unde gunoierii aveau să le ia luni.
în fiecare săptămână, avea câte șase tomberoane. O sarcină neplăcută când trebuia să scape de peste treizeci de copaci morți, dintre care unii nu erau decât niște bețe negre, lipsite de viață. Cu șase tomberoane pe săptămână, avea nevoie de câțiva ani ca să

Bybee

scape de tot gunoiul.

La un moment dat, trebuia să angajeze pe cineva, însă în acel moment simțea nevoia să se miște. Să taie ramuri moarte, să curețe piscina, să repare aspersoare. Orice ca să se obosească și să poată dormi mai ușor noaptea.

- Scuză-mă, te rog!

Parker se întoarce spre o voce masculină și-și dădu la o parte părul care-i căzuse din coadă. Soarele îi intra în ochi și nu putea să-l vadă clar pe bărbatul care stătea de cealaltă parte a porții.

- Bună! îl salută ea.

- Locuiești aici?

Se gândi că era un vecin. După incendiu, veneau în mod constant ca să vadă cât de aproape ajunseseră flăcările de casele lor. Mulți se invitau înăuntru ăra să bată. Asta până când Parker plătise pe cineva ca să repare poarta stricată și să-i oprească pe intruși. ^

-Sper că da, zise ea, fluturând foarfeca dm mami. Nu cred că aş face asta pentru bani.

Cu cât se apropia mai mult de poarta, "d.stin gea mai clar trăsăturile bărbatul ^ a ^ " destul de rar centimetri mai înalt decât«» ^ ^ din moment ce ea avea 1,75 m jntr un lați și brațe care nu păreau sa fi lucrat toata

*Catherine
Bybee*

birou. Purta blugi. Erau peste 37 de grade Celsius, iar bărbatul purta blugi.

Și îi veneau destul de bine, observă ea.

Parker își ridică privirea din nou spre fața lui, ochii bărbatului fiind ascunși de o pereche de ochelari de soare. Părul lui șaten des nu era acoperit de o pălărie.

Ea se opri în fața lui, poarta proprietății fiind o sepa. rare dară. Trăsăturile i se mai relaxară.

- Hm... Soțul tău e aici?

În urmă cu trei ani, într-un bar sau când era în oraș cu prietenii ei, ar fi negat imediat prezența unui soț. Însă acum, în 4ta unui străin - chiar și unul atrăgător - aflat la poartă, nu avea să-l corecteze.

- Cine întreabă?

Zâmbetul bărbatului dispăru. Apoi își scoase repede ochelarii de soare.

- Îmi pare rău. Numele meu e Colin Hudson. Prietenii îmi spun Colin.

- Cu ce pot să te ajut, *domnule Hudson*?

Nu avea să-i spună pe numele mic.

- Lucrez la Departamentul de Lucrări Publice și aș vrea să mă lași să verific apa care-ți străbate proprietatea.

Băgă mâna în buzunar și scoase portofelul. Scoase o carte de vizită pe care i-o dădu printre barele porții de fier.

Parker se apropie destul cât s-o ia, dar apoi se retrase.

Bărbatul își băgă imediat mâinile în buzunare și făcu un pas în spate.

Cartea de vizită părea să confirme ce spusese. Dar Parker își aminti că oricine avea un calculator putea să-și facă o carte de vizită.

- Departamentul tău lucrează sâmbăta, domnule Hudson?

- Întotdeauna.

Ea se uită dincolo de poartă și nu văzu nici o mașină.

Catherine
Bybee

-Ai venit pe jos?

Domnul Hudson se uită peste umăr și arătă în josul străzii.

-Am o mașină a companiei. Am parcat după colt

-Aha.

Voia să-l creadă. Ochii lui de culoarea caramelului păreau blânzi.

- Până și Ted Bundy era chipeș, spuse ea destul de tare cât să audă.

Parker își ridică privirea și îl văzu uitându-se la ea cu gura deschisă.

- E prima oară când aud asta.

- îmi pare rău!

„Ba nu!”

- Așa se întâmplă dacă sunt o femeie singură pe o proprietate mare, iar un străin vrea să intre. Lăsând la o parte cartea de vizită, ai putea fi oricine.

Bărbatul ridică mâinile în aer.

- Foarte înțelept. Sper că sora mea o să facă la fel. Voiam doar să analizez canionul înainte de întâlnirea de luni, dar pot să aștept.

Ea mai relaxă strânsoarea foarfecei.

-Ce întâlnire?

- Oficialii orașului și ai districtului se întâlnesc ca să discute despre problemele legate de inundații după incendiu. Punem la cale un plan ca să preservăm proprietatea în timpul iernii. M-ar ajuta dacă aș putea să arunc o privire.

- Pentru prevenirea alunecărilor de teren?

- *Controlarea lor*, o corectă el.

Ea se foi.

-Puteți să faceți asta?

-E o parte importantă a muncii noastre. Bărbatul zâmbi și se uită peste umărul ei. Pot

să aștept, u vreau să ce simți nelalocul tău.

Parker se uită și ea spre casă.

-Uite cum facem. Du-te să iei mașina companiei, ^ mă duc să iau o furcă de șerpi și o să-ți arăt pârâul, ' '

Bărbatul o fixă cu privirea, aruncându-i o întreb_{are} nerostită.

- E vară. Sunt șerpi cu clopoței, explică ea.

- Ești sigură?

Da, era sigură.

-O să deschid poarta, poți să parchezi înăuntru.

-Mulțumesc.

Bărbatul se întoarce, iar Parker se grăbi pe alee, traversă podețul și se duse în casă.

În clipa în care intră pe ușă, Scout sări în picioare. Parker își luă „furca pentru șerpi”, o verifică pentru a se asigura că era încărcată și ieși pe ușă. Scout veni lângă ea.

Cu pușca pe umăr, se duse în celălalt capăt al proprietății și folosi telecomanda ca să deschidă poarta pentru domnul Hudson.

Camioneta albă a Departamentului de Lucrări Publice avea o bară luminoasă sus și multe stickere pe ușă.

Dacă Colin Hudson era un Ted Bundy aspirant, făcuse ceva eforturi ca să ascundă asta.

Bărbatul cobori din mașină și-și lăsa ochelarii de soare destul de jos ca să se uite peste ramă.

- Pot să mă întorc mai târziu, zise el, uitându-se la armă.

Scout alerga în jurul lui, cerând atenție.

- E pentru șerpi, domnule Hudson. Ești șarpe?

- Iubita mea din liceu a spus că sunt

Parker încercă să nu zâmbească, însă zâmbetul de pe fața lui îi dădu de înțeles că eșuase.

- În fiecare an **omorâm** cinci sau șase

șerpi **cu clopoței.**

E necesar când stai așa de aproape de mama-natură.

- îi împuști?
- De obicei, folosesc o lopată, dar e mai greu cu toate pietrele.

Apa era plină de pietre.

- **Folosești o lopată?**

**„Dacă îmi spui că ești unul dintre oamenii ăia care
salvează șerprii, va trebui să-ți cer să pleci.**

Bărbatul clătină din cap, amuzat.

-Nu. Urăsc șerprii, tpușcă-i! Distrează-te!

Bărbatul o tachina.

Parker strigă câinele, se întoarce și plecă, sitrură r5
domnul Hudson o va urma.

- Poți să vezi linia incendiului, zise ea.

- Aceea e casa ta?

-Da.

Din mijlocul podețului, se aflau la 450 de metri de
aleea ce ducea spre casă.

- Incendiul pare să fi ajuns aproape.

-A distrus gardul aflat la 20 de metri spre est.

-Ai fost aici?

Ea clipi, imaginându-și flăcările, simțindu-le căldura
si mirosul.

-Da.

Bărbatul tăcu o clipă. Când Parker își ridică
privirea, ochii lui blânzi îi căutau pe ai ei.

- Casa nu pare să fie în pericol din cauza
alunecărilor de teren.

Parker alungă amintirile flăcărilor.

-Nu-mi fac griji că locuința mea o să fie luată de a^{pe}.
Ci din cauza pagubelor aduse proprietății, a
imposibilității de a intra și de a ieși.

Arătă spre canale.

-Am văzut canalele astea umplându-se. E mu t ce
muncă pentru a fi golate. Parcăm o mașină în partea
a^{sta} a apei și folosim podețul, dar e complicat să
tăcem ăsta pe perioade lungi. . . . , ...

Bărbatul își înclină capul într-o parte și o fixă cu
Privirea.

~ De când locuiești aici?

Parker deschise gura și îl văzu pe Austin cond_{Uci} pe
alee își lăsă geamul în ,os, ,ar domnul Hud_{S0Uy}

**Catherine
Bybee**

4

Acasă la Will.

Au intrat se ușa bărbatul de lângă ea.

-Nu știu. Cine e?

Parker nu se sinchisi să-i spună numele, fiindcă ori cum Austin nu avea să-l rețină.

- **E de la Departamentul orașului...**

-Districtului, o corectă el.

- A venit să verifice apa.

Fratele ei încuviință.

- Super. Își mută privirea spre a ei. Nu am văzut nici măcar un șarpe după incendiu.

Parker își mută arma în cealaltă mână.

- Asta nu înseamnă că nu sunt acolo.

- Cum zici tu.

Băiatul începu să ridice geamul.

- Sună-mă dacă o să rămâi peste noapte!

- Bine.

- Dacă bei, rămâi acolo și sună-mă!

Austin își dădu ochii peste cap.

- Da, mamă.

Ea râse. Austin nu bea prea des, iar când o făcea, îi spunea. Tribunalul bar fi luat probabil custodia într-o fracțiune de secundă dacă Austin ar fi început să aibă probleme. Nimeni nu voia asta. Mai ales când în scurt timp puștiul avea să împlinească 18 ani.

^{E.V. se cîin} "1" mașinii când fratele ei înaintă.

- Nu e fiul tău, nu?

Întrebarea lui o puse pe gânduri de îndată ce Parker, ca mama ei, cred că par destul de în vârstă ca să fiu mama lui. "1" i-a spus mamă.

Fu rândul ei să-și dea ochii peste cap.

- **Sunt sora mai mare.**

- **Deci e casa părinților voștri?**

Bărbatul păru ușurat să afle asta, ca și cum scăpase de o povară.

-A fost. Părinții noștri au murit acum doi ani. Par puțin paranoică^- zise și ridică arma ca și cum pe țevă scria „paranoică” - pentru că sunt responsabilă de el și de sora mea. Nu voia să spună mai multe

despre asta. Acum povestește-mi despre apă! Ce
puteți face ca să controlați alunecările de teren?

capitolul 4

Annie Oakley¹.

Nemachiată.

Cenușă întinsă în cel puțin trei locuri de pe față.

Părul șaten-deschis ieșea din coadă și o armă îi
atârna de umăr.

Colin o urmă de-a lungul albiei secate și dincolo de
porțiunea îngrădită a proprietății.

Annie era înaltă.

Avea picioare lungi și pantaloni foarte scurți.

Bărbatul își mută privirea.

-îmi pare rău, dar nu ți-am reținut numele, spuse el,
distrăgându-și atenția.

- Parker.

Care era numele ei mic?

- Parker Sinclair, îi spuse ea, ca și cum știa
că avea s-o întrebe dacă era numele de familie.

¹^Oakley(1860-1926) a fost una dintre ptimelefemei trigițoț de di«
din SUA - cu abilități de vânătoare dervoltate în cop.lăne a-
și întreține familia devenită celebră ma. ales după ce juc«t în *Buffalo*
Bill's Wild Wes Show. (n.red.)

**Catherine
Bybee**

4

**Arma i se mută de pe umăr în mâna când sări
în alb apei și începu să înainteze. Avea o
frumusețe viabilă
deși în clipa aceea era destul de răvășită.**

-De când locuiești aici?

-De când îmi amintesc, cu excepția celor câțiva ani
de colegiu. *.*.*

Ea urcă o stâncă și continuă să înainteze pe drumul
ars, distrus de incendiu.

- Părinții mei s-au mutat aici când aveam
doi ani. Bărbatul încerca să-i ghicească vârsta,
dar nu reușea.

- Înțeleg de ce. E superb.

Ea pufni.

-Era.

Colin se uită la dealul înnegrit și la funingine.

-E un loc liniștit

Parker se uită peste umăr. Nud privi și nu spuse
nimic Bărbatul mai degrabă simțea decât vedea
povara proprietății pe umerii ei. Nu-și imagina cum
reușea cineva să nu-și piardă controlul după ce-și
pierdea părinții. Cu toate astea, ea se plimba, sărea
de pe stânci și mânuia arma ca și cum era o parte din
ea. Parker Sinclair era cea mai neobișnuită fată din
California pe care o întâi nise vreodată.

Peste câțiva metri, ea se opri.

-Aici se termină proprietatea noastră.

Colin se uită în urmă, confuz.

- Gardul e acolo.

**Da. Ei bine, tata a cumpărat terenul
ăsta în urmă cu mulți ani și nu l-a exploatat. Nu-i
plăceau vecinii. În fața lor se afla un bazin imens
cu moloz, care arăta ca și cum fusese construit
în urmă cu 40 de ani. Pe zid e o placă pe care
scrie că a fost un proiect din anii '70. Bănuiesc**

dezactivat în timpul apei când «a»

Colin trecu de ea, ducându-se la placa acea. n acum
era prea arsă ca să se poată citi ceva n e « Y * d ' , Că in

-Departamentul de Silvicultură deține proprietatea dincolo de acest punct' Întrebă el, știind deja răspunsul

Ea încuviință.

- Părinții îmi tot povesteau despre primul an când au locuit aici. Oamenii conduceau pe proprietate, În susul râului, și campau.

Colin văzu că ea miji ochii când își ridică privirea spre canion.

- Campau. Adică făceau focuri de tabără și își puneau corturile. Mama mi-a spus că tata a îngrădit proprietatea într-un singur weekend, după ce și-a dat seama că oamenii aveau impresia că puteau trece pe aici ca să ajungă la pădure.

- Îmi imaginez că e o situație dificilă.

Niciodată nu locuise pe o proprietate așa de mare și nici nu știa cum s-ar fi simțit dacă ar fi făcut-o. Însă expresia lui Parker îi spunea că ea înțelegea amploarea situației.

- După incendiu, vecinii și curioșii s-au simțit liberi să vină până la pârau ori să intre pe poarta deschisă, ca și cum asta nu e o proprietate privată. Înțeleg exact de ce tata a pus gard. *

Ea sări pe o piatră și continuă să înainteze inco de clădire. Se opri doar când ajunseră în centrul pârau-^{lui} secat și înconjurat de dealuri abrupte,

Colin se întoarse și privi în urmă. ,^{im*}. i^{nu} geau pe terenul pădurii, știu că districtu și Puteau face nimic. Jurisdicția lor setem^ Proprietății lui Parker. Chiar și atunci, a^{co}operarea ei pentru a face ceva.

-Cu atâta intimitate în jur, și pe mine m-ar dera^ intrușii pe proprietate.

Își imaginează echipa lui cu tot cuechipament inv^adă_{n<i} spațiul acestei femei înarmate. Greutatea privirii ei îi

atrased atenția înainte să se întoarcă să o privească.

- De ce anume e nevoie ca să ținem toate
astea J_a
distanță.⁷

- De multe lucruri.

-Am senzația că asta e o subestimare.

El îi observă tremurul.

- E posibil să avem încă o iarnă secetoasă.

Trecuseră mai bine de șapte ani de când nu plouase
suficient în sudul Californiei.

-Vrei să punem pariu.⁷

Nu exista nici urmă de umor pe fața ei.

El clătină din cap.

-Nu.

Domnișoara Sinclair expiră lung, iar Colin vru s-o ia
în brațe și să-i spună că totul avea să fie bine. Deși nu
era sigur de asta.

Dopul ieși cu zgomot din sticlă,

Mallory apărură de după colț și-și aruncă geanta pe
în- sula din bucătărie și rucsacul cu lucruri pe jos.

-Unde te duci? Întrebă Parker.

-Ți-am spus deja. Părinții Triciei ne lasă să folosim
casa de pe plajă.

Parker își turnă un pahar generos de vin.

-Ah, da! Am uitat.

Sora ei o privi încruntată.

- E sâmbătă, ar trebui să ieși.
epuizantⁱ ^ ** ** nevoie ca să se machieze
părea

- Poate weekendul viitor.

-Spui asta în fiecare weekend
arker își ridică paharul la buze.

-Sunt bine. Du-te, distrează-te!

- Hai cu mine!

Ea își puse paharul jos.

-Și cine o să-l hrănească pe Scout de dimineață?

Simpla pomenire a numelui îl făcu pe câinele lor să-
și ridice botul de pe labe ca să le privească.

- Austin poate să facă asta.

- Austin e cu prietenii lui. Deja m-a sunat să-

*Calea spre
inima ta*

4

mi spună că o să rămână peste noapte. Mallory deschise gura ca s-o contrazică, însă Parker o întrerupse: Sunt epuizată, îți apreciez oferta.

Deși la o petrecere cu prietenii surorii ei ar fi părut mai degrabă babysitter, nu o femeie cu o seară liberă.

- Mă simt prost.

- Nu ai de ce. O să-mi pun niște pui pe grătar, o să fac o salată și o să mă bag în pat.

- Muncești prea mult. De ce nu folosim banii de asigurare ca să angajăm niște oameni să mai preia din sarcini?

-Am vorbit deja despre asta. Trebuie să economisim cât putem ca să reparăm locul după ce trece iarna.

Mallory își deschise geanta și își scoase cheile de la mașină.

- Nu știu de ce-ți faci griji. Nu a mai avut loc o scurgere a pâ râului de ani întregi.

- Dacă trece iarna și nu o să se întâmple nimic, cu atât mai bine.

-Atunci o să angajezi ajutor? întrebă ea.

-Da.

Mallory își puse geanta pe umăr și o flutură.

-O să mă întorc duminică seară.

Parker ignoră gelozia care i se strecurase pe șira sPinării.

- Distrează-te! . r

De pe veranda scumpă a livingului, privi aruri e
ma**Șinii surorii ei, care înainta pe alee. așina**

Catherine

Bybee

la poartă, iar alarma răsună în casă pr.n
difuzoare „v

deschide poarta spre șosea .

Scout veni lângă ea și se așează.

-Suntem doar noi doi, ii spuse ea câinelui.

Scout o privi ca și cum înțelese și se întinse pe
pod„

După ce înclină unul dintre scaunele de
exterior **Și g** curăță de cenușă, Parker se așează
pentru prima oară i„ ultimele ore.

Soarele începea să apună, iar temperatura scăzuse,
în sfârșit, sub 30 de grade Celsius.

Dealurile pe care le privise toată viața se înălțau într-o
tăcere întunecată. Se strădui să audă animalele
sălbatic.

Nimic.

Nu auzi decât bătaia propriei inimi în cap. Niciodată
nu crezuse că avea să aștepte cu nerăbdare să audă
urletul coioților sau învâlmășeala iepurilor care distru-
geau gazonul.

În timp ce bea vin, își aminti conversația cu Colin
Hudson.

Îi spusese de întâlnirea ce urma să aibă loc între
șefii departamentelor, care aveau să hotărască dacă
orașul și districtul puteau face ceva în perioada
limitată pe care o aveau înaintea de începerea
sezonului ploios. Apoi, evi- dent, cineva trebuia să
găsească bani ca să finanțeze pr^ iectul. Colin îi
spusese clar că nu avea de-a face cu asta- Sarcina lui
era să administreze o echipă care să pună fa practică
planul creat de ingineri.

Când Parker îl întrebase la ce fel de plan se **referea**.
tJohn fusese vag,

- Structuri de acumulare.

-Ce înseamnă asta?

- Bazine.

- Ca un șanț?

-Mai degrabă ca un lac gol.

***Calea spre
mima ta***

4

Doar că »papul *prc care arăt** nu vtmâna d⁷eloc
a un lac. Nu era adânc, era plin de p,etre și trecea f_n
proprietatea ei.

înainte să plece, el dădu mâna cu ea și }}
*pgve*e că șefii lui aveau să o contacteze după ce
aveau \$ă întocmească un plan.

-Și dacă decid că nu pot face nimic? îl întrebuse.

- Atunci o să vin să-ți spun.

**Asigurarea lui o calmase - sau poate că el avu
efectul ista. Oricum, era liniștitor să audă pe
altcineva vorbind despre prevenirea unei
probleme înainte sa se întâmple. Asta după ce
săptămâni întregi simțise că era singura care se
gândea la posibilele scenarii pentru iarnă. Apoi
bărbatul acela chipeș și înalt venise, îi
confirmase teme- rile și, în același timp, oferise
soluții. Se simțea bine să știe că nu era nebuna.**

Era și mai bine că persoana care-i spunea asta
nu era cu 30 de ani mai mare decât ea și cu aere
de superioritate. Se întâlnise cu o mulțime de
astfel de oameni de când îi muriseră părinții. „Nu
înțelegi. Nu ești destul de mare ca să înțelegi. Nu-
ți face griji! O să ne ocupăm noi de asta.” Cu toate
astea, nimeni nu venise să se ocupe de nimic.

O speria gândul că nimic nu avea să se întâmple,
iar acum părea că urma să se întâmple totuși ceva.
Dacă ^{ar} fi avut cât de puțină energie, ar fi fost la
primărie, la întâlnire, ca să-și susțină cartierul. În
schimb, își fo losise timpul tunzând copaci și
săpând puțuri în jurul lor. Avea nevoie de o drujbă
și de un tocător. Își putea convinge câțiva prieteni
să vină, promițându-le un stagiu STatuit, pizza și
bere.

Însă prietenii ei din colegiu erau de mult p ecați.
atker renunțase la colegiu și se mutase înapoi
acasa în ^{Zi}Ua în care îi muriseră părinții. Prietenii pe care
1 avea ^{atUnci} veniseră la înmormântare, dar nu
făcuseră p

Bybee

din viața pe care fusese nevoită s-o adopte ca să-și țină familia unită.

Atunci Parker îi întâlnise pe Jennifer și pe Sam, iar cercul ei de prieteni nu se mai concentrase la hap*, hour, ci mai mult la biberoane și culcarea până la ora 22.00.

Ea alungă amintirile legate de apartamentul din San Diego și din perioada când putea să analizeze fundul tipului chipeș și înalt în timp ce acesta se plimba prin curtea ei în loc să se concentreze la ce îi spunea.

Se trezi zâmbind. Colin chiar avea un fund frumos. Parker căscă.

Clopoțelii de vânt începură să se lege în timp ce bătea briza.

Ultimele raze de soare se plimbară peste cer, lăsând dungi de un mov aprins pe orizont.

Era foarte liniștitor, exact cum spusese Colin.

Aproape prea liniște.

Până și Bennie și cele trei găini rămase, care nu mai aveau un adăpost, tăceau.

Vântul se întetă rapid, lucru care ar fi făcut-o fericită în orice altă zi.

Parker clipi ca să țină la distanță praful din aer.

Își aminti apoi că era cenușă.

Trecuseră aproape două luni de la incendiu și încă simțea mirosul de tăciuni înținși.

Sau poate că memoria îi juca feste.

Oricum, vântul îi strica seara relaxantă.

Chemă câinele înăuntru și închise ușa glisantă fa urma lor. Știind că avea nevoie de somn, dădu drumul la aerul condiționat și se rugă ca factura să nu fie atât de mare ca luna anterioară.

Își făcu o salată și apoi își termină vinul. DUP* ce-și tăcu un duș, căzu în pat la 20.30. Când îmbătrâ-

ora 2KW * mult înCSt / 86 ,nchideau ochii tnainte dC

Simți o greutate în gât.

„Viața mea nu ar trebui să fie așa.”

Gândul îi umezi ochii. În loc să se lase pradă lacrimilor, închise ochii și se întoarse într-o parte.

Adormi imediat și se trezi cu o tresărire.

Inima îi bătea cu putere, iar corpul îi era tensionat.

Visul despre incendiu îi zbură din minte când deschise ochii, fiind mângâiată de soarele tulbure al dimineții.

-A fost doar un vis, își spuse ea.

Clopoței de vânt se loveau unii de ceilalți, iar vântul urla ca un lup frustrat, separat de haita lui.

Cum nu voia să se trezească, se rostogoli într-o parte și simți nasul rece și umed al lui Scout lipit de braț.

- Ce faci aici? îl întrebă ea, ca și cum acesta i-ar fi putut răspunde.

Ah, da! Austin nu era acasă.

În mod normal, Scout dormea cu fratele ei. Câinele scânci.

Parker mormăi.

O altă rafală de vânt bătu, iar ea auzi ceva de pe verandă zgâriind într-o parte a casei.

Se dădu bătută.

Se dezveli, se dădu jos din pat și merse desculță în bucătărie și pomi aparatul de cafea.

Își frecă umerii dureroși și se uită pe fereastra din față. Totul era maro. Aerul. Dealurile. Copacii. Vântul Santa Ana bătea cu putere. Ramurile copacilor morți erau presărate pe ce rămăsese din gazon. Cel puțin nu trebuia să le taie înainte să le arunce la gunoi.

Parker se întări cu o cană de cafea, apoi se duse să verifice piscina.

^D ^C
4

Era neagră. Suprafața era acoperită cu frunze, e unt erau cinci centimetri de funingine.

Îi venea să plângă.

Catherine
Bybee

capitolul 5

-Vine complet mobilată, inclusiv cu utilități. Parker se plimbă prin casa de oaspeți cu două carr^{er}, ce măsurau 84 de metri pătrați.

-E drăguță.

- Bunica mea a stat aici înainte să moară.

Femeia căreia îi arăta locul era cu numai doi ani mai

mare decât ea. Singură. Fără copii. Păr roșcat până 1, umeri. Parker nu-și dădea seama dacă era natural sau vopsit la coafor.

- Sper că nu a murit aici.

Parker clătină din cap.

-Ah, nu! A avut un atac cerebral și a murit într-un centru de asistență socială.

Erin Fleming se rotește înainte să intre în baie.

- Nu pot să ofer parcare în garaj, dar pot să-ți garantez că nimeni nu o să-ți spargă mașina cât e pe proprietate, O să poți folosi piscina, veranda, grătarul, orice vrei.

- Mi se pare că mi se potrivește.

Parker se fofilește. Următorul lucru pe care trebuia să-l spună speriașe orice posibil chiriaș căruia îi arătase spațiul. -Îți place să te distrezi?

Erin își înclină capul într-o parte.

- Cum adică? Să dau petreceri?

- Să ai invitați.

- Sunt nouă în zonă. E greu să petreci când nu știi pe nimeni.

- Cum era în zona de unde ești? Tacoma?

Întrebă Parker și se uită la cererea de închiriere din mână.

-Sunt introvertită, îi spuse Erin.

Suna promițător.

- Nu-mi place să întreb asta, dar fratele meu e la liceu,

și el mă va ajuta să mă adaptez la mediul la care e expus. În

plinească 18 ani trm flutură din mână.

*Calea spre
inima ta*

-Caut un loc liniștit unde să încep o viață nouă
-Ah, da. În legătură cu asta... Ea se uită la spațiul liber din căsuța unde trebuia trecut locul de muncă de pe cerere. Cum ai de gând să plătești pentru spațiu?

Erin se duse la ușa din față și se uită afară.

-Poți să vezi pe cererea mea că am destule finanțe ca să plătesc chiria. O să semnez un contract de închiriere și o să-ți plătesc cu șase luni în avans. Dacă nu-mi găsesc un loc de muncă până în luna a cincea, o să te anunț și o să plec.

Parker făcu niște calcule în minte.

-Șase luni în avans?

- Dacă o să-mi închiriezi spațiul.

Suna prea bine ca să fie adevărat.

-Ai o singură referință personală și nu ai mai închiriat până acum.

- M-am mutat din casa părinților direct la colegiu, apoi am stat cu iubitul, își mută privirea și continuă să vorbească: Numele meu nu a fost niciodată pe contract.

-Aplicația numii dă prea multe lucruri pe care să mă bazez.

Din cercetările făcute de Parker pentru închirierea proprietății, Erin reprezenta un risc. Cel puțin pe hârtie. Însă instinctul ei îi spunea că femeia era în regulă.

-Piscina arată mereu așa? întrebă Erin.

Parker se uită la stratul subțire de funingine la care nu ajunsese de dimineată și se încordă.

- E o muncă constantă de când a avut loc incendiul.

pot să-ți garantez că o să fie mereu utilizabilă până
ce nu o să ne dea vântul o pauză.

~ Pare să fi fost dificil.

~ Puțin spus. Închirierea acestui spațiu o să ajute a^{an}gajarea unor ajutoare pentru genul ăsta de lucruri.

^{Erin}în zâmbi.

~ Clar vreau locul ăsta. Sper că o să-mi iei în consi

*Calea spre
inima ta*

are cererea. Știu că nu sunt prea multe detalii acolo.

Bybee

Nu am cazier și nu o să dau petreceri. Nici nu o să dau
sunt aici. Wi

- Mă întreb dacă un deținut ar recunoaște că a f
închisoare, rosti ea cu voce tare. Ost

Erin chicoti.

- Probabil că nu.

Parker trecu pe lângă ea și ieși.

-Avem un depozit unde poți să-ți pui bunurile
pet_{st} nale sau o parte din mobila de aici dacă vrei
să-ți aduci propriile lucruri.

-Vrei să spui că avem o înțelegere?

Parker clătină din cap, lăsând în jos mâna cu
formularul.

-Trebuie să vorbesc cu sora și cu fratele meu.

Erin zâmbi.

- înțeleg.

Ieșiră din casa de oaspeți și traversară gazonul,
ajungând pe aleea principală, unde Erin își parcase
mașina.

-Aș aprecia dacă m-ai anunța dacă mă accepți sau
nu. Locul acesta izolat e perfect pentru mine.

-Trebuie să verific câteva lucruri de pe asta.

Parker flutură cererea.

- Sigur că da. Erin deschise ușa mașinii și o
ocoli. Ai numărul meu.

- Nu-mi pasă, spuse Austin în timp ce mânca
chili. Dacă închirierea locului înseamnă că nu o să
mai tre- buiască să curăț piscina în fiecare weekend,
poate să se mute și mâine.

Parker își mută privirea spre Mallory.

- E drăguță?

- Da. Puțin tăcută. Cea mai bună parte e că o
să plă' tească șase luni în avans.

-Atunci de ce eziți?

- **Pentru că tocmai s-a mutat în zonă, nu**

are un loc de muncă sau alte referințe locale.

Am vorbit cu un prieten

cu număr de Washington,

Mallory ridică din umeri.

**-Trebuie să ai încredere că spune adevărul
Toți trebuie să începem de undeva. În plus, nu e
ca și cum oamenii se înghesuie să închirieze
locul.**

Asta așa era.

- Ce ar fi făcut tata? întrebă Austin.

-Tata nu ar fi avut problema asta.

Mallory își dădu castronul cu chili, pe jumătate gol,
într-o parte.

- Dacă tata ar fi murit și mama ar fi
supraviețuit, ar fi închiriat deja locul.

Mama lor fusese cea practică.

Parker își ridică limba.

- O so sun de dimineață. îi zic că poate să se
mute.

- Următorul telefon o să fie către îngrijitorul
piscinei, îi ceru Austin.

- Și către cineva care instalează capcane de
șobolani, sugeră Mallory. Familia De Luca omoară
aproape un șobolan pe zi la ei acasă. E doar o
chestiune de timp până ce o să ajungă și în mașinile
noastre.

Da, șobolanii supraviețuiseră incendiului și se
mutau în primele case disponibile, Parker fii
surprinsă că nu o găsiseră încă pe a lor.

-îngrijitor de piscină, exterminator... Altceva?

- Mi-ar prinde bine un spoiler nou pentru
mașină.

Parker își privi fratele și-și dădu ochii peste cap.

-Atunci găsește-ți un loc de muncă!

Băiatul luă o gură din mâncare.

-M-am gândit să încerc.

Cursurile fratelui și surorii ei începuseră că o
săptămână în urmă, așa că discuțiile lor își
schimbaseră tema. în timp ce Austin se plânga din

Bybee

cauza șco 11, ^{se} el părea entuziasmată. Deși fusese acceptată a co egu în afara zonei, alesese Cal State Northridge ca să n_n acasă și să facă naveta. Spre deosebire de Parker M li^{8ta} își alesese specializarea înainte să se termine t>r semestru. Psihologia îi stârnise interesul după ce m seră toți la ședințele de terapie impuse de tribunal Dă^ ca Parker să obțină custodia.

Mallory nu luase niciodată de-a gata faptul că putea merge la colegiu, mai ales după ce Parker fusese nevoită să renunțe la școală ca să obțină custodia surorii și frate, lui ei după moartea părinților.

În mijlocul conversației despre școală, telefonul lui Parker începu să sune.

Nu recunosc numărul când răspunse.

-Alo?

- Domnișoara Sinclair?

Vocea bărbatului îi părea familiară, dar nu reușea s-o identifice.

- Cine e?

- Colin Hudson, de la Departamentul de Lucrări Publice.

Ea încercă să asocieze tonul cu chipul lui.

-Ah...

Se șterse la gură și se ridică de la masă.

- Ted Bundy? clarifică el.

Bun, asta o făcu să zâmbească.

- îmi amintesc de tine.

- Ce bine! Ți-am spus că te sun dacă am vești.

-Și ai?

Parker își imaginează zâmbetul lui relaxat, cu gropiței și modul în care o privise când se îndreptase spre el cu arma. Neliniștea și amuzamentul se citeau în ochii ui-

-Orașul și districtul lucrează la obținerea unor fonduri de urgență ca să rezolve problema din ree Canyon. Am vrut să am permisiunea ta să le dau num^ rul tău de telefon celor care se ocupă de permise și ac de acces.

*Calea spre
inima ta*

**Ea se gândi la ce îi spunea el, fără a-și mai
aminti cât**

de chipeș era.

El ezită.

-Pot să folosească alte mijloace ca să-ți găsească numărul de telefon, dar e posibil să dureze. M-am gândit că nu ți-ar plăcea să-ți apară niște străini la poartă.

-Așa e. Poți să le dai numărul meu.

- Perfect O să te contacteze de dimineată.

-Așa de repede?

Bărbatul nu pierdea timpul.

- Sezonul ploios începe în noiembrie.
Asta nu ne dă prea mult timp.

Parker se duse la geamul panoramic și privi proprietatea. Toate imaginile cu bărbatul care vorbea dispărură.

- Vor avea nevoie de permisiunea mea pentru orice, nu-i așa?

- Spațiul pe care trebuie să lucrăm e pe pământul tău.

-Vor dori să lucreze și în pădure?

Chipeșul se opri.

- Nu am văzut planurile inginerului.

Ea închise ochii și-și lăsă capul în jos.

-Oh, Dumnezeu!

- Știu că e incomod, dar, când o să înceapă ploaia, o să vrei să fim acolo.

Parker știa asta.

-Vecinii tăi au nevoie de cooperarea ta.

- Știu și asta.

El făcu o pauză, apoi spuse:

-Așteaptă să fii sunată mâine! Bănuiesc că vor dori să stabilească o întâlnire până la sfârșitul săptămânii.

Parker începea să lucreze ca asistentă la școala elemen-

- Trebuie să vorbesc și la muncă, să-mi

*Calea spre
inima ta*

dea liber.

-Vor stabili în funcție de programul tău.

- Câți mai exact?
- în jur de șase.

Bybee

- O cameră plină de costume.

Probabil toți erau bărbați în vârstă, care aveau s-o vească de sus și să-i spună cum trebuiau făcute lucrurile. Interacțiunile cu avocații proprietății îi lăsaseră gust amar. Un

-Nu poartă toți costume.

- Știi ce vreau să zic. O să fii și tu acolo?

Străinul pe care-l cunoștea versus cei șase pe care nu-i știa.

- În mod normal nu ar trebui.

Dezamăgită, Parker oftă.

- Dar pot să fiu. Începea so doară capul.

- E în regulă.

„Fii matură, Parker!”

- O să fiu acolo, zise el mai convingător.

-Nu e nevoie.

Era patetică. Se simțea destul de puternică să facă față situației, dar nu era.

- Nu, chiar ar trebui să fiu acolo. Uneori, tipii de la birouri pot fi intimidanți. Dacă nu ești obișnuită cu lucrurile astea, e posibil să nu știi ce întrebări să pui.

- **Ești sigur?**

-Da.

- Bine. Mulțumesc.

Parker știa că îi tremura vocea.

-Parker?

-Da?

- O să fie bine.

Instinctul nu li spunea asta.

- Ne vedem la sfârșitul săptămânii, zise ea, în loc e la revedere.

- Să ai o seară plăcută! ,

Parker își ținu telefonul în mână și se uită pe fereastră

după ce se termină apelul.

- Cu cine ai vorbit? Întrebă Mallory.

1 Cu tipul de la departamentul oraşului, ba nu
districtului, se corectă ea. Vor să
organizeze o întâlnire
şi să discute cu mine. «unire
-Asta e bine, nu? întrebă Austin.
- Presupun că o să aflăm.

capitolul 6

- Îţi spun, cu cât sunt mai puţini oameni
în cameră, cu atât e mai bine.

Colin se uită la Ed, inginerul principal, şi apoi
la cei 12 oameni din sala de conferinţe din
spatele lor.

-Trebuie să o facem pe domnişoara Sinclair să
înţeleagă cât de important e să mergem mai
departe cu treaba asta.

- De asta ai adus un avocat?

Ed era cu doi centimetri mai înalt decât Colin
şi îl privea de sus.

- Dacă se împotriveşte, o să fim nevoiţi
să aducem în discuţie presiunea pe care poate
s-o pună oraşul.

Colin simţi presiune în piept.

-Nu o să fie cazul.

-Colin, ştiu că ai impresia că ştii lucrurile
astea, dar nu te afli niciodată de partea asta.
Jumătate din oamenii cu care avem de-a face
se opun, nu vor să-şi întrerupă vieţile ca să-i
ajute pe alţii. Toţi merg pe ideea „la naiba cu
ei, la naiba cu tine!” Dacă trebuie să
menţionăm şi cuvinte precum expropriere, o s-
o facem.

- Nu aveţi de-a face cu genul ăsta de
persoană.

-Şi pe ce te bazezi când spui asta, mai exact.

-Am fost la toate proprietăţile şi am vorbit

Bybee

cu vecinii la fiecare lucrare cu mult înainte să se pensioneze m. Cunosce oamenii. Parker Sinclair nu e genul care s e întoarce spatele celorlalți.

'Atunci o cameră plină cu șefi nu o sâ-i facă nim .

Ed părea să fi terminat conversația când s e întoar Colin pași însă în fața lui. se.

-O să coopereze, dar asta o s-o sperie, zise el
(tând spre sala din spatele lor. Te-ai uitat la profil, i proprietății. Parker e executorul proprietății lăsate d părinții ei după ce au murit.

-Și.⁷

-Toate treburile astea sunt noi pentru ea. Tu aș l
n sala aia destui oameni ca să obții drepturile proprietății familiei Vargas.

Familia Vargas avea o investiție piperată în Santa Clarita Valley și nu ar fi venit la o întrunire a consiliului din oraș fără a avea propria echipă de partea ei.

Ed părea să fie convins de cele spuse de Colin.
-Golește camera! Să rămânem doar tu, eu, unul dintre inginerii tăi și Grace.

Ultimul nume îl făcu pe Ed să-și dea ochii peste cap.

- Sora ta nu are nimic de-a face cu departamentul ăsta.

-Ai dreptate, dar e femeie. Oricât de mult aș vrea să spun că asta nu contează, amândoi știm că nu e așa. Uneori, femeile vorbesc altă limbă.

Iar sora lui, cu puterea și blândețea ei, avea un mod aparte de a fi când era nevoie.

Colin știa că avea să câștige în clipa în care Ed își lăsă umerii în jos.

- O să trimit avocații în cealaltă cameră.
Asta însemna doar doi oameni în minus.

*Calea spre
inima ta*

**5
9**

-Și geologii, și echipa de proiectare.
- Exagerezi, Colin!
- Spune-le să se ducă să bea o cafea. Poți
să-i chemi înapoi dacă situația se complică.
Asta avea nevoie Ed să audă. În același
timp»^{rec} ^ ționera îi spuse că Parker era acolo. Ed
intră în spuse ceva și jumătate din cei prezenți
ieșiră și se duseră în birourile lor.

Colin urcă în grabă scările spre

surorii lui și

biroul

bătu la ușa deschisă.

Fața ei se luminează.

- Hei, ce faci aici?

- Îți spun mai târziu. Am nevoie să vii cu mine

- Tocmai făceam ceva.

Era singură în birou și nu vorbea la telefon.

- Poate să mai aștepte. Hai!

Grace se ridică de la birou ca să-l urmeze.

-Am nevoie de estrogenul tău, șopti el.

- Încerc să nu mă bazez prea mult pe asta aici.

-Atunci încearcă să porți ceva cu talpă plată!

Sunetul tocurilor o însoțea oriunde mergea.

-Știi că înălțimea nu e de partea mea. Am nevoie de tot ajutorul posibil.

Colin deschise ușa sălii de conferințe și

așteptă ca sora lui să intre,

- Să mă susții, îi șopti el la ureche.

Ea răspunse cu un zâmbet

Colin se așază în partea opusă a mesei, față în față cu șeful lui. Nu voia ca Parker să intre și să dea peste perechi de ochi care se holbau la ea din cealaltă parte a mesei.

Abia se așezase când ușa se deschise și Parker intră în sală. Spre deosebire de sora lui, nu părea să aibă reținerea de a-și folosi feminitatea. Dacă nu ar fi avut aceeași expresie panicată ca atunci când o văzuse pe proprietatea ei, Colin nu ar fi recunoscut-o. Părul, care era lăsat liber, îi trecea de umeri și şuvițe decolorate de soare îi încadrau fața. Machiajul accentua albastrul ochilor. Purta o bluză albă, lejeră, o fustă creion până la genunchi și pantofi în care ar fi trebuit să fie

imposi i sa poți merge. Colin simți un nod ciudat în gât, care se accentuă când își dădu seama că ea intrase în sa și i fixa cu privirea, întinse mâna și se îndreptă spre ea.

- Parker, mă bucur să te văd din nou.

Deși ea stătea dreaptă și își ținea capul sus, mâna j era rece și transpirată. Colin o strânse, dorind să-i tr[^] mită că totul avea să fie bine.

-Mulțumesc, spuse ea înainte să se uite la restul camerei.

Stătu lângă ea în timpul prezentărilor.

-El e Ed. E șeful inginerilor în acest proiect.

- Mulțumesc că ai venit așa de repede, domnișoară Sinclair.

- E în regulă.

- Cred că ai vorbit cu Răul Mendez.

Parker se duse la următorul bărbat.

- Planificare urbană și contracte? confirmă ea.

- Da, eu sunt. Răul dădu mâna cu ea și se întoarse la locul lui, aflat în cealaltă parte a camerei. El este asistentul meu...

Răul îi prezintă și pe ceilalți trei din echipa lui.

- Ea e Grace, face parte din Departamentul de Dezvoltare Urbană.

Colin observă că Parker încercă să zâmbească pentru prima oară când Grace dădu mâna cu ea.

- Începem? întrebă Ed, care îi făcu semn lui Parker unde să ia loc.

-Mai întâi, vrei ceva de băut? întrebă Colin.

- Nu, mulțumesc.

Își lăsă geanta pe jos și stătea dreaptă pe scaun. Colin se așeză lângă ea.

^ - Colin ne*a spus că a fost deja pe proprietatea ta și că ești conștientă de problema cu care o să se confrunte cartierul tău în iama ce vine.

Ed se aplecă spre ea în timp ce vorbea.

- Da, așa e.

Ed își înclină capul.

-Înțelegi amploarea problemei?

Parker oftă.

*Calea spre
inima ta*

-Am înțeles pericolul din clipa în care eram
întors pe proprietate după incendiu. Am trăit
acolo toată viața și îmi amintesc foarte clar
iarna de acum opt ani, când s-a revărsat
pârâul. Nu pot decât să-mi imaginez ce o să se
întâmpile când o să înceapă să plouă.

-Ai trecut vreodată printr-o inundație? întrebă
Ed.

- Doar prin intermediul Universal
Studios sau al știrilor de seară.

Ed mișcă o hartă și arată niște repere.

- Incendiul din Creek Canyon a distrus
80 de kilometri din vegetația deasă care
înconjură tot canionul.

- Locuiesc acolo. Știu asta.

- Bun. Însă e posibil să nu știi cât de
mare e cantitatea de resturi care o să treacă
prin proprietatea ta și, cel mai probabil, o să
afecteze multe dintre casele vecinilor.

Parker se uită la Colin.

- Există alte puncte problematice de-a
lungul canionului?

Colin fu impresionat că ea numi zonele
respective puncte problematice. Fie fusese
atentă când vorbise cu ea pe proprietate, fie își
făcuse temele înainte să vină.

- Există, dar nu avem cum să le
controlăm. Colin arată pe hartă. Aici e un bazin
cu resturi unde o să petrecem ceva timp, dar apa
se întinde aici și o să conțină o mare parte din
deșeuri până ce se goleşte în râu. Fluxul acestei
ape nu-ți afectează în mod direct strada.

Arată și Ed pe hartă.

- Dar asta o face. Munții abrupti din
toate părțile vor da o putere semnificativă apei
dacă o să plouă puternic.

*Catherine
Bybee*

- Nu e nevoie de prea mult ca să declanșeze pro e
me, zise Răul.
- Parker își ridică privirea din hartă, în timp ce-și reca
măinile în poală.
- Deci care e planul?
- Colin îl văzu pe Răul întinzându-se după
hărțile j* care Parker trebuia să le semneze la
un moment dar . •
- 1*
îl întrerupse.
- Inginerii lucrează la detalii, dar practic
- Ed, te rog să mă corectezi dacă mă înșel -
scopul e să construim două bazine aici și aici. Cel
mai apropiat de gura canionului o să aibă
lungimea a trei terenuri de fotbal și lățimea a
două. Și o să fie adânc. Al doilea o să fie jumătate
din primul. Arată pe a doua hartă. În spatele
bazinelor, o să excavăm ca să obținem pământul
care să încetinească apa.
- Parker se aplecă și nu-și mai frecă mâinile ca
să tragă harta mai aproape.
- 7
- Asta e barajul original. ■
- Da.
- Și vreți să construiți aceste bazine aici
și aici. ■
- 7
- Colin încuviință.
- De ce nu faceți asta deasupra
barajului. ■ E destul spațiu acolo.
- Ed clătină din cap.
- Acolo e pădurea, nu e în jurisdicția noastră.
- Nu putem să ne atingem de bucata aia
de teren, zise Răul.

*Catherine
Bybee*

7

- De ce ■ Acum nu e nimic acolo.

- Lucrurile nu merg așa. De-a lungul anilor, am încercat să obținem cooperarea Departamentului de Silvicultură, dar ei cred că pădurea nu ar trebui atinsă.

Parker se încruntă.

- Dar cineva a construit un baraj la un moment dat și» nu l-a îngrijit E plin de când îmi amintesc.

- Deseori, bazinele astea erau proiecte singulare, m@' nite să le dea de muncă americanilor în timpul recesiunii sau după războaie. Departamentele care le-au creat nu au fost obligate de contract să le mențină. Singurul nostru loc de impact e cel arătat Colin. În momentul

je față, echipa noastră de urgență lucrează la obținerea permiselor și a 35 de milioane de dolari ca să finanțeze...

- 35 de milioane? întrebă Parker uluită.

-Vrem să îndepărtăm 23 000 de metri cubi de material de la fața locului, să încadrăm marginile cu bolovani ca să ajute împotriva eroziunii și să construim baraje temporare, așa cum le spui tu, îi explică Colin.

- Metri cubi?

Expresia ei panicată reveni.

- E mult.

Definește *mult*! zise ea și îl privi în ochi.

Bun, deci pentru Annie Oakley nu funcționau răspunsurile simple. Nu avea cum să o ducă cu zăhărelul.

-Un camion poate să aducă între 7 și 11 metri cubi la fiecare încărcătură.

Parker tăcu preț de câteva clipe.

-Asta înseamnă multe încărcături, zise și își mută privirea spre hartă.

- Domnișoară Sinclair, la întâlnirea asta vrem să obținem permisiunea să-ți folosim proprietatea pentru a ne ocupa de această problemă care o să-ți afecteze comunitatea.

Ed încuviință spre Râul, care împinse niște foi pe masă.

-Avem nevoie să semnezi astea ca să putem merge mai departe.

Parker se întinse și începu să citească.

În cameră se lăsă tăcerea.

- Când aveți nevoie de astea?

Asistentul lui Râul atinse un dosar de lângă el.

- Pot să-ți legalizez semnătura azi.

Colin o privi frecându-și degetele.

-Vreau ca avocatul meu să se uite peste ele.

"O să descoperi că e un contract de intrare-

ieșire și de utilizare temporară. O să-ți readucem proprietatea în ^{star}ea actuală în cinci ani, spuse Ed.

*Catherine
Bybee*

- Cinci ani?
- Perioada de care e nevoie ca vegetația să crească după un incendiu și să treacă pericolul eroziunii.

Colin își menținu vocea calmă. își dădu seama, după expresia ei, că înțelegea exact importanța cerinței lor.

- După ce vor fi construite bazinele de retenție, vom putea să mergem acolo ca să scoatem resturile rămase între furtuni.

-Trebuie să vorbesc cu avocatul meu, rosti Parker cu vocea tremurândă.

-Avem nevoie de cooperarea ta, repetă Ed.

- Nu a spus nu, Ed! A spus doar că vrea ca avocatul ei să se uite peste contract. Grace se întinse și o mângâie pe Parker pe braț. E o cerere rezonabilă. Una pe care ar face-o oricine de la masa asta dacă ar fi în locul ei,

Ed se rezemă de spătar și îl fixă cu privirea pe Colin.

-Când vreți să începeți... lucrarea asta? întrebă ea.

- Cât de repede posibil, bombăni Ed.

- Realistic vorbind, va trebui să venim la fața locului în următoarele săptămâni cu inginerii și cu echipa de coordonare și să punem la cale un plan. O să grăbim procesul de obținere a permiselor, iar orașul o să facă rost de bani. Colin voia să-i acopere mâna lui Parker cu a lui. Cred că la jumătatea lunii octombrie.

-Și cât o să dureze? Prima intervenție? întrebă Parker și îi întâlni privirea.

- între șase și opt săptămâni.

- De obicei, începe să plouă la jumătatea luni» noiembrie.

- Să sperăm că o să avem alt an de secetă.

Catherine

Bybee

Ed se aplecă și insistă:

- Putem să grăbim totul dacă semnezi azi.
Parker își mută privirea.

- O să semnez hârtiile, dar după ce
avocatul propriu^{ie*} tății se va uita peste ele. Nu
cred că e ceva aici care să fie î^{*1*}potriva a ceea
ce mi-au cerut părinții mei să fac. Dar cum

Calea spre inima ta

6

ei nu sunt aici și eu nu am absolvit Dreptul,5va
trebui să așteptați. Vocea ei era fermă și
directă, deși mâinile li tremurau când împături
contractul și se întinse după geantă. Pare că
aveți mult de muncă, așa că nu o să vă rețin-

Se ridică, iar Grace veni lângă ea.

-O să te conduc.

Colin dori să o urmeze, dar se opri. După ce
ea ieși cu Parker din cameră, se întoarse spre
Ed.

-Subtil, Ed. Foarte subtil.

-Ai spus că o să coopereze.

- Ți-ai lăsa copilul să semneze un
contract fără să-l verifice altcineva?

Ed își strânse hârtiile de pe masă și i le
flutură.

- Dacă nu primim nici un răspuns de la
ea într-o săptămână, o să vorbim despre
expropriere.

Colin își trecu frustrat mâna prin păr și îi
privi pe ceilalți ieșind din cameră.

„Nemernicule!”

capitolul 7

Serile de vineri în casa Sinclair erau fie
învăluite într-o tăcere apăsătoare, fie pline de
muzică la volum maxim și mult testosteron.

Parker asculta un post de soft rock și se bucura
de liniște. Sezonul de fotbal avea să se termine
înainte să-și dea seama, iar Austin avea să-și
invite prietenii să desfacă motoarele mașinilor în
garajul lor imens. Până și Mallory ieșise cu
prietenii. Pomenise de un joc de fotbal la colegiu,
dar Parker știa că jocul era doar o scuză pen-
de

***11**

o petrecere de vineri seară.

Cu Scout gâfâind lângă ea cu mingea de tenis

***Calea spre
inima ta***

6

în gură, Parker profită de ultimele raze de soare ca să pună câine- e să alerge. După ce îi scoase mingea din gură, se sprijini de balustrada verandei și o aruncă pe panta casei, uita^ du-se cum sârea prin curte. Scout o luă la fugă pe 8câ_{ri} traversă aleea și căută mingea. O găst, așa că Scout era c_u nasul lipit de pământ, în căutarea premiului.

Activitatea de la casa de oaspeți îl făcu pe Scout si uite de minge și să o ia în acea direcție.

Erin stătea la marginea verandei acoperite și se aplecă să mângâie câinele.

Parker o luă spre ea, iar când fu îndeajuns de aproa- pe, începu să vorbească:

- Sper că-ți plac câinii.
- îi ador.

Scout dădea din coadă când se lipi de piciorul lui Erin.

- Iubește oamenii. Latră când nu te știe, dar, chiar și așa, vine la tine și te linge.

- Deci nu e un câine de pară foarte bun, spuse Erin.

- Nu aş spune asta. Latră la străini, dar niciodată nu mârâie. Parker se așeză pe unul dintre scaunele de pe verandă. O să fie greu să-l țin închis, zise ea.

După ce mângâie câinele, Erin se așeză în fața lui Parker.

- De ce trebuie să-l închizi?

Parker oftă și se rezemă de spătar. Timp de 15 minute, îi explică tot ce îi spusese Colin și cei din consiliu.

- Mi-am pus avocatul să se uite peste contract. Trebuie să adaug o clauză - orice daune o să provoace camioanele pe proprietate, sunt obligați să le repare. Trebuie să mă asigur că nu sunt trasă la răspundere dacă vreunul o să fie

***Calea spre
inima ta***

6

mușcat de un șarpe cu clopoței sau ceva de genul
ăsta.

- Pare că mulți oameni vor trece pe aici.
- Știu. Nu pot să zic că-mi place asta,
dar nu am de ales. Dacă refuz, iar vecinii de jos
își pierd casele, mă vor acuza. Dacă accept,
trebuie să suportăm traficul și zgomotul
camioanelor și al muncitorilor.

Erin își trecu mâna prin păr și se uită la
gazon.

-Și eu credeam că ăsta o să fie un loc liniștit
și privat. Parker se încordă. Nu voia să-și
piardă chiriașa așa *de repede*.

-Nu mă așteptam la asta. Îmi pare rău. Știam
că apa o să provoace probleme, dar suma de
bani pe care districtul vrea s-o investească în
acest proiect e imensă, E evident că sunt
îngrijorați.

Erin o privi.

-Tu îți faci griji?

- Sunt doar obosită. Simt că am cu 20 de
ani mai mult decât am de fapt. Am senzația
enervantă că situația se va înrăutăți înainte să
se îmbunătățească.

Erin se ridică.

- Bei vin alb? O să desfac o sticlă.

- Ești sigură? Nu vreau să simți că
trebuie să...

-Încerc să nu beau singură, deci...

Parker zâmbi.

- În cazul ăsta, niște vin alb sună fabulos,

Parker stătea lângă șase dintre vecinii ei, în
timp ce o echipă trimisă de oraș și district intra
pe proprietate. Era prima oară când inginerii
vedeau terenul, după ce avocatul îi dăduse undă
verde și semnase contractele cu câteva
modificări. Două fețe erau familiare – Colin și

***Calea spre
inima ta***

6

Ed. Toți ceilalți, cam o duzină, erau străini. **8**

Tracy, una dintre cele mai apropiate vecine ale ei, îi șopti:

-Toți sunt ingineri?

-Colin știu că nu e, dar în afară de el, nu știu,

Grupul de bărbați și femei intră în bazinul secat al apei și urcă în canion.

~Nu înțeleg de ce nu sapă în spatele barajului vechi, spuse Susan.

- Acela e terenul Departamentului de

Silvicultură, ^{Care} se pare că nu e de acord cu asta.

Parker le spuse celor care ascultau ce aflate,

Dar ei îl urmăreau pe Colin» care mergea înainte cu ech[^] Din când în când, el o privea și-i zâmbea.

- Se pare că se pregătesc pentru o

lucrare foarte adăugă domnul Richards. Și pe bună dreptate, amintesc că în anii 70 toată zona era sub apă dup[^] iarnă fără precedent. Asta s-a întâmplat înainte ca ju^m£ tate din stradă să fie terminată.

-Și fără să aibă loc un incendiu, le aminti Susan.

-A fost secetă ani întregi, spuse Parker.

Vecinii ei încuviințară și continuară să vorbească despre furtunile din trecut și despre toate momentele când apa dăduse pe dinafară și le provocase probleme celor care trebuiau s-o traverseze ca să ajungă acasă. În timp ce discutau, stăteau cu câțiva metri în spatele echipei de ingineri, care tot indicau și își notau în caiete.

Încet, toți se întoarseră unde își parcaseră mașinile, iar vecinii lui Parker se întoarseră acasă.

Colin se apropie când ultimul om din echipă plecă.

-Au obținut tot ce vor? îl întrebă Parker.

-Cred că da.

***Calea spre
inima ta***

**6
9**

- Care e următorul pas?

Bărbatul se rezemă de mașina lui, privirea
fiindu-i ascunsă de ochelarii de soare.

-O să facă un plan, reprezentanții o să adune
permise și eu o să strâng o echipă.

- Pare ușor.

El râse, etalându-și gropițele cu destul farmec
ca să o facă să-și dea o șuviță rebelă după ureche.

- Aș vrea eu! Vestea bună e că există un
termen-limită așa că nu o să treacă prea mult
înainte ca lucrurile să fie finalizate.

- Mă bucur că înțeleg cât de urgent e
totul.

- Să sperăm că nu o să fie nevoie. În mod

1

ideal, ar bine dacă am construi toate astea,
dar să nu se umplă din cauza lipsei ploii.

-Atunci ce se întâmplă?

- Ne întoarcem, golim bazinele și așteptăm iarna următoare.

Parker își ridică privirea, dar nu-i vedea ochii din cauza ochelarilor de soare.

-Și dacă situația nu o să fie una ideală?

-Atunci aduc echipa și golim bazinele pe parcursul iernii ca să le menținem goale și funcționale.

Ea își băgă mâinile în buzunarele din spatele pantalonilor scurți și privi canionul. Era recunoscătoare că bărbatul nu o trata ca și cum era prea tânără ca să se ocupe de astfel de lucruri.

- Oamenii care au venit aici azi vor mai veni?

-Nu chiar. Doar la inspecții, iar atunci, poate doar vreo doi dintre ei.

-Ed?

Colin încuviință.

-Da.

Parker se încruntă.

- Nu-mi place de el.

Oare văzuse un zâmbet pe fața lui Colin?

-El a...

Ea ridică o mână.

- Nu trebuie să spui nimic. Doar am vrut să zic asta. Nu îl admir. Poate că doar își face treaba, dar nu era necesar să-mi forțeze mâna.

Parker era destul de convinsă că expresia lui Colin era plină de respect

-Am auzit că a durat o săptămână până ce au primit contractele.

- Da. M-am asigurat că erau scrise câteva lucruri care să mă asigure că proprietatea o să arate la fel, dacă nu mai bine, când echipa ta o să termine ce are de făcut. Dacă lovește cineva

poarta sau aleea e distrusă, le vreau înlocuite. Și familia mea trebuie să poată să intre și să iasă oricând, îi zise ea.

Catherine

Bybee

Colin își scoase ochelarii de soare și o privi,

- O să mă asigur că o să fii bine, Parker.

Ai ^{CUVFI} _n tul meu!

- Mulțumesc.

El se îndepărtă de mașină și deschise portiera.

-O să-ți placă echipa mea. E un grup grozav de
tj_{pi} care fac tot ce le stă în putință ca să fie totul
bine. '

- Pe asta mă bazez.

- Și nici unul dintre ei nu poartă costum.

Gropițele acelea începeau să îi aducă fluturi în
stomac.

- Nu am încredere în bărbații în costum.

- Slavă Domnului că port foarte rar!

Imaginea cu el într-un costum o făcu să-și
muște buza. Poate că în el ar fi putut avea
încredere dacă îl vedea cu cravată. Parker
închise scurt ochii și încercă să alunge gândul.
Nu avea timp pentru fluturi și gropițe.

Bărbatul urcă în mașină și pomi motorul.

- Data viitoare când o să mă vezi, o să fiu
cu su- pervizorii mei, înainte să aducem
echipamentul. O să vă cunoașteți.

Parker era amețită și simți cum căldura îi
dădea fiori.

- Bine.

Colin își puse o mână pe umărul ei și parcă îl
curentă.

Parker tăcu și își ridică privirea, destul de
convinsă că bărbatul îi vedea sângele fierbând
din motive greșite. Nu avea de ce să se simtă
așa. Judecând după ce știa despre el, putea să fie
căsătorit. Faptul că nu purta verighetă nu
însemna că nu avea o soție undeva.

-Ai numărul meu. Dacă ai întrebări, nu ezita să
mă întrebi.

Colin o strânse de umăr înainte să-i dea
drumul.

Da, clar văzuse totul.

Catherine

Bybee

-Vezi că nu o să uit ce ai spus! zise ea,
încercând să-și mențină vocea fermă.

- Bine. O seară bună, Parker!

Calea spre

De două ori pe săptămână, în mod normal duminică, Colin se întâlnea cu părinții și cu sora și fratele lui la cină. Mama lui insista. De fapt, insista era un mod delicat de a spune asta.

Practic, le impunea.

După ce terminase liceul, Colin obținuse un loc de muncă la district ca muncitor. Părinții lui se asiguraseră că el, fratele și sora lui aveau tot ce le trebuia când crescuseră, dar nu și tot ce voiau. Îi crescuseră bine, cel puțin așa credea Colin. Îi plăceau banii. Se duse la cursuri de noapte la colegiul comunitar local, dar hotărâse rapid că studierea subiectelor care nu-l intereseau nu avea să-l ducă unde voia să ajungă în viață. Îi plăcea să lucreze cu mâinile. Îi plăcea să organizeze oamenii și să-i motiveze. În zece ani, statul la birou avea să-i aducă o burtă și o problemă de weekend cu alcoolul. Cel puțin așa credea.

Când avea 23 de ani, câștiga deja bine și făcea economii. Deja, când se mutase din casa părinților, fratele lui mai mic, Matt, stingea focuri în nordul Californiei. Grace era în ultimul an de liceu, iar mama lor, Nora, își simțea cuibul gol.

De aici apăruse cerința de a-și vedea copiii sub același acoperiș de două ori pe lună. Data se stabilea în funcție de programul lui Matt, care avea ture de 24 de ore la secția de pompieri.

Emmitt, tatăl lui, stătea în fotoliul lui din living, ui-tându-se la un joc de baseball. Matt contesta o a făcută de arbitru, în timp ce tatăl lor îi spunea că e mult se înșela.

- Dă-mi brânza, îi spuse Grace
- Ținamci ei* a partea cealaltă a insulei din

mijlocul bucătăriei.

-Mereu se ceartă la meci? îl întreba Robert,

cel mai recent iubit al lui Grace, pe Colin.

- E mai distractiv așa, îi explică el.

- Dacă spui tu.

Robert nu păru convins.

- Te uiți la sport?

- Nu o făceam nici măcar când eram la școală, înainte ca el să comenteze, Matt sări din scaun și udă o lovitură dată de Dodgers.

- Aproape că am terminat, Colin. Mama lui îi atrăgea atenția. Cât mai durează până ce se face carnea?

Colin înțelese aluzia și ieși înapoi la grătar.

- Nu mai e mult.

Grace îl urmă cu un sos cu care se mândreau, spunând că era o rețetă secretă de familie. !

El dădu la o parte capacul grătarului și își așeză jbera într-o parte. Încercă coastele cu un cuțit. Erau aproape gata.

- Deci ce părere ai de Robert? îl întreabă

Grace încet.

El se uită peste umăr ca să se asigure că iubitul ei nu

era pe aproape. Acesta se rezemase de insula din bucătărie cu telefonul mobil în mână. Colin îl prinsese de mai multe ori jucând un fel de joc video sau trimițând mesaje cuiva.

- Pare să fie în regulă.

Grace îi dădu sosul de grătar.

- În regulă? Of...

Folosind o pensulă, Colin întinse sosul.

- Doar nu ești serioasă în privința lui, nu?

Robert fusese la două mese de familie, aceasta fiind

a treia în cinci luni.

- Nu-ți place de el.

Sora lui se încruntă.

- Cred că poți găsi ceva mai bun de atât, îi spuse el sincer. El stă în spatele unui birou,

Grade!

Bărbatul era un fel de analist de calculatoare sau ceva ce Colin nu-și amintea. Își aminti comentariul lui Par^r despre bărbații în costume.

- Și eu.

*Calea spre
inima ta*

n

Colin clătină din cap.

**.Și tu Stai în spatele unui birou, lucrezi
cu bărbați de două ori cât tine și îi faci să
gândească ca tine F.**

a namrii. iar f*1 »1-~_i. „ i. '

O forță a naturii, iar el e,, „Colin îl analiză din
nou pe

iubitul surorii lui mai mici. El nu e. Nici măcar
nu-i place sportul

Grace oftă.

-Nici tata nu pare să-l placă.

Tatăl lor era șerif pensionat și nu-și
ascundea părerile prea bine.

- Faptul că îmi ceri părerea înseamnă
că e ceva ce nu merge bine.

Grace se întinse după berea lui și luă o gură,

- Credeam că o să fie grozav. Avem
programe simila- re, el are propria casă, nu a
fost căsătorit niciodată,

-Hm...

Colin își luă sticla înainte ca sora lui să o
termine și continuă s-o asculte.

- Dar e plictisitor. Iar sexul nici măcar
nu este atât de bun.

Colin închise ochii strâns,

-Nu vrei să-i spui asta fratelui tău mai mare.

- Ei bine, e adevărat.

El își termină berea și pretinse că nu auzi.

- Vorbește cu prietenele tale despre
asta! Eu nu-mi împărtășesc viața sexuală cu
tine.

- Mi-ai spus că Rebecca era nebună în
pat.

Menționarea celei care fusese Într-un fel
ultima lui

iubită îl făcu să zâmbească.

(, , ,

-Am spus că era sălbatică, nu am pomenit

Calea spre

inima ta

nici a că era așa în dormitor.

Grace își îmbrânci ușor fratele.

- ChSÎJa, ' eu nu-ți **vorbesc** despre
viața mea sexu- ala, iar tu le povestești
prietenelor tale despre a

- Lucrez cu bărbați pe teren și cu femei
în vârstă | birou. Nu prea am de unde alege.

-Asta pare să fie mai degrabă o problemă
personală Mută coastele pe grătar, ca și cum s-ar
fi făcut mai rep. de. E problema ta personală.

- Trebuie să-ți găsești o iubită ca să am
cu cine **55** vorbesc.

- Sunt prea ocupat pentru o relație, zise,
deși, când sora lui vorbi de o companie feminină,
imaginea lui Parker cu o armă atârnată pe umăr îi
apăru în minte.

Grace îl privi în tăcere.

7

-Cee ■ întrebă el.

- De ce ai **7**zâmbit așa? Sau mai degrabă
la cine te-ai gândit

Colin trase capacul pe grătar.

- La nimeni.

- Mincinosule!

- Te-aș minți eu?

-Da.

El zâmbi.

Ea făcu un gest, invitându-l să vorbească.

- Hai, spune-mi tot!

Cei din familia lor nu aveau secrete unii față de
alții*

- Îți amintești de Parker Sinclair?

Grace zâmbi larg.

- Proiectul pentru Creek Canyon?

-Da.

- Știam eu că există un motiv pentru care
ai vrut să particip la întâlnirea aia! Ieșiți

*Calea spre
inima ta*

împreună?

El clătină rapid din cap.

-Nu, nu e nimic de genul ăsta. Doar că... Nu știu» mă gândesc la ea.

-Hm...

- E superbă, nu-i așa? Nu genul de femeie *aranjată** cu tocuri înalte, pregătită pentru o noapte în oraș, ci * mai rafinată.

Era amestecul perfect de fată din vecini și cum îi plăcea.

.Asta nu înseamnă că te-ai fi gândit prea mult la asta îl tachină Grace.

Colin clătină din cap și își impuse să se calmeze, . Nu contează. Nu s-a uitat la mine.

Cu excepția unui comentariu: „Ted Bundy era chipeș*»-

-Vezi că zâmbești din nou.

-Are o groază de probleme pe cap.

-Și tocmai de asta nu te-a observat. Dacă o ataci cu farmecul Hudson, o să te vadă.

-Ăsta e un sfat pentru viața personală de la sora mea mai mică?

Grace luă castronul gol și își linse sosul de pe deget.

- E vorba de mine. Cu cât aduci mai repede o femeie aici, cu atât mai curând nu o să mai auzi despre viața mea sexuală.

El se aplecă, își trecu degetul prin castron și îl ridică la buze.

- De ce, ca să vorbești cu ea și să afli despre viața mea sexuală? E pervers, Gracie!

Ea scânci.

-Nu nvam gândit la asta.

-Ăsta e motivul pentru care eu sunt fratele mai mare.

capitolul 8

Permisele erau semnate, inginerii își făcuseră

Calea spre

inima ta

planuri' le, iar acum Colin trebuia să-și facă treaba. Asta începea ^{cu} o plimbare pe proprietate cu echipa lui. De data asta, începu cu un telefon dat lui Parker cu câteva zile înainte ?i cu stabilirea zilei și a orei pentru plimbare. Ha P ^{nu} agitată. Colin știa că nu putea să focă nimic ca so ca me- *
Până când nu ajungea la fața locului și nu intervenea

*Catherine
Bybee*

cu oamenii lui ca să se asigure că ea, fratele ei
și ^{80ra} ^{ei} aveau să fie protejați.

Impactul pe care acest lucru avea să-l aibă
asun vieții ei urma să fie semnificativ. Știa din
experiență ci proprietarii caselor aveau impresia
că știau la ce să ^ aștepte, dar niciodată nu
înțelegeau amploarea lucrărilor până când nu
veneau camioanele. Ultimul lucru pe ^{care} Colin
avea să-l facă era să-i descrie totul. Ea avea să-și
dea seama singură în scurt timp.

Colin se duse acasă la familia Sinclair la ora
8,00 di- minea. Poarta era deschisă, așa cum
spusese Parker că avea să fie, așa că bărbatul
conduse până în partea de sud a proprietății și
parcă. Ce voia să facă de fapt era să se ducă
până la casă și să vadă dacă Parker era acolo.
Dar în mod normal nu ar fi făcut asta dacă
proprietarul nu era o persoană de care să fie
atras. Așa că stătu în camionetă până când trei
camioane veniră în spatele lui. Colin coborî din
mașină și-și băgă telefonul în buzunar.

- Ce loc! spuse Fabio.

Numele lui nu era de fapt Fabio, dar i se
spunea așa de ani întregi din cauza părului lung
până la mijloc, iar echipei îi plăcea să râdă de el
din cauza asta.

- Mă întreb cum arăta înainte de
incendiu, spuse Glynn.

-Verde, răspuse Colin.

!

Ron își opri camionul de sudură. Nu era
supraveghetor, ci unul dintre oamenii principali
ai lui Colin ; pentru bazinele de colectare, și voia
să vadă amploarea | proiectului ca să calculeze
de cât timp era nevoie. Acesta coborî din camion
și-și stinse țigara în scrumieră înainte | să închidă
ușa.

-Salut!

Colin dădu mâna cu el.

- Deci aici punem echipamentul? întrebă Fabio. Proprietatea era împărțită în patru cadrane. Punctele

de separare erau alea care mergea de la sud la
nord J

și golful care trecea de la est la vest. Ei se aflau în colțul sudic, care ocupa mai puțin de un hectar din proprietate -O să încercăm să menținem toată operațiunea pe partea asta a apei.

Fabio pufni.

-Cum să nu!

-O să încercăm. Colin ridică mâna. Știu, nu trebuie să-mi spui.

Probabilitatea ca asta să se întâmple era aproape nulă. Cantitatea apei care putea să vină din canion nu avea limite. Colin și echipa lui erau nevoiți să o controleze cât de mult posibil.

Timp de 20 de minute, le arată zonele care trebuiau pregătite cât mai urgent pentru excavat și pentru camioane, care veneau într-o săptămână. Însă înainte de asta trebuiau să pregătească zona și să se instaleze.

Traversară podețul și se opriră în locul celei de-a doua structuri de acumulare. Aceasta se afla la marginea unei porțiuni îngrădite a proprietății Sinclair.

Erau prinși într-o conversație legată de planurile inginerilor, când Glynn spuse:

- Ea e proprietara casei?

Parker apăru cu labradorul ei negru în lesă. Se îndreptă spre ei cu un zâmbet agitat pe buze.

- Nu pare destul de mare ca să fie proprietara unei case, zise Glynn.

'A fost casa părinților ei, spuse Colin, înainte ca ea să se apropie destul de mult ca să-i audă. Ea se ocupă de tot, inclusiv de fratele și de sora ei, de când le-au wiurit părinții.

-La naiba!

Colin nu era sigur cine spusese asta. Privirea

1^{era} ațintită asupra femeii care se îndrepta spre ei.

~Bună dimineța, le spuse Parker, când se op^{ng}â ei.

-Bună dimineța, Parker, rosti Colin, care fă^{cu}_{pr} zentările. Tocmai le arătam tuturor locul și le-am exp^j cat dispunerea.

Buzele ei erau o linie subțire.

-Voiam să-l cunoașteți pe Scout. E mare și adorabil chiar dacă puțin tont. O să-l țin legat când merg la muiv că sau îl bag înăuntru. Dar, dacă scapă din lesă, sper ca unul dintre voi să-l poată aduce acasă ca să nu fie lovit de mașini

Scout mirosea pantofii lui Glynn.

7

- Nu o să fugă ■

- Nu. La câtă activitate e aici, doar o să încurce.

- E bine de știut, spuse Colin.

- O să aducem echipamentul luni, îi zise Fabio.

Ea încuviință.

- în ce interval o să fiți aici?

- De luni până vineri. O să începem devreme, de la 7.30, și cel mai probabil o să plecăm până la 17.00.

Colin îl lăsă pe Fabio să vorbească. în afară de el, avea să fie omul principal de la fața locului, iar Colin voia ca Parker să se simtă confortabil

cu Fabio.

- Și în weekenduri? întrebă ea.

Ținea lesa lui Scout cu fermitate, deși câinele arăta ca și cum voia să sară pe oricine era dispus să-i dea atenție.

- Nu până când nu vine ploaia. Atunci putem să ve* nim oricând, zi sau noapte.

Zâmbetul de pe fața lui Parker dispăru.

- Poftim?

- în timpul furtunilor stăm la fața locului.

Nu e efr clus să apărem la **2.00** dimineața.

-Trebuie să mă sunați înainte, îi zise Parker.

-Asta nu o să fie mereu posibil.

Parker se îndreptă și se întoarse spre Fabio.

- O să mă sunați oricând veniți pe proprietatea asta în afara intervalului 7.30-17.00.

Fabio clătină din cap și râse, neluându-i în serios vorbele.

Colin deschise gura ca s-o asigure că aveau să facă asta, dar ea îl întrerupse:

-Am o pușcă, o mitralieră, un pistol, un pistol Glock si țintesc foarte bună. Sunt responsabilă pentru fratele meu adolescent și sora mea, care e studentă. Poarta asta se deschide la 2.00 dimineața doar dacă se strecoară cineva înăuntru sau afară. O să mă sunați înainte să veniți.

Colin trebui să se întoarcă pentru ca Parker să nu-i vadă zâmbetul.

Glynn râse, iar lui Fabio îi dispăru zâmbetul de pe față, înlocuit cu admirație.

- Bine atunci, domnișoară. Presupun că am nevoie de numărul tău de telefon.

Ea zâmbi și se îndreptă.

-Super. Acum, după ce ne-am înțeles, care e

următorul pas.⁷

Parker stătea în cantina școlii, care era plină cu prăjituri și tort datorită aniversării unui profesor popular. Doar intrase în sală și simțise să se îngrășase cu câteva kilograme. Era ora prânzului, iar elevul de care se ocupase nu avea nevoie de ea la prânz. Jennifer intră în cantină imediat după ce Parker își scoase prânzul din frigiderul personalului și îl puse pe masă. La fel ca Parker, aceasta lucra ca asistentă la școală, însă avea un post pe perioadă nedeterminată, în timp ce Parker era acolo de numai doi ani și încă era plătită pentru fiecare zi. Districtul evita să angajeze asistenți pe perioadă nedeterminată pentru elevi cu nevoi speciale care erau aproape de absolvire. Ea nu îi contrazisese. Nu era în nici un caz jobul ei de vis și nu se vedea muncind într-o școală elementară după ce și termina studiile. Asta nu însemna că știa care era jobul ei de vis. Nu era mai aproape de a afla pe ce drum voia să o ia viața ei decât în urmă cu doi ani, când își

***Calea spre
inima ta***

7

9

terminase studiile în afaceri, cu specializare în
ma / ting. Acum acesta părea un loc de muncă
groaznic

-Arăți ca naiba! spuse Jennifer după ce se
așezi

Parker își privi prietena încruntată.

-Cu prieteni ca tine, cine mai are nevoie de
dușmani?

- Serios, dormi?

Ea clătină din cap.

- Nu destul. Toată treaba asta mă
înebunește.

- Nici nu pot să'tni imaginez.

Jennifer își luă sendvișul și mușcă din el.

- Luni încep să aducă camioanele. Va
trebui să sun și să spun că sunt bolnavă, zise ea
mai încet. Janice mi-a făcut probleme când am
cerut o zi liberă săptămâna asta.

- Trebuie să fii acolo?

Parker încuviință, apoi clătină din cap și se
opri.

- Poate, da... Nu. Dar o să fiu. Vreau ca
echipa să știe cine sunt. Să le impun respect.
Când se uită la mine, majoritatea au impresia
că sunt un copil.

- Dar ești un copil.

-Am 26 de ani și merg pe 40.

- Poate, dar din exterior arăți ca un
copil. Clar nu precum cineva destul de mare ca
să facă față vieții tale nebunești.

Era plăcut să-i fie confirmate sentimentele.

- Chiar e nebunească, nu-i așa?

- Complet sărită de pe fix. Dar ești
puternică. Ai trecut și prin situații mai grele.

Da. **Lunile** de după moartea părinților ei
fuseseră oribile.

- Semestrul ăsta mergi la cursuri seara?

-Nu, spuse Parker. Oricum abia reușesc să țin situația sub control.

Pe fața lui Jennifer se citea înțelegerea.

- Îți tot pui viața pe pauză.

- Nu pentru totdeauna. Treaba cu Erin, noua mea chirieșă, merge bine. Banii în plus sunt de mare ajutor.

Păstrez banii din asigurarea de incendiu ca să am compensez timpul liber pe care trebuie

să mi-l iau. Trebuie să trec

de iarnă și să evaluez situația.

Când pronunță cuvintele, le simți impactul mai puternic.

-Ai o atitudine grozavă.

Parker mușcă dintr-un măr și închise ochii.

-Știi, faptul că proprietatea ta se scaldă în testosteron e un lucru bun.

Ea zâmbi, amintindu-și cum îi pusese la punct pe oamenii lui Colin.

-Până acum, Colin e singurul în care am încredere.

7

- Colin.

- Hudson. Șeful despre care ți-am spus. Jennifer zâmbi.

-Când a devenit Colin, nu domnul Hudson? Parker făcu o pauză, uitându-se la tavan.

- Nu sunt sigură.

-Hm... Și ce vârstă are tipul ăsta, Colin?

-Nu știu, poate 35 de ani. Pare tânăr pentru funcția pe care o are, așa că poate este mai în vârstă. Nu aș ști să-ți spun.

- H căsătorit?

Parker o fixă cu privirea.

***Calea spre
inima ta***

**8
1**

-Nu știu. Poate. Nu l-am întrebat.

* E chipeș?

Dumnezeule, chiar nu se lega conversația!

- Da, cred... Da, e atrăgător.

Foarte atrăgător, dacă era să fie sinceră cu ea înșăși.

- Dar nu știu dacă e căsătorit și nici nu pot să mă gândesc la asta. De doi ani, nici măcar nu am trimis mesaj cuiva din afara cercului meu platonic de prieteni.

* E mare păcat! Ești în floarea vârstei și nu profiți de asta.

- E greu să o fac când abia reușesc să mă țin pe linia de plutire.

- Ei bine, mai scoate-ți capul din apă din când când și uită-te în jur! Nu știi cine ar putea să apară. ^k

Nu putea să respire. Totul era întunecat. Nu putea vadă, nu le mai auzea vocile strigând-o.¹

Ce bine ar fi fost dacă fumul s-ar fi ridicat, ca să nu fi nevoită să se târască!

Tuși și scuipă funinginea din gură. „Austin, Mallory., Unde sunteți?”

Gura i se mișca, dar nu ieșea nici un cuvânt.

Se târa, în timp ce teama copleșea logica.

„Austin!”

„Mallory!”

Mâna ei atinse un braț. Acesta nu se mișcă.

Trebuia să-și mute privirea. Știa ce era acolo și trebuia să se concentreze la orice altceva în afară de brațul rece care o atingea.

încet, capul i se mișcă, având o voință proprie.

Părinții ei stăteau nemișcați, ochii lor privinând

goi.

Parker tresări. Inima îi bătea în gât și respira greu.

Se ridică și își forță respirația să se calmeze. Ceasul arăta ca era trecut de 3.00 dimineața.

- La naiba!

Avusese același coșmar de după incendiu. De fiecare dată, se trezea recunoscătoare că fusese doar un vis și că Mallory și Austin erau în viață.

De fiecare dată când se trezea, își amintea că părinții ei erau morți.

O singură lacrimă căzu pe obrazul lui Parker.

Ea era la a doua cană de cafea cu mult înainte de sosirea primului camion. Sora ei avea cursuri devreme luna și, în mod normal, își petrecea noaptea de du' minică împreună cu o prietenă care locuia mai aproape; pe de altfel, ea evita traficul Austin avea cursul de la 7.00 dimineața și plecase deja. De obicei, Parker pleca imediat după el. e obl«*.

lunea

Apelul la serviciu din acea dimineață începu cu ea tușind în telefon. Deși nu-i plăcea locul ei de muncă nu voia să'l piardă.

Poarta se deschise.

Alarma din casă semnală sfârșitul liniștii.

Se uită afară și văzu două camioane albe, precum cele conduse de Colin și de oamenii lui, intrând și parcând. Scout își lipi botul de ușa din sticlă și lătră.

-Da, știu.

Parker observă cum primul camion opri, cu un tractor pe platformă.

***Calea spre
inima ta***

**8
3**

-Așa începe totul.

Se pieptănă, își trase pe ea o pereche de pantaloni scurți și un tricou și ieși pe ușă. Scout încercă să urmeze, dar ea îi făcu semn să rămână înăuntru.

Deja când ajunse pe alee și traversă podețul, o duzină de oameni, cu un număr egal de vehicule, se agitau prin zonă. Toți purtau căști de protecție și veste. Toți erau bărbați.

Colin o întâmpină pe alee cu un zâmbet pe față.

- Bună dimineața.

-Bună dimineața.

Parker încercă să zâmbească.

Țiuitul intermitent al tractorului care dădea cu spatele de pe camion umplu aerul.

-Câte tractoare o să aduceți? ^x „«.

- Se numesc excavatoare. Și sunt destule.

căm mulți oameni în proiectul ăsta ca să

termin m mai repede posibil.

-Adică înainte să înceapă să plouă.

Exact.

Colin arată spre unul dintre oamenii
ui Poartă.

- El e Ray. L-am pus de pază la poartă.
în primele zj|, mereu avem parte de o mulțime
de curioși care vor ^ vadă ce tăcem.

- Bun. O să ți fac cunoștință cu vecinii
mei apropiați din moment ce ei vor fi afectați
cel mai mult. Restul aș prefera să stea dincolo
de poartă. O să iau niște semne cu „Trecerea
interzisă”.

- E o idee bună. Am făcut deja
cunoștință cu familiile De Luca și Sutter.

Vecinii ei erau toți oameni decenti.

- Suntem puțin îngrijorați din cauza reziduurilor din canion, de deasupra caselor lor.

Arată spre un punct care deseori provoca alunecări de teren în timpul ploilor abundente.

- Mi s-a spus deja.

- Orice alunecare de teren din acea direcție e posibil să vă împiedice să ajungeți aici.

Colin zâmbi fermecător, dezvăluindu-și gropițele.

- Avem jucării mari. O să intrăm. Și, cel mai important, o să ne asigurăm că tu, sora ta și fratele tău puteți să veniți și să plecați.

Lui Parker îi plăcea cum suna asta.

Doi bărbați începuseră să întindă niște folii greoaie de plastic.

- Ce fac.⁷

- Pun fundația pentru încărcături.

Tocmai când Colin spusese asta, un camion începu să dea înapoi, iar din spatele lui căzură o grămadă de pietricele.

-Ah!

Din acel moment, totul se desfășură într-un ritm rapid.

- Azi vine un arboricultor. Stejarii bătrâni au nevoie de atenție specială.

- Copacii ăia au mai multe drepturi decât oamenii» spuse ea.

Potrivit tatălui ei, când trăia, trebuiau să obțină permis dacă voia să taie o ramură mai groasă de nouă centimetri. Asta nu însemna că tatăl ei respecta regulile

Bărbatul răs.

- Mie-mi spui! Cât e aici, o să-l rog să se

***Calea spre
inima ta***

8

uite la ceilalți copaci de pe proprietatea ta.*⁵

Parker lovi o furnică ce i se cățara pe picior.

- I-am tăiat pe majoritatea, în

**speranța că o să-i salvez. Câțiva ploi s-au
chinuit după secetă.**

- Tu i-ai tăiat.⁷

**Ea își frecă ceafa și se gândi la Jennifer și
Sam.**

**- Eu și câțiva prieteni. Am închiriat
câteva tocătoare și am făcut asta în timpul
unui weekend, vara.**

- E o treabă destul de dificilă.

Colin părea impresionat.

- Ce, nu crezi că pot⁷ îl tachina ea.

**Colin își ridică ambele brațe în aer, iar ochii
i se ridară la colțuri.**

**- Din tot ce am văzut până acum, ești
capabilă de orice.**

**Parker se îndreptă și mai mult de spate și îl
tachină.**

-Ai face bine să ții minte asta!

El râse.

**- În plus, a fost mai ieftin să închiriez
un tocător decât să angajez pe cineva.**

**Fusese un weekend dificil, dar reușiseră să
facă foarte multe doar pentru o parte din preț.**

**Colin tot încuviința, apoi arătă spre ce
fusese o man- zanita odată înflorită, ce încadra
intrarea pe alee.**

- Ce părere ai despre asta.⁷

**După incendiu, planta fusese redusă la un
lemn înneșit, cu numai câteva frunze verzi în
vârf. Parker tăiasse jumătate din ea, în speranța
că avea să-și revină.**

**Ea se uită la camioanele care încercau să
facă manevre m jurul plantei pe moarte.**

“ E în drum, nu-i așa?

El încuviință.

-

Arboricultorul a confirmat deja că nu

maj

salvată.

Ea bombăni.

-OK, bine. Tăiațio!

Fără să piardă nici o clipă, Colin făcu semn cui_v

- Hai să scoatem asta de aici!

- S-a făcut.

Parker nu reținu nici un nume. Stătu în spate și mări cum trei bărbați lucră împreună ca să-l ghideze pe șoferul încărcătorului. Din cauza zgomotului fă_{cut} de vehicul, era greu să auzi ceva. Șoferul tot dădea cu spatele, uitându-se la copac, nu la gardul din sârmă din spatele lui.

Gardul începu să cedeze, în timp ce trei bărbați țipau la șofer să se oprească.

Parker simți cum inima îi bătea cu putere în piept și deschise gura.

Colin se aplecă și spuse calm:

- Reparăm și garduri.

Ea se dădu în spate și-și mușcă buza, în timp ce activitatea exploda în jurul ei. În doar câteva minute, mână-zanita fu scoase din rădăcini și aruncată într-o grămadă.

- Hai să facem o plimbare! îi spuse Colin.

El arătă spre mai mulți arbori de piper care erau com' plet arși.

- Știu că sunt morți. Dar tipul cu copacii cerea 300 de dolari pentru tăierea unui copac.

- Sunt în drumul nostru, așa că o să ne ocupăm noi c c ei. O să tragem gardul înapoi și o să punem o poartă ca toate camioanele să aibă destul loc să ajungă lângă ap'

-Bine.

***Calea spre
inima ta***

8
7

Simțea cum o lua ameteala.

-Hei, Colin!

Cineva îl strigă din cealaltă parte a apei.
Bărman o privi.

-Trebuie să...

- Du-te! O să fii pe aici toată ziua. Dacă .
bări.osălepun. ac* am

intre-

El o bătu pe umăr, o privi în ochi și apoi se
întoarse

și plecă.

În timp ce Parker se îndrepta spre alee, ^{sosi}
un ca- ^{mi0}n care descărcă o toaletă ecologică
mare și albastră
lângă tomberoanele ei de gunoi.

- Dumnezeu!

capitolul 9

Austin se întoarse acasă de la școală
împreună cu un prieten și se holbau amândoi
la scenele din curtea din față.

Echipa instalase un cort cu băncuțe, ca să
aibă unde să ia o pauză, apoi strânseseră
gunoiul.

Cu toate astea, era haos peste tot. Un haos
organizat, dar tot nebunie curată. Unul câte
unul, încărcătoarele, buldozerele,
excavatoarele și camioanele cu apă se
aliniară și parcară pentru noapte. Reușiră să
scoată o duzină de copaci uscați, dintre care
doi erau niște plopici ce încadrau aleea și se
uscaseră înainte de incendiu din cauza
secetei din California. Colin o întrebase dacă
voia să îi scoată, iar ea încuviințase imediat.

Acum Parker stătea pe o piatră și îl ținea
pe Scout de lesă, în timp ce bărbații se

pregăteau pentru noapte.

Îl privi pe Colin dându-și jos vesta de siguranță și aruncându-și casca în camionetă. Apoi închise ușa și se îndreptă spre ea.

- Ei bine, ce crezi?

-Cred că mă așteaptă o **perioadă nebunească.**

Bărbatul se rezemă de rămășițele unui gard e s era ars, dar nu și distrus de căldura focului.

- Nu o să te contrazic.

- Știu că nu trebuie să-rni scoateți toți copacii uscați El ridică din umeri.

- Îmi place să mă port ca un vecin bun.

Nu o să fje ușor cu noi aici. Nu ne costă nimic să ne ocupăm de câțiva copaci în plus și de niște rămășițe de care trebuie să scapi.

Parker avea dubiile ei, dar îi era recunoscătoare pentru asta.

- O să puteți curăța și ce a rămas din hambare? îl tachină ea.

El se uită în spate, spre casă.

- Absolut. O să-i pun să se ocupe de asta mâine.

- Serios?

Colin încuviință.

- Îmi imaginez că aveți scurgerea apei în spatele casei.

- Da, dar de obicei e deviată în jurul hambarului.

- Hambarul care nu mai e acolo.

-Așa e.

Parker nu se gândise la asta.

- Ultimul lucru de care avem nevoie e ca dejectiile să ajungă aici, să înfunde scurgerea și să creeze un dezastru și mai mare.

***Calea spre
inima ta***

**8
9**

Parker se trezi zâmbind.

-Asta o să spui dacă o să te întrebe cineva.

- îți spun adevărul.

Ea nu îl credea.

- Ei bine, mulțumesc.

- Nu, eu îți mulțumesc.

-Știu că am intrat tare în oamenii tăi săptămâna tre* cută. De obicei, nu sunt așa de arțăgoasă.

- Le impui limite. Nu e nimic în neregulă cu asta.

Ea își frecă ceafa și îi dădu drumul lui Scout din lesă.

În clipa în care văzu că era liber, câinele o luă la fugă spre echipamentul parcat.

- Deci așa o să fie zi de zi?

Ea se gândi cât echipament se afla pe proprietatea ei-

***Calea spre
inima ta***

9

- Cam așa.
- Cât costă unul dintre lucrurile astea?
- Depinde. Între 500 și o jumătate de milion,

Parker rămase cu gura deschisă.

O groază de bani!

-Ele fac munca grea.

Ea continuă să conștientizeze enormitatea echipa-mentului la care se uita.

- Ei bine, ar trebui să te las să te întorci acasă la soția ta.

De unde veniseră cuvintele alea?

Tăcerea lui o făcu să-l privească în ochi.

-Ce e? îl întreabă ea când Colin nu spuse nimic.

7

-Așa mă întrebi dacă sunt căsătorit Deși soarele apusese dincolo de munte, Parker simți cum transpiră la gât.

-Nu, doar am presupus.

Acum el zâmbea.

Ea simți un fior În stomac.

- De ce ai presupune asta?

Parker se foi și privi în jos.

- Nu știu. Doar că... începu să bombăne. Pari un tip decent. Destul de matur ca să fii căsătorit. Poate chiar să ai un copil.

-Te-ai gândit ceva la asta.

Parker îl fixă cu privirea.

-Poftim? Nu! în nici un caz!

'Sigur.

Parker se ridică de pe piatră și se curăță pe pantaloni. "Bine, Cum zici tu. Nu vreau să te rețin de a nu contează ce...

'Câți ani ai, Parker?

'Nu e politicos să întrebi vârsta unei femei. Și de ce o privea așa de arogant și încânta însuși?

'5? întreabă el.

- 26, spuse ea cam prea repede. Tu câți ani ai?

- 33. Colin se aplecă un pic prea aproape. ^{Și} _f nu
căsătorit.

Colin îi citise gândurile. Parker nu știa ce o făcea ^ vrea să fugă mai mult, poate faptul că bărbatul nu o pfl. vea doar ca un angajat al districtului, interesat numai de proprietate, ci ca un bărbat de 33 de ani, care se gândea la următoarea lui mișcare.

- O să ne întoarcem de dimineață.

- O să fiu la muncă. Tonul ei era defensiv.

O să ajung acasă la 14.30.

- Ne vedem mâine după-a miază.

- Bine.

Parker se îndepărtă și îl auzi chicotind.

La jumătatea aleii, ea simți cum o parte din atitudinea ei defensivă dispăru, fiind înlocuită de un zâmbet. Chipeșul Ted Bundy era singur!

Colin zâmbise, plin de el, tot drumul spre casă. **Făcu** un duș repede, își spală praful din păr și se așează pe canapea cu o bere în mână.

Îi vibră telefonul. Primise un mesaj de la Matt: „Ești acasă?”

Răspunsul lui fu un emoticon cu degetul mare în sus.

„Vin spre tine.”

Colin nud întrebă de ce, doar se ridică de pe canapea și deschise ușa din față. Toți din familia lui aveau cheia casei și știau că pot veni oricând. Politica ușii deschise a familiei lor făcea parte dintre lucrurile pe care le iubea cel mai mult. Fratele lui apăruse o singură dată când el era cu o femeie, iar din acea zi mereu trimitea mesaj înainte să vină. Era ca și cum bătea o dată la ușă **înainte** să o deschidă, cum făcea când încă locuiau cu părinții*

Colin deschise aplicația cu pozele din telefon și^{se} uită la cele cu proiectul Creek Canyon. Era **posibil** ca de vreo două **ori** să o **fi** pozat pe proprietara casei când

aceasta nu se uita. În timp ce toți purtau căști și pantaloni lungi, ea se plimba în pantaloni scurți și o bluză scurtă. Părul îi era prins într-o coadă lejeră și şuvițele îi flururau în toate părțile. Era nemachiată. Numai soarele îi lumina obrajii. Și praful. Când Parker îl întrebă dacă era căsătorit, îi fusese greu să nu se uite la pata de praf de pe bărbia ei. Probabil ea nici nu știa că o avea. Era evident că nu-i păsa. Cumva, acest lucru i se părea drăguț.

Terminase jumătate din băutură când zgomotul motocicletei lui Matt îi anunță sosirea înainte să intre pe ușă.

-Aici! strigă Colin din spatele casei, unde erau livrul și bucătăria.

Fratele lui intră, îmbrăcat în tricou și pantaloni scurți. Își așază casca pe insula din bucătărie, apoi deschise frigiderul.

- Ce geacă de protecție simpatică ai și ce pantaloni de piele! Își tachină Colin fratele.

- Locuiești la nici 4 kilometri de mine, Matt îi aruncă zâmbetul pe care el și Grace îl moșteniseră de la mama lor și își desfăcu o bere.

Mama lor era cea care-i ținea morală, prin urmare Colin îl lăsă în pace. Fratele lui își asuma riscuri în fiecare zi la muncă, iar mersul câțiva kilometri pe motocicletă era cel mai mic.

- Deci ce părere ai de Robert?

- Robert al lui Grade? îl întrebă Matt.

-Da.

- E un idiot, nu știu ce vede la el.

Matt se descălță și-și așază picioarele pe masă.

-Cred că o să-i dea papucii înainte de următoarea noastră masă în familie.

Colin se uită prin pozele de pe telefon. -Asta da ușurare! Când vorbești cu el

ai vorbi cu un perete. Și care-i treaba cu jocurile video

de pe telefonul lui? Înțeleg dacă scrii un **SMS**,
m sexy sau să te cuplezi pe Tinder, dar să joci
un joc la o cină în familie?

Colin își ridică privirea din ecran.

- încă folosești aplicația aia?

-A fost o etapă. Mi-a trecut.

Nici una dintre fetele de pe Tinder cu care se
întîlț nea nu ajungea vreodată la cinele de
duminică. **Asta era** probabil un lucru bun.

-Nu înțeleg de ce ai avut vreodată nevoie de
aplicație Tu ești eroul Toate femeile din zonă se
aruncă pe tine.

Matt zâmbi, pentru că știa că așa era.

- Sunt mai mult decât o simplă bucată de
came.

Amândoi izbucniră în răs.

- Serios, rrv-am săturat de toate astea. De
baruri, de oameni singuri. Jumătate din prietenii
mei sunt căsătoriți. Majoritatea tipilor de la stație
au familii. Sunt a treia roată la căruță pe care o
invită la desert când vrem să mergem cu
motocicletele.

- Cineva își plânge de milă.

- Serios, Colin, nu te saturi să stai acasă
singur noaptea?

-Ca acum?

Cu familia lui, nu era niciodată singur acasă
prea mult timp.

Matt bău din nou din bere.

- Poate că o să încerc Match.

Colin clătină din cap.

Înainte să-i facă o sugestie fratelui său, auzi
cum ușa de la intrare se deschide și se închide.

- Salut!

Era Grace.

-Suntem aici, spuseră el și Matt în același timp*

Tocurile i se auzeau pe gresie în timp ce înainta

P^{r,n} casă.

Colin se uită peste umăr, în timp ce ea ,
gesturi ca fratele lui. ^a «Peta aceea,,

.Nu suni înainte? întrebă Colin.

.Am văzut motocicletă lui Mike și m-am gândi,

•să vin. ««"aitca

Ea încercă să-și desfacă berea, renunță și k, d_Jtu

j.
Colin. ¹

El i-o desfăcu și i-o dădu înapoi,

- Deci dați o petrecere și nu mă
invitați? întrebă ea cu zâmbetul pe buze.

-Nu e o petrecere, doar happy hour.

Ea își ridică berea.

- Băutura e ieftină.

Matt își ridică sticla și băură amândoi.

-Tocmai spuneam cât de puțin ne place de
Robert.

Grace făcu un gest cu buza, pe care-I făcea
când nu era încântată de ceva.

- Știu. O să mă despart de el sâmbăta
asta.

-Tatei o să'i placă, spuse Matt.

Ea își aruncă pantofii pe jos, lângă ai lui Matt,
și-și trase picioarele sub ea pe canapea.

-Cum a fost azi? îl întrebă Grace pe Colin.

-A mers bine. Echipamentul e la fața locului.

Am pregătit tot pentru săptămâna viitoare. A
mers ca uns.

Asta era o raritate în lumea lui, dar necesar de
când avea noua funcție.

"Și Parker? rosti Grace pe un ton sugestiv.

-Cine e Parker? întrebă Matt. ,

- Doar proprietara sexy și singură a
casei, pe care tele nostru o place.

'Nu am zis niciodată că o plac.

Grace îndreptă berea spre el. j_e

' Nici nu trebuie, zâmbetul tău a
spus "Pus. Ca ăsta pe care-l ai acum
pe față-

Calea spre

Colin încercă să-și amintească zâmbetul de pe **9**
"Azi te-a observat, nu-i așa? **5**
Colin își lua sticla de bere goală și se ridică de
canapea. ^
- Interesul tău în ce privește viața mea
personală face decât să oglindească faptul că a ta
e un dezastru ^
-Nu pot să neg asta, zise ea. Acum răspunde la
întrebare!
El deschise frigiderul și-și luă altă bere.
- M-a întrebat dacă am soție.
Matt scoase un sunet, ceva între geamăt și
fredonat Când se gândi mai bine...
- Nu a întrebat, mai degrabă a presupus.
- Și tu ai negat.
Grace era ca un câine cu un os.
- Nu imediat. I-am spus că am observat și
am întrebat-o dacă ăsta e modul ei de a afla
dacă sunt singur.
Matt aprobă.
- Foarte bine ai făcut.
- Stai un pic! E nepolitic!
- Cum adică? întrebă Colin.
Grace își așeză berea într-o parte și se îndreptă.
- Dacă o femeie te întreabă subtil dacă ai
soție, e modul ei de a testa terenul.
- Da, știu. Cred că eu ți-am sugerat asta
la un moment dat.
Ea clătină din cap.
- Dar nu poți să-i atragi atenția, asta o
face să devină defensivă.
Acum, când se gândea mai bine...
-Da.
- Nu o farmeci așa, Colin!
El făcu o pauză ca să vadă dacă sora lui avea
dreptate-
- E prea târziu acum.
Ea clătină din cap.
- Bărbații pot să fie proști uneori.

-Asta spune femeia care iese cu un gamer de 25 ani. Măcar se bărbiește? nu se abține Matt.

- Dacă vrei să știi, are 27 de ani și... E_a *hi* ! „«
u se încruntă. Doar o dată la trei zile. a?i

capitolul 10

Janice o chemă pe Parker în biroul ei înainte să înceapă cursurile.

and ea privi în jos, văzu că palmele începeau să-i transpire. Expresia de pe fața șefei ei sugera că nu era mulțumită.

- Ia loc, te rog!

Janice se așază în spatele biroului ei și așteaptă,

-E totul în regulă? întrebă Parker când se așeză pe marginea scaunului, în loc să

răspundă la întrebare, Janice zise:

- Pari să te simți mai bine.

Ah, deci era vorba de faptul că sunase și spusese că era bolnavă.

- Da, slavă Domnului! Ziua de ieri a fost groaznică. Șefa ei n-o credea.

-Cum zici tu. Îmi placi, Parker. Serios. Știu că treci printr-o perioadă grea, iar ultimul lucru pe care vreau să-l fac e să-ți îngreunez situația.

Simțea că urmează un dar.

- Dar, așa cum știi, lucrul cu elevii noștri cu nevoi speciale necesită continuitate. Când părinții acelor elevi vin la mine cu nemulțumiri, nu pot să le ignor.

„Ce fel de nemulțumiri?

'Probleme comportamentale acasă, hp^s e atenție în clasă. Elevii ăștia au nevoie de stabilitate ca să capete încredere.

Parker avea nevoie de putere de convingere.

'Știu, îmi pare rău. Nu ar trebui să

***Calea spre
inima ta***

9

îmi mai libere...
-Știi că doamna Fields locuiește pe aceeași⁷ cu³
tine,
Era una dintre învățătoarele de la clasa a treia
-Da.
Inima îi bătea prea repede și prea tare.
- Mi-a spus de amplexarea activităților care
au loc pe proprietatea ta.
-Da, dar...
- Cred că nu exagerez dacă spun că va trebui să-
ți iei ' mai multe zile libere anul ăsta ca să
gestionezi tot ce se întâmplă. ;
- încă nu se știe sigur, spuse Parker.
Janice îi făcu un semn și o întrerupse:
- Nimic din toate astea nu contează. Eu
trebuie să mă ! asigur că Molly are o experiență
școlară stabilă, iar în momentul de față nu cred că-
i poți oferi asta.
- Mă concediezi.
Parker își simțea lacrimile în ochi.
- Ba nu. Te repartizez altundeva. Să-i
supraveghez! în curte, înainte de începerea școlii,
iar în timpul pauzelor și al prânzului, să ajuti în
sălile de clasă.
Același job pe care-l avusese când începuse să
lucreze la școală, chiar după ce muriseră
părinții ei. Reușise să obțină un loc de muncă cu
normă întreagă și plata pe zi anul trecut, iar acum
avea să fie retrogradată fără garanții.
- îmi pare rău, Parker. Cred că e cel mai
bine. Așa ° să ai mai multă flexibilitate, iar școala
nu o să aibă pn* bleme de fiecare dată când plouă
iarna asta.
Ea nu-și putu opri lacrimile să curgă.
- Ia-ți dimineața liberă! Gândește-te la ce ți-am
spus și* întoarce-te la 10,30 pentru prima pauză.

Parker ignoră privirile care-i erau aruncate
când traversă holul scurt spre sala profesorilor,

unde¹ Ș ținea geanta.

- Ești bine, Parker ■ ⁷

jgici măcar nu se uită să vadă cine o întreba.
-Sunt bine.

Vocea îi tremura și lacrimile nu aveau decât să curgă mai repede dacă vorbea cu cineva. Își deschise geanta și puse ochelarii de soare și ieși din clădire. **Abia** când **urcă** la volan își coborî capul și plânse.

Mașina lui Parker intră pe alee și trecu de camioanele care ieșeau în evidență ca un lac în deșert. Colin simți un fior de bucurie când văzu că ea se întorsese acasă. Se uită la ceas. Deja era 14.30?

Nu, era doar 13.30.

Ar fi putut să jure că ea spusese că avea să lucreze până la 14.30.

Ray îi atrase atenția din nou la muncă. În următoarea oră, lucră cu echipajul la prima structură. Din când în când, se uita să vadă dacă Parker se plimba prin curte, așa cum făcuse ziua anterioară.

Abia când fratele ei se întoarse de la școală Colin văzu activitate în casă. Îl văzu pe Scout alergând prin curte după o minge și pe Austin privindul de la distanță.

Poate că Grace avea dreptate. Faptul că îi atrăsese atenția lui Parker asupra întrebării legate de o eventuală soție o făcuse destul de defensivă cât să dea înapoi.

- Hei, Colin, mă asculți?

-Scuze, da.

Se forță să-și îndrepte atenția în fața lui.

La ora 16.30, Austin stătea în locul în care se

Calea spre

adunau J³ pauză, ~~inima ta~~ era în lesă și cerea ⁹
atenția câtorva bărbați din echipă.

Colin se îndreptă spre ei și îngenunche ca să mângâie binele. Scout îl linse pe față.

-Austin te cheamă, nu?

-Da.

-Ne vedem mâine, Colin.

Unul dintre oamenii lui ti făcu cu mâna în timp c
îndreptă spre mașină. Se

- Ce părere ai de toate astea?

Băiatul ridică din umeri.

-Nu sunt sigur. E ciudat să văd atâta lume aici.

- Sunt sigur. Probabil de regulă e destul
de liniște pe aici.

- După incendiu nu a mai fost.

Dacă nu s-ar fi uitat la puști, Colin ar fi ratat
sclipirea din ochi, care-i spunea că acele cuvinte
aveau o semnificație mai profundă,

-Ai fost aici în timpul incendiului?

- Da, toți am fost. Credeam că locuința a
fost arsă. Era foc peste tot.

Austin își scoase telefonul din buzunar și îi
arăta o poză.

Colin se ridică de unde stătea cu câinele și se
așeză lângă fratele lui Parker, uitându-se la poză.

-Am înregistrat asta când plecam.

Cerul era negru. Flăcările cuprindeau laturile
dealurilor și înconjurau casa Sinclair, iar clădirea
nici nu mai putea fi văzută. Clipul se opri tocmai
când Austin traversase albia secată a pârâului.

-E...

Nu avea cuvinte.

- A fost groaznic.

- Da, îmi imaginez.

- Nu am murit, deci...

Dumnezeule! Colin nu se gândise niciodată la
pe^{ti} spectiva asta.

-Ați avut timp să plecați, nu?

-A durat ceva până când incendiul a ajuns aici*
dar apoi a explodat. Am văzut diverse lucruri la
Știr* și credeam că oamenii pot să plece pur și

simplu- N°* am scăpat, dar înțeleg de ce unii n-au făcut-o. minut, focul ajunsese aici. Arătă spre deschiderea u¹

lanțul muntos, unde se afla albia secată a pârâului!»! a . distruge* copaci și ne tot ieșea În drum. ^{^01}

_Mă bucur că ați scăpat, puștiul ridică din umeri.

-Da.

Erau mai multe de spus, dar Colin simți că nu carul să întrebe.

-Mi s-a părut că am văzut-o pe sora ta venind acum puțin timp. E aici? Voiam s-o întreb ceva.

- E aici. E în pat.

- în pat? E bolnavă?

Austin ridică din nou din umeri.

-Nu știu.

Colin se întreabă dacă fusese vreodată adolescent în timp ce privea unul îmbujorat.

-întrebarea mea poate să aștepte.

Dar Austin își ridicase deja telefonul la ureche după ce apăsase pe câteva butoane.

-Hei, Colin are o întrebare pentru tine...

Voia să-l oprească pe puști. Dacă Parker nu se simțea bine, nu voia so trezească.

- Bine. Puștiul închise. Vine aici.

-Nu trebuia so suni. Pot să mai aștept,

Austin îl mângâie pe Scout pe gât.

- E în regulă. E obsedată de control. Cu cât află mai multe despre ce se întâmplă aici, cu atât o să-i fie mai ușor.

Introdată, adolescentul dispăru, iar Colin vă **2** ii o urmă din bărbatul care avea să devină.

- Pari să-ți cunoști sora foarte bine.

“Presupun că așa e.

Adolescentul reveni.

“ O să vă ușurez situația cât pot de mult, î^{..e1}

as g “Asta a spus Parker.

Colin îl privi pe Austin în timp ce se uita a clar

Calea spre
inimă ta
nu vorbesc mla adolescenților. ***1***
0
1

Catherine

Bybee

Când o văzu pe Parker înaintând pe alee, ^{se Sc} îl abandonă pe puști. ^{Cu*3tj}

își dădu seama că era ceva în neregulă cu câț^{va} înainte ca Parker să ajungă la el. Ea nu zâmbea, ^ ochelari de soare, iar încrederea pe care o avea în mX^ mal fusese înlocuită de un ritm lent și de umeri lă^{J'r}

- Bună. Își menținu vocea calmă. Austin a spus că te simți bine. Asta mai poate să aștepte.

- E în regulă.

El se îndoia, dar continuă să vorbească:

- O să aducem niște panouri.

- Bine.

Colin așteptă ca ea să-l privească, dar Parker nu o făcu. Arătă spre doi stâlpi care făcuseră la un moment dat parte din gardul decorativ.

-Aveai de gând să reperi asta.⁷

-Nu știu. Camioanele de pompieri le-au stricat. Aștept până ce trece iama ca să văd ce pagube o să avem.

În vocea ei era foarte puțină emoție.

- Ești sigură că ești bine.⁷

- Sunt bine.

Însă declarația ei fu întâmpinată cu un pufnet.

Colin nu se putu abține. Parker era supărată, nu bolnavă, iar lui îi era greu să nu insiste.

- Când o femeie spune că e *bine*, nu e niciodată bine

- Cine ți-a spus asta, mama ta.⁷

- Mama mi-a arătat asta, iar sora mea mi-a spus.

- Sora ta ți-a zis și că, atunci când o femeie îți ^{sP^{un}J} că e bine, e modul ei de a zice că nu vrea să vorbească despre asta? Parker își întoarse fața spre el, iar Colin ¹ simți privirea fixându-l din spatele ochelarilor.

-Da, mi-a spus.

Catherine

Bybee

Parker își ridică mâinile în aer.
Pe măsură ce conversația înainta, ea devenea
din ce în ce mai iritată și mai puțin tristă. Cel puțin
furia av

*Calm spre
inima ta*

eneigie. pe «re el o considerase mereu o
emo^{ie} mai
bună decât depresia. pe m¹

**-Bun. Deci stâlpii ăștia îngreunează
drumul camioa „elor care vor să întoarcă
în partea asta a proprietății -Vrei săd
scoți.⁷**

Bărbatul încuviință, dar reveni imediat la
cealaltă parte a conversației.

-Mă pricep foarte bine să repar chestii.

Dacă mi-ai spune ce e în neregulă, aş putea
să te ajut Pârker se îndreptă spre el, își
scoase ochelarii de soare și îl fixă cu ochii ei
umflați de plâns.

- Poți să-mi rezolvi problema de la
locul de muncă? Poți să dai înapoi timpul și
să faci în așa fel încât incendiul ăsta să nu fi
avut loc? Poți să faci în așa fel încât să nu
plouă și nimic din toate astea să nu mai fie
necesar?

Colin se concentrează la singura parte asupra
căreia Parker avea control.

- Ce fra întâmplat la muncă?

-Am fost retrogradată.

- Ești profesoară, nu?

El știa că lucra la școala din district.

Și porțile se deschiseră.

-Nu, nu sunt profesoară. A trebuit să renunț
la colegiu când mi-au murit părinții. Sunt
asistentă pentru copiii cu nevoi speciale de la
școala elementară. Eram asistentă. Ceea ce
nu însemna prea mult când venea vorba de
salariu, dar cel puțin munceam cu normă în
teagă. Acum fac din nou pe polițista la locul
dejoacă și Pp la părinții care vorbesc la
telefon în timp ce și a ^Piii la școală.

Ea își trecu ambele mâini prin păr și își sc
P dental ochelarii. , a sta>

Colin se aplecă să-i ia înainte ca
Parker să ~ Mulțumesc, zise ea
când Colin i-i dă u.

- îmi
pare rău. Și chiar îi era. Grijă față de fraț sora ei
nu avea cum să fie simplu de gestionat Băn ^ că
asta înseamnă o tăiere de salariu. Ule,c

- Da. Nu câștigam mult, dar ajută. Mama
nu a m cit, dar tata a adus bani până când a
murt. Avem ^ gurare socială și o pensie, Slavă
Domnului, și fond*81" separate de colegiu, dar tot
avem de plătit pentru mașin' asigurare, benzină
și telefoanele mobile. Ha își acoperi fața cu
mâinile. Nu contează. Nimic din toate astea nu
au legătură cu tine. Îmi pare rău. Doar am o zi
proastă

- Pare să fie mai mult decât una singură.
- Cum zici tu. Își puse din nou ochelarii
de soare. Deci vrei să scapi de stâlpii ăștia.

-Da.

- Bine.

- Bine? Întrebă el cu entuziasm în voce.

Lui Parker îi apărură un zâmbet vag pe față.

- Serios, nu-mi pasă. Oricum totul e dat
peste cap și arată ca naiba.

- E posibil să-i pot înlocui după ce
terminăm cu totul.

Ea clătină din cap.

- Nu. Nu există nici un motiv să avem
amândoi pro bleme cu șefii noștri. Am văzut că
te-ai ocupat de ham' bare azi. Mulțumesc pentru
asta.

- Cu plăcere

Colin nu-și dorea decât să o îmbrățișeze până
ce * trecea supărarea.

Ea se fof și se uită în jur, oftând.

Calea spre

inima ta

-Mama s-a pensionat, dar a fost contabilă ¹ani
întreg Se pricepe la bugete și planificare. Poate
că reușește s te ajute.

-Nu aș vrea să...

Colin își puse mâna pe brațul ei și încercă să

ig n0
fiorul pe care -l simți.

- Ar fi încântată să te ajute. Tata e
polițist ieșit la P sie și o înnebunește.

Nu era chiar adevărat, darQ>lm simți
nevoia si adau- ge asta ca so convingă pe
Parker să accepte.

-Este posibil să fie de ajutor să se uite alți
ochi pe

registre.

Ea ezita.

- Nu știu ce să spun...

-Uită-te câți oameni auți pentru că
permiți asta' Lasă și tu pe altcineva să te
ajute. E posibil ca mama să te ajute sau nu.

O strânse de braț.

Parker expiră cu putere.

- Bine... Adică da, clarifică ea. Doar
dacă nu o deranjează.

Colin se felicita.

-Nu e nici un deranj, îți garantez.

- Ești sigur?

-Parker!

- Bine.

Zâmbetul ei timid îl făcu să creadă că îi
ridicase o mică parte din povara de pe
umeri.

capitolul 11

- Intrați!

Parker deschise ușa, ținându-l pe Scout în
același timp.

Colin îi trimisese mesaj seara trecută, după ce vorbiseră, ca să-i spună că mama lui avea să vină după ce Parker se întorcea de la muncă în ziua următoare.

*• Tu trebuie să fii Parker.

*■ Da. Scout încercă să sară pe ea. Îmi pa te rău. u e obișnuit să stea închis toată ziua.

Zgomotul echipamentelor grele intră pe ușa deschis .

~ Nu e nici o problemă, ador câinii.

Parker trase câinele într-o parte și îl certă * acesta se calmă destul cât să îi dea drumul. ^

Parker se îndreaptă și se uită cu atenție la mam_a | Colin pentru prima oară. Era suplă, dar

nu fragilă, % apropia probabil de **70** de ani, deși era greu să-și dea se ' ma. Părul era de un șaten-deschis, tuns scurt și ondula* Colin avea ochii ei. De un căprui cald, aproape arămiu

- Mulțumesc că ați venit. Nu sunt sigură că puteți face ceva.

Doamna Hudson o urmă în livingul mare, unde Parker deschisese un laptop și-și adusese dosarele cu cheltuielile lunare.

- Colin mi-a spus că ți-au redus norma. Dacă verificăm tot și nu e nimic de făcut, cel puțin o să știi. În plus, nu sunt prea bătrână ca să-mi fac prieteni noi.

Bunăitatea ei o emoționă pe Parker.

- Îmi place asta. Pot să vă aduc ceva de băut?

-Apă. Doamna Hudson se uită în jur. Ai o casă minunată.

- Nu pot să-mi asum meritul pentru asta. Părinții mei au făcut totul. Cu excepția televizorului. A trebuit să-l înlocuiesc în urmă cu câțiva ani.

Calea spre

inima ta

1

- Colin m-a spus că părinții tăi au murit și că de atunci tu ai grijă de fratele și de sora ta. Parker luă o sticlă cu apă rece din frigider și io dădu. -Avem grijă unii de alții.
- Hm... Cât timp a trecut?
- Doi ani.
- Femeia clătină din cap.
- îmi pare atât de rău!
- E în regulă. Am avut ceva timp să mă obișnuiesc. Zâmbetul blând se transformă în milă. Ceva ce Park^{er} văzuse de fiecare dată când spunea cuiva despre situs ția ei.
- Nu are cum să fie ușor. Și ești așa de tânără!
- Nu mă simt prea tânără în ultimul timp.

Calea spre

inima ta

-Nu.

1

0

Femeia se întoarse și se uită pe geam la proprietate. Mai multe camioane strângeau rămășițe și excavau locul în timp ce echipaje

separate ridicau niște construcții la 150 de metri de casă.

-Colin mi-a spus că e o lucrare mare.

-Nu știam la ce să mă aștept.

-Probabil nu la asta.

Privirea lui Parker era fixată pe geam.

-Nu.

Doamna Hudson își puse un braț în jurul umerilor ei și o scoase din transă.

-Ei bine, domnișoară, hai să vedem ce avem aici!

În următoarele două ore, Parker stătu lângă mama lui Colin și îi înșiră toate sursele de bani și toate cheltuielile. Deschise site-ul băncii și se uită la toate conturile deschise de părinții ei. Totul era în continuare pe numele administrației prin tutelă, cu excepția conturilor personale - al ei și al lui Mallory.

-Acestea sunt conturile pentru colegiu?

-Da.

Se uită pe website.

-Încă intră bani în contul fratelui tău, iar al tău e aproape gol.

Parker ridică din umeri.

-Al meu era finanțat complet când ne-au murit părinții. Austin avea 15 ani. Nu mi s-a părut corect ca eu să fiu singura care să-și permită să meargă la ^C@W^U. Am continuat să finanțez conturile lui Mallory și al lui Austin din contul meu. M-am gândit că, până ^{cc}J^{kntr}, ei la colegiu, putem să vindem casa și să folosesc an ^ să mă întorc la colegiu.

Acesta fusese marele plan.

***Calea spre
inima ta***

■ Atunci unde ai locui?

-Într-un apartament.. Nu știu.

Doamna Hudson arată spre un număr de pe

-Asta e ipoteca ta, nu-i așa?

-Da.

- Îți dai seama că e mai puțin decât ar costa un apartament mediu din oraș?

- Posibil, dar fără capital nu o să pot merge la școală și să am un loc de muncă pentru a plăti toate astea. Asigurarea socială a tatălui meu o să expire când Austin o să termine liceul.

- Înțeleg care e problema.

Ușa de jos, care ducea spre garaj, se trânti și se auziră pași, apoi cineva intră.

Mallory își aruncă rucsacul pe canapea și salută.

- Ea e doamna Hudson, mama lui Colin. Mă ajută cu registrele.

Sora ei zâmbi și flutură din mână.

- Bună ziua.

- Poți să-mi spui Nora. Doamna Hudson e prea lung.

- încă nu ați găsit găleata cu bani?

Mallory se duse direct la frigider și scoase laptele.

- Mai întâi căutăm curcubeul.

Sora ei râse, se duse în cămară și ieși cu o cutie de cereale.

- Spuneți-i să folosească banii de asigurare și să nu se mai streseze.

- Banii de asigurare? întrebă Nora.

- Sunt într-un cont separat. Sunt pentru a repar* pagubele provocate de incendiu, nu să-i

folosim noi, ¹ aminti Parker surorii ei.

- Despre câți bani vorbim?

- Mulți! exclamă Mallory. .

**1
0
7**

- Nu atât de mulți precum crezi și nu o să ne d^uC prea departe când o să începem reparațiile. în P^uț nu știm ce o să se întâmple cu inundațiile sau dacă a\$^ gurarea o să acopere cheltuielile dacă se mai întâmp^ vreun rahat. Parker își dădu seama că vorbise urât cân

o contrazisese pe sora ei și spusei îmi pare rS„ J „
mai întâmplă ceva neprevăzut

se

Nora o mângâie pe Parker pe mână <i •
atenția în privința limbajului. nU„ atra«

-Ai vreun dosar de la compania de asigurări
n,nfr„ ce au plătit ca să mă uit peste el?

Parker încuviință și își trase scaunul.

-Mă duc să-l aduc

Când ieși din cameră, o auzi pe Nora vorbind
cu

sora ei.

-Aia e cina ta?

Parker se crispă.

Parker stătea în pat. în casă era liniște.
Austin venise acasă tocmai când Nora pleca, cu promisiunea că avea să se întoarcă în ziua următoare. Voia să se uite peste registrele părinților ei și să le compare cu ce făcea Parker.

Ea nu era sigură ce avea să descopere ceva diferit femeia.

Banii veneau și erau cheltuiți.

Era simplu.

Dar o plăcea. Chiar dacă Nora nu găsea un mod de a o ajuta cu banii, era plăcut să știe că făcea tot ce ținea de ea ca lucrurile să meargă.

Așa că stătea în pat cu telefonul mobil în mână.

Degetul i se opri deasupra numelui lui Colin.

***Calea spre
inima ta***

**1
0
9**

îl apăsă Și îi scrisese un mesaj: „Mama ta e minunată. Mulțumesc .

Se uită la ecran un minut întreg, apoi își lăsă tel[^] fonul deoparte. Era târziu. Mă rog, era doar 21.3 , dar era deja în pat pentru că trebuia să fie la școală cu de minute mai devreme din cauza redistribuirii ^{re} trebuia să se ocupe de sosirea elevilor și să-i supraveg ^{*} ^ curte. Își lăsă capul pe pernă și închise ochii^{^re} ^c«i trebuia să se întoarcă la curățat mese. Ar i ^ai bine, deși programul ar fi fost groaznic.

Avea 26 de ani și se gândea să fie chelnență* înainte să-și răspundă, îi sună telefonul Văzu numele lui Colin și răspunse.

- Bună.

-Sunt Colin.

Timbrul vocii lui o liniști.

- Bună, Colin.

- M-am gândit că ești trează.

-Nu pentru mult timp. Trebuie să tic I» ^ dis-de-diminează. ^

El râse.

-Atunci nu te țin mult.

Ea se ghemui și mai mult în pat.

-Ai primit mesajul meu.

- Da. Mama a tot vorbit despre tine.

- Nu știu dacă asta e bine sau nu.

Bărbatul tuși.

-Vorbești serios? Uite ce reușești să menții unit acolo! E impresionată.

-Țin unit cu gumă de mestecat, nu cu bandă adezivă. Mama ta e minunată. Din păcate, nu a văzut nimic evident de la care să pornim,

- Mi-a spus că are nevoie de mai mult timp.

Parker nu-și punea multe speranțe în asta.

- O să vină și mâine, când sunt la serviciu, ca să nu fie distrasă, și o să-mi explice totul când o

să ajung acasă

- Pentru o persoană care-și făcea atâtea griji în Pj^ ța străinilor de pe proprietate, sunt surprins să aud c nu ai nici o problemă ca mama să fie acolo cât tiroP ești plecată.

Parker zâmbi.

- Păi, e mama ta, ceea ce înseamnă are

automat ca undă verde.

-Serios?

Ea auzi amuzamentul din vocea lui. t intffi

- Da. În plus, încep să accept să las

oamenii s în spațiul meu personal.

În clipa în care spuse asta, Parker își
li puteau fi interpretate cuvintele.

- Cui îi mai dai voie în spațiul tău
bă el.

- Nimănui, adăugă ea rapid. Știi ce voiam...

-Te tachinez. «'«»pun.

Ea continuă să zâmbescă. între.

- Mi-am dat seama.

-Te simți mai bine?

-Puțin.

- *Se aude* că ești mai bine.

O ajutase faptul că se oprișe din plâns.

-Mulțumesc că mi-ai oferit soluții. Uneori, am
ochelari de cal și văd doar ce e în dreptul
ochilor. Ieri nu reușeam să văd decât coada de
la șomaj.

-Care e mai rea decât cea de la registrul
auto? spuse el râzând.

-Adevărat. Apreciez că ai sunat să vezi ce fac.
Sunt destul de sigură că nu e în fișa postului.

-Ar putea să fie.

Ea făcu o pauză, neștiind ce voia să spună
Colin.

-Nu înțeleg.

-Ai dreptate. Ca supervisor al proiectului, nu
e necesar să te sun decât dacă plouă sau dacă
e ceva în neregulă cu lucrarea. Dar ca bărbat
care nu are o soție și sună o femeie care nu are
un soț...

Parker rămase fără aer și nu-și găsi
cuvintele.

- Doar dacă preferi ca eu să...

- Flirtezi cu mine.

Parker se aplecă spre telefon și se gândi ce
avea "Pună Colin.

FI chicoti.

"Da, ai putea spune asta. E în regulă? ,

Parker zâmbi - un zâmbet larg, de la o

*Calea spre
inima ta*

ureche la

^ ~ și lovi cu pumnul în aer.

“ Stai un pic, de ce?

- De ce flirtez cu tine?

-Da.

- Păi să vedem. Ești atrăgătoare, muncitoare, ^{je}gentă. Faptul că nu ai un soț e un plus. Ai încredere?' ~~tu~~ ^{te}, ai grijă de alții... Chiar trebuie să continui?

- Poate, îl tachină ea.

își lipi genunchii de piept și se bucură de căldura pe care atenția lui i-o trezea în stomac.

- Bine. Oamenii din echipă te respectă, mama și sora mea te plac.,

- Nu am întâlnit-o pe sora ta.

- Ba da, la întâlnirea cu departamentul de planificare. Grace.

-Credeam că se ocupă de proiecte.

Parker încercă să-și amintească fața femeii, își amintea vag că era scundă.

- Da, dar nu de proiectul tău. M-am gândit că o să ajute contracarând personalitatea acaparatoare a lui Ed.

- A fost destul de insistent.

- Deci e în regulă?

- Ce anume?

- Să flirtez cu tine.

Ei îi luă un minut să răspundă.

- Sunt un dezastru, Colin!

- Da, știu. Îmi place și partea asta. Excepția e dacă nu ești interesată, caz în care trebuie să măresc doza cfe farmec.

Colin făcea din nou asta: zâmbea cu vocea.

Parker ținea telefonul strâns și își aminti cum era s fie o fată care vorbește cu un băiat.

-Nu am spus că nu sunt interesată, deși sunt tenta să văd cum e când mărești doza de farmec.

Râsetul lui o făcu să chicotească odată cu el.

-Nu prea mă mai pricep la chestiile astea,

-Atunci o luăm ușor.

-Va trebui s-o facem.

.în cazul ăsta, Parker, te las să te duci I, .

având în ^ere că trebuie să țiți l_a ^{mame māj} ^{CU care}.
 ma oră a dimineții.
 pri^a

Colin chiar ascultase tot ce îi spusese. Era
 nri_m ^{da} **di se** întâmpla asta. ^V ^Pnmaoară
 - Noapte bună atunci,
 - Noapte bună,

Parker își aruncă telefonul pe pat după ce
 închise Colin și își strânse genunchii la piept.
 Dumnezeuule cât
 de bine era ca un bărbat să flirteze cu ea! *

capitolul 12

Parker conduse pe lângă șirul lung de
 basculante, pe care Ray îl ghida după ce o
 văzu. Ba coborî geamul când intră.

-Mulțumesc, Ray.

-Nici o problemă.

Ea se uită pe geam, în speranța că avea să-l
 vadă pe Colin. Văzu șase camioane care
 păreau să fie ale lui, parcate unul lângă altul.
 Oricât de mult voia să-l vadă, oricât de mult
 se gândise la el toată ziua, nu avea să-l caute.
 Avea sa fie mai subtilă.

Mașina Norei era parcată într-o parte a aleii.

Parker intră în casă prin garaj. În clipa în
 care deschi- ^{se} ușa, mirosul unui preparat
 savuros care tocmai era gătit o opri. Închise
 ochii și inspiră adânc. Friptur sa ceva
 asemănător.

„„xrîle

Garajul se afla sub living, așa că trebui să
^{urce} bjaainte ca mirosul puternic s-o lovească,
 Coti și o

^{ra} stând la masa la care stătuseră în ȳmia ***

Haosul dimineții fusese curățat din buc »
 Vază cu flori proaspete se afla pe
 insula buc ~ Ce miroase așa de
 bine?

Nora își ridică privirea și-și lăasă deoparte
 och | de citit.

-Mi s-a părut mie că aud pe cineva intrând,
 Parker se uită în cuptor.

-Ai gătit?

- Sper că nu te deranjează. M-am
 gândit că, du tot ce ți s-a întâmplat, ai nevoie
 de niște mâncare ne* tru suflet.

-Nu trebuia să...

- Știu, dar am vrut să fac asta. Nora se
 apropie de ea. Am găsit câteva ingrediente, pe
 altele le-am cumpărat. Unul dintre lucrurile de
 care mi-e cel mai dor, după ce au crescut copiii
 și au plecat, e să gătesc pentru mese mari.

- Eu nu-mi fac timp pentru mese mari,
 îi zise Parker

-Ne strângem de cel puțin două ori pe lună
 ca să-mi

fac plăcerea. Dacă aș putea; i-aș chema în
 fiecare săptămână sau chiar mai des.

-Asta e pentru că Mallory a mâncat cereale
 aseară, nu-i așa?

- Nu te judec, draga mea. Înțeleg cum
 e să ai adolescenți care aleargă în toate părțile.
 Cred ca timp de trei ani Colin a mâncat doar
 pizza înghețată.

- Preferata lui Austin.

Nora își înclină capul.

- E posibil să nu-ți dai seama cât de
 scump e genul ăsta de mâncare pe termen
 lung. Îi făcu semn lui **Parker** să ia loc la masă.
 A fost o perioadă când eu și soțul meu aveam

probleme. Sănătatea mamei mele se înrăutățea și, într-un final, a trebuit s-o ducem într-un cămin. E^{ra} scump și am avut de folosit un buget.

Nora îi dădu un caiet plin cu rețete și îi spuse despre arta de a tăia cupoane. Apoi îi dădu un tabel.

- Pentru o persoană așa de tânără, trebuie să-ți organizezi zezi bugetul. Văd că ai folosit asigurarea de viață a tatăiu tău ca să plătești ipoteca, taxele și asigurarea.

. Dar rămân fără ei.

.Am văzut. Arată spre o coloană. Asta e de la chiriaș **Există** vreun motiv pentru care nu ai închiriat casa de oaspeți mai devreme?

Parker încuviință.

- Mallory și Austin aveau amândoi sub 18 ani când au murit părinții noștri. Faptul că am preluat tutela la 24 de ani a venit la pachet cu supervizarea de la tribunal.

- Încă sunt cu ochii pe tine?

-Nu chiar. Liceul știe de situația noastră și știu că ar putea raporta dacă ar fi probleme reale. M-am gândit că e mai bine să evit orice posibile probleme cu un chiriaș.

-Iar când Austin o să împlinească 18 ani, o să scapi de asta.

- Da, dar, când o să termine liceul, o să pierdem și cecurile cu asigurarea socială a părinților noștri. Am solicitat deja prelungirea pe trei luni după ce împlinește 18 ani.

-Așa cum am stabilit ieri, totul funcționează, dar nu o so facă pentru mult timp din moment ce conturile se subțiază și în mai puțin de doi ani o să se termine

având în vedere actualele cheltuieli. Chiar și cu chiriașă ta.

- Asta dacă nu-mi găsesc un loc de muncă mai bun.

- Ceea ce o să fie esențial dacă o să rămâi în casă.

În următoarele zece minute, Nora îi vorbește despre avantajele și dezavantajele de a se muta din casa familiei într-un apartament. Vorbește despre echitate și economisire, lucruri la care Parker nu se gândise prea mult. Deși Parker își dăduse seama că incendiul avea să-i oprească Pe potențialii cumpărători și să scadă prețul total al casei» nu se **gândise la imaginea** de ansamblu.

~ Dacă nu o să-mi permit să plătesc toate facturi e "ici"? Întrebă Parker.

Nora ridică un deget, apoi își puse ochelarii.

- Banii de asigurare. Ți-au plătit pentru n' rea hambarelor, dar nimic nu scrie că trebuie * reconstruiești. ^

- Proprietatea valorează mai mult cu un hambar

- Poate, dar ai nevoie de el?

- Nu mai am. Primul lucru pe care

hambarul du accident a fost să vindem caii.

100 de dolari pe lună pentru hrănitul cailor era prea mult pentru bugetul lor.

Se concentrară asupra tabelului cu pagubele și banii primiți de la compania de asigurări, iar Nora adăugă o coloană pentru prețul estimat al reparării pagubelor cu un buget pentru lucrurile pe care să le facă doar ei.

-Nu mă deranjează să fac orice pot, dar nu știu nimic despre repararea șindrilelor de pe un acoperiș sau despre construirea unui gard, ti zise Parker.

Zâmbetul cald al Norei o ajută să se relaxeze.

-Aici vine partea în care îmi ceri ajutorul, draga mea. Un grătar la cină și prăjituri înseamnă mult pentru noii tăi prieteni, care sunt acum în curte.

Gândul o făcu să se simtă inconfortabil.

- Nu aş putea face asta.

- De ce nu? Oamenilor le place să ajute, zise Nora. Nu spun că nu va trebui să angajezi oameni pentru anumite lucruri și să plătești prețul întreg pentru asta. Dar pentru câteva dintre ele nu va trebui să angajezi pen*¹meni. Eu, ca mamă, vreau să-ți spun să nu te stresezi din cauza banilor, dar îmi dau seama că nu e posibil, având în vedere că iarna asta te așteaptă atâtea necunoscute. Așa că o să-ți spun să nu-și faci griji, Parker. în princip*¹¹, pentru că ești prea tânără ca să faci riduri.

Parker încercă să zâmbească.

- Muncește orele pe care ți le dau cei de la școală • încurajează-ți fratele să-și găsească o slujbă cu o jumătate de normă. Toți copiii mei au lucrat când erau în u^{ce} Nora își puse mâna peste a ei. Ce se întâmplă acu

e temporar. Un loc nou de muncă e posibil ,s^{nu} fie așa de permisiv când vine vorba de toate lucrurile n, prevăruite pe care nu le poți evita acum. Colin ,i echt pa lui fac totul afară, dar și ție ți se Întâmplă multe tn interior, personal și emoțional. Ar fi fost dificil pentru părinții tăi dacă ar fi fost aici, dar e de două ori mai greu pentru tine.

- Mă tem că totul o să se destrame. Casa asta e tot ce avem de la ei.

Nora o strânse de mână.

-Știu, văd asta. Îți recomand să tai cupoane și să sari peste mesele cu mâncare înghețată. Coace niște prăjituri și fă o parte din muncă tu însăși, ca să vă ajungă mai mult banii de asigurare. Apoi în primăvară, după ce trece iama, iar Austin o să termine liceul, noi două putem reevalua situația.

Părea prea ușor.

- Chiar crezi că asta e cea mai bună abordare?

- Asta mi-aș sfătui fata să facă dacă ar fi în aceeași situație. Nora se rezemă de spătar și-și dădu jos ochelarii. Te-ai gândit măcar ce vrei să faci cu viața ta? Pentru ce te-ai întoarce la școală?

Ea se frecă la ceafă.

-Asta s-a schimbat de trei ori în ultimii șase ani, Tot aștept o licărire, ceva, o revelație.

-Care nu a avut încă loc.

Ea clătină din cap.

-Nu e surprinzător. Ești prea ocupată să trăiești viața altcuiva ca să mai plănuiești una pentru tine.

Ușa de la garaj se deschise și se trânti cu
puteze*

- Ce e asta? strigă Austin, venind în fugă de a a

Apăru și își aruncă rucsacul pe jos.

*Calea spre
inima ta*

11

- Doamna Hudson ne-a preparat cina,⁷ ^
- Doar am început-o, îi zise Nora. Austin.
-Da?
Puștiul se uită în cuptor.
- în frigider e un castron cu legume tăiate I
16.00, vreau să le pui peste friptură. Totul o să fi
o^{rik} până la 17.00. e
- Pot să fac asta. Miroase grozav!
Nora se aplecă șw șopti:
- Cere atunci când poți.
Austin se duse spre frigider.
- Cineva a făcut cumpărături!
Puștiul se întinse și luă un măr.
Parker vru să-l întrebe dacă se simțea bine.
- Nu trebuia să ne cumperi mâncare,
Nora.
Femeia se ridică și începu să^și adune
lucrurile. -Acceptă când alții vor să te
ajute, draga mea. Parker se uită la
bucetul de pe tejghea.
- Trebuie să recunoști că florile sunt un
pic prea mult
- Oh, da, clar sunt! Se îndreptă spre ușa
din față și o deschise. Dar nu sunt de la mine.
Zâmbetul lui Parker dispăru. Apoi se uită peste
umăr.
- O să te sun luni. O să aduc câteva
dintre rețetele mele aprobate de familie.
Ieșiră pe verandă. în curte, Erin cobora din
mașină cu brațele pline cu alimente.
- Ea e chiriașa ta?
- Da. E de treabă. Liniștită. Nu aș fi
putut găsi o pe^{*} soană mai bună care să
închirieze locul.
- Bun. Mă simt mai bine știind că mai e o
persn^{*ma} adultă aici cu tine. Chiar dacă e în casa
de oaspeți*
- Și eu, dacă e să fiu sinceră. o

118 *Catherine Bybee*

Nora se întoarse și își deschise brațele pentru îmbrățișare.

Parker răspunse fericită acestui gest.

- Mulțumesc mult!

-

Oricând., , ,

După ce Nora coborî treptele și urcă în mașⁱⁿ, Parker se întoarse în casă, mergând direct la flori*

Găsi un **bilet** cu numele ei pe el. Pe **cealaltă** parte scria doar atât: „Asta înseamnă pentru mine să mărei joza de farmec .

Mu era semnat Nici nu trebuia să fie.

capitolul 13

Colin îi făcu cu mâna mamei lui când mașina ei trecu pe lângă șirul de camioane.

Fabio stătea lângă el, cu brațele încrucișate la piept.

- Aia e mama ta?

-Da.

-A venit să aducă mâncare?

-Nu, o ajută pe Parker.

Zâmbi când îi spuse numele.

- E singura care o ajută pe Parker?

Răspunse cu tăcere întrebării lui Fabio.

Telefonul îi vibră în buzunar.

Un mesaj de la Parker îi apăru pe ecran:

„Florile sunt fermecătoare”.

„Puncte albe pentru mine.”

-Ha!

-Cee?

Când Colin își ridică privirea, Fabio se îndepărta.

Se legănă, cu un zâmbet lipit pe față. Poate că în următorul weekend avea s-o convingă să iasă cu el.

Parker o invită pe Erin la cină din moment

*Calea spre
inima ta*

11

ce Nora pregătise o masă care ar fi putut să hrănească zece oameni. Pentru prima oară în ultimele luni, puse masa și fecu o salată.

Mai devreme, ieșise pe proprietate, încercând să-l localizeze pe Colin, doar ca să afle că acesta fusese che-^{mat} la o altă lucrare, în altă parte a orașului. Se gândi să-i trimită un mesaj, dar apoi se răzgândi. Bărbatul

Catherine

Bybee

îi trimisese flori, iar ea îi mulțumise. Mingea era nou în terenul lui. în plus, s-o ia încet însemna că trebuia să vorbească cu el toată ziua. Asta ar fi ^ sul pentru încet. Oricât de mult voia s-o facă. °Plii

Vremea se răcise destul ca să deschidă geamurile să lase aerul proaspăt înăuntru. Camioanele se opriră pentru nopți și, în absența zgomotului, greierii și viața de noapte reveniră la viață.

- Ciococioc, spuse Erin din spatele ușii.

-Intră! strigă Parker din bucătărie.

-Am adus vin.

- Super!

- Miroase grozav.

Erin purta o rochie de vară, iar părul i se legăna pe umeri. în mână avea o sticlă de vin roșu. Parker nu știa prea multe despre vinuri, cu excepția celor de doi dolari de la Trader Joe's. Se părea însă că Erin avea gusturi mult mai bune. Și buget pentru asta.

-Aș vrea să-mi atribui meritele, dar mama lui Colin a făcut asta. Cred că ne compătimește.

Erin se duse în spatele ei.

-Toată lumea de pe strada asta vă compătimește. Legănă o cutie roșie mică pe care o ținea în mână. Asta e sosul despre care ți-am spus.

Parker citi eticheta.

- Bisto?

- L-am descoperit când eram în Londra, Nu face cocoloașe niciodată și întotdeauna e grozav.

-Ai fost în Londra?

Erin deschise gura, făcu o pauză și se întoarse.

- Da, am fost într-o excursie. Acum mulți ani.

- Cred că a fost incredibil.

Catherine

Bybee

-Da... Erin se uita în jur. Ai o tigaie mică?

Parker arată spre dulapul unde erau oalele.

-Acolo.

În timp ce Erin căuta prin dulap, nu părea să aibă intenția de a vorbi despre Londra. Se părea că n-avea nici o idee despre ce să vorbească despre cea mai bună experiență până să o întrebe mai multe, dar renunță.

Scoase un tirbușon din sertar și deschise sticla de vin

- E gata? întrebă Austin când intră în bucătărie

- Da. Du-te și adu-o pe Mallory!

Se părea însă că fratele ei nu înțelese ce-i spusese.

- Mallory! Cina e gata! strigă el.

Ea clătină din cap.

- Și eu aș fi putut face asta.

Erin râse în timp ce amesteca sosul.

Apoi puseră împreună masa.

-Ce a făcut doamna Hudson? deschise Mallory conversația.

Farfuriile se tot mutau pe masă, în timp ce toți își puneau ce voiau. Parker le explică apoi ce avea să iacă.

- Până la vară, lucrurile ar trebui să se mai liniștească. Atunci o să caut un loc de muncă mai bun cu normă întreagă.

- Cum rămâne cu școala? întrebă Mallory, înainte să ia o gură mare de friptură.

- Dacă o să-mi găsesc vocația, o să aprofundez niște cursuri online. Poate fac o școală profesională.

Austin își puse telefonul deoparte.

-Și eu m-am gândit la o școală profesională.

Asta da surpriză!

- în ce domeniu?

Puștiul se duse spre fereastră.

- Știi cât câștigă operatorii de pe mașini e a
^ificat.

- Dacă au salariu bun, poate că ar tre ui

s

*Calea spre
inima ta*

12
0

Parker glumea, dar se gândea la asta.
Austin se încruntă.

- Dar ești fată.
Mallory își îmbrânci fratele cu cotu' .

Catherine

Bybee

- Serios, vezi fete pe acolo?

Acum, după ce spuse asta...

-Asta nu înseamnă că o femeie nu poate să f
treabă.

Mallory era liberăcugetătoarea familiei.

-Nu am spus că nu *poate*, zise Austin, E o
munci murdară și uleioasă. Nu te văd *pe tine*
făcând așa ceva, îi spuse Mallory.

- Dar pe Parker o văd făcând asta, zise
Mallory.

- Pe mine? De ce?

-Ai putea săd vezi pe Colin în fiecare zi.

Mallory și Austin își zâmbiră.

- Despre ce vorbiți?

Parker se uită la Erin ca so ajute, însă nu dădu
decât de priviri piezișe.

Austin își dădu ochii peste cap.

- Hai să fim serioși, e evident că-ți place
de el!

Iar ea avusese impresia că ascunsese
bine asta. Mallory îndreptă furculița spre
ea și zise:

-Te înroșești doar când vorbești despre el.

- Florile sunt un semn că toată treaba e
reciprocă, zise Austin, mestecând cu gura pe
jumătate deschisă.

Parker se uită la buchet, apoi din nou la Erin.

- Nu te uita la mine!

- Bine. E un bărbat care are ordine în
viață și n^e e căsătorit.

Mallory chicoti.

- Uiți de faptul că e chipeș.

- Și înalt, adăugă Erin.

- înalt, chipeș, are un loc de muncă...

Deci când ie **?*!1** împreună? întrebă
Mallory.

Parker se întinse după vin.

- Nu ne grăbim puțin?

Catherine

Bybee

-Nu!

Austin luă încă o gură de mâncare.

Culca spre

în mlafa

-Încă nu am ajuns în punctul ăla. Nu nrm **1**

-Atunci invită-l tu, îi sugeră **2**

Erin interveni: **1**

-Nu, lasă-l pe el să te invite! H mai bine.

-Ce tradiție învechită! Să aștepti un bărbat să te în vite în oraș sau să te ceară în căsătorie... Toate chestiile astea trag femeile în urmă cu secole întregi.

Austin clătină din cap.

-Poate decenii. Un secol poate, dar nu mai mult.

-Mă bucur că ora de istorie dă roade. Poate că asta ar trebui să fie specializarea ta la colegiu.

Parker încercă să schimbe subiectul și să discute despre școală.

-Nu, îmi place ideea unei școli profesionale.

-Mama și tata voiau să avem o diplomă de la universitate, interveni Mallory.

-Mama și tata voiau să avem opțiunea asta. Dacă Austin vrea să meargă la o școală profesională și să aibă parte de o educație care să-l ajute să-și câștige traiul, atunci nu putem să cerem mai mult.

-Mulți oameni au o diplomă de colegiu și nu o folosesc pentru angajare, adăugă Erin.

- Bănuiesc că așa e.

Mallory mai luă o gură de mâncare.

- Și tu, Erin? Ai diplomă? Întrebă Austin.

Ea bău din vin.

-Am diplomă de licență în comunicare și științe umaniste.

- Ce ai absolvit? Întrebă Parker.

-Un colegiu mic din Est.

- **Credeam că ești din Washington,**

zise ^a

Erin își puse paharul jos.

-Mulți oameni se mută pentru co egiu.

Austin se întinse după sare și pip^{er}*

Catherine

Bybee

-O să-l rog pe Keith să-mi arate cum să condn
cărcătorul. Jumătate din oamenii de acolo au
Pr-^{1,11}- utilaj. Știați asta? rllj

Iar conversația se îndreptă spre noua
pasiune,, Austin.

Parker se trezi zâmbind, râzând și bucurându-
Se m mult de prezența fratelui și a surorii ei la
acea decât o făcuse în luni întregi. Poate pentru
că se hotă. răsă să asculte sfatul Norei și să mai
uite de stresul de la muncă. Sau poate
responsabile erau mâncarea pent^{rij} suflet din
stomac și realitatea că vorbeau despre părinții
lor fără să simtă golul provocat de pierderea lor,
pe care-l simțea de obicei. Oricare era motivul,
Parker se bucură de moment și șid întipări în
memorie.

O oră mai târziu, după ce vasele erau
spălate, iar Mallory și Austin erau în colțurile
lor din casă, Erin și Parker stăteau afară pe
verandă și admirau ce rămăsese din apus.
Scout se plimba prin curte, încântat de liber-
tate. Femeile beau restul de vin și vorbeau.

- Mă consider norocoasă, îi spuse
Parker lui Erin. îmi amintesc cum stăteam pe
veranda asta cu mama, admirând apusul. Nu
am apreciat asta până ce nu am plecat la
colegiu și apoi imam întors acasă în vara aia de
dinainte de accident.

-Nu știu cum ai făcut față. Aveai numai 24 de
ani.⁷

- Da. Mallory tocmai începea ultimul an
de liceu, ia⁷ Austin nici măcar nu avea permis.

- Erați atât de mici!

Tristețea începu să reapară. Era un
sentiment des pre care Parker nu voia să
vorbească, așa că schim ^ subiectul.

-Și tu? Ești apropiată de părinții tăi?

Erin se ascunse în spatele paharului de vin.

u atât de mult, mai vorbim din când

Catherine

Bybee

în când- Ea își muta privirea.

Cu siguranță era ceva ce Erin nu-i ^{spunea p} ment, avea să treacă asta cu vederea.

Spera ra p ?^{U m(> să} capete destulă

încredere în ea ca să-i ^{imDa,, n avea} acest lucru în curând. Pășească

-Cum rămâne cu căutarea unui nou loc de ^{muM)} Ai găsit ceva? »»unea.

Privirea i se luminează.

-Am găsit de lucru online.

- Cum adică?

-În colegiu am studiat jurnalismul și nu am făcut nimic în privința asta...

-Stai un pic, nu ai spus că ai o diplomă în comunicare? o întrerupse Parker.

Erin deschise gura, o închise, apoi o deschise din nou.

-Da, ceea ce a inclus jurnalismul. Femeia clătină din cap. Oricum, am găsit ceva de editat online. Ceva ce e posibil să devină o bază.

-Sună promițător.

-Acum e vorba de articole, dar e cerere mare pentru editorii de ficțiune.

-Adică pentru cărți?

Ea încuviință.

- Da. Nu se întâmplă să ai ceva abilități de editare, nu-i așa?

-Aș vrea eu! Sunt pierdută fără Word.

-Trebuie doar să vezi ce nu observă Wordul.

^{ent™} mine, e perfect. Pot să lucrez de acasă, să mă bucur liniște...

-Când camioanele nu sunt aici.

~ Nu vor fi aici pentru totdeauna.

Îmi tot repet asta.

Parker își goli paharul de vin și îl ^{asa ®} p

Se auzi o bufniță într-un stejar din apropiere.

' Știi ce ^nfse pare ciudat? întrebă Parker.

- Ce anume?

-Că noi două nu avem nici măcar 30 de ani și

s,, pe o verandă, bem vin și privim apusul, ca și
cu_m ave 60 și ceva de ani. etΠ

-Se numește maturitate. Nu trebuie să fim
îmr-Un bar ca să ne simțim bine.

Erin își ținu paharul cu ambele mâini.

Parker se întoarse ca să se uite la noua ei prietenă.

-Vezi tu, înțeleg de ce eu sunt cum sunt. În ultimii doi ani, înham crescut fratele și sora, am încercat să țin locul părinților mei. Dar cum se face că tu ești așa de matură? Până și prietenii mei care sunt de vârsta mea și care sunt căsătoriți au o latură mai răzvrătită care îi face să iasă în oraș sâmbătă seară și să găsească un concert în deșert în timpul verii. Sau așa ești tu, o persoană introvertită?

Erin puse paharul cu restul vinului deoparte.

- Nu am fost mereu, dar toți am trăit lucruri care ne-au făcut să ne maturizăm.

Parker își mută privirea și nu puse mai multe întrebări.

- Dacă ai nevoie vreodată de cineva cu care să vorbești despre lucrurile astea, știu să ascult.

Erin oftă.

- O să țin minte asta.

capitolul 14

Exact ca atunci când obținuse prima oară postul U școală, Parker primea telefoane dimineața și i se spun* dacă era sau nu nevoie de ea. În fiecare seară se cu c devreme, anticipând nevoia de a munci dimineața mătoare și, în mare parte, stătea acasă până la ora • ,

Așa că, atunci când primi un mesaj care o chema « muncă până la 10.30, Parker era deja trează și bea p^{ri} cană de cafea.

Se uita la telefon, citi mesajul din nou și închise ochii

***Calea spTe
inima ta***

Sfatul Norei îi răsună în minte: „**Mâncare**
adevă- rată, nu înghețată Prăj.tur, de casă. Tăe
cupoane. Cere și **acceptă** ajutorul celorlalți!
Asta era greu. Ajutorul

îi copleșise în primele luni după moartea
părinților ei Mai primea câte o felicitare de
sărbători sau la zilele de naștere de la mătușa
din partea mamei, care locuia în Florida.
Aproape nimic de la fratele tatălui ei, care trăia
în Aiaska. Acesta supraviețuia cu propan și
mâncare pe care o împușca singur, așa că nu
aflase de moartea părinților ei decât când
fuseseră îngropați. Parker nu cerea ajutor prea
des, nu îi stătea în fire. Să depinzi de ajutorul pe
care nu-l primeai era mai rău decât să nu
depinzi deloc de el.

- La ce te uiți? întrebă Austin când trecu
pe lângă ea și o văzu uitându-se pe geam.

- La lipsa camioanelor.

-Mai așteaptă treizeci de minute.

Puștiul deschise frigiderul și scoase laptele.

-Să înțeleg că nu lucrezi în dimineața asta.

Ea stătea în halatul de baie.

-Nu până la pauză.

-Atunci poți să-mi pui hainele în uscător?

-Sigur.

Băiatul se duse jos în spălătorie. Într-un minut,
ea auzi apa curgând prin țevile din casă.†

Era plăcut că se puteau baza unii pe ceilalți, ¯

i **1** zi, era recunoscătoare că Austin nu
revenise a * care fusese după moartea părinților
lor. †ar ^ .j_iva> spună că nu o îngrijora faptul că
Austin pu rfr.

dar ar fi mințit. Cu cât se apropia mai
mu zecea aniversare, cu atât se adapta
mai me.

Austin se întoarse.

- Deci ce o să faci dimineața de acum. ?

126 Catherine Bybee

Ba își termină cafeaua și zâmbi.

- Mă duc să iau gogoși.

- Poftim?

Parker își puse cana jos și se îndreptă spre do

- Gogoși. Pentru muncitori.
rrmit(>r.

Tuturor le plăceau gogoșile. Erau ca fursecuri!
tru micul dejun. e ^

După ce se îmbracă în pantaloni de yoga și un
tr se urcă în mașină și plecă. °U;

Nu se întoarse înainte de sosirea primelor
camioane dar scoase trei cutii roz și le așeză pe
masă în **timp** ^ veneau muncitorii.

Dacă exista un limbaj universal al mâncării,
acesta erau cutiile roz dimineța și cutiile mari,
plate, pline cu pizza la prânz. Asta o învățaseră
anii în care lucrase într-o școală elementară.

Stătea la marginea uneia dintre bănci și d
ținea pe Scout să nu mănânce gogoșile, când
Colin coborî din- tro camionetă.

Era prima oară când îl vedea de când
căzuseră de acord să flirteze, iar el îi trimisese
flori. Parker dezbatea cu unul dintre muncitori
care gogoși erau mai bune - cu topping sau fără
- când Colin se apropie.

- Cine a adus gogoșile? întrebă el.

Ray arată cu un deget plin de ciocolată spre
Parker.

-Ea.

- Nu trebuia să faci asta, spuse el în
timp ce se întm spre cutie.

- Am vrut so fac. . .

- Și suntem încântați, se auzi o voce din
spatele e.

Scout lătră și apoi se așeză, gâfâind cu limba
scoa

-Tu nu ai voie!

Sudorul, al cărui nume nu și-l amintea, iu
gogoși, îi făcu semn cu mâna și se îndepărtă. ^

Calea spTe

inima ta

Era plăcut să-i vadă mâncând dulciurile ca ⁹₂⁷
erau ceva special. Cu mai puțin de 30 de
dolari, r să-i facă pe muncitori fericiți.

- Apreciez ajutorul în plus, le spuse ea.

**Avea o mică problemă: trebuia săpat
un șanț în sn,, tele gardului, ca să se
strângă apa ce curgea de pe deal însă, în
loc să-i roage să facă asta, mai amână
o zi**

sau două.

Ray apăru când auzi primul camion intrând
pe
poartă.

- E timpul să ne apucăm de treabă.

- Trebuie să ne grăbim. Meteorologii
spun că o să fie senin, dar nu am încredere
în ei, le zise Colin oamenilor lui.

- **Sa făcut, șefu'!**

Membrii echipei plecară la treburile lor,
lăsându-l pe Colin lângă Parker, cu un
picior pe bancă, rezemân- du-se de
genunchi în timp ce-și devora gogoșa cu
sirop de arțar.

-A fost ideea mamei mele?

- Ea a sugerat prăjituri.

Colin flutură spre ea gogoșa pe jumătate
nemâncată. -Cu fulgi de ciocolată. Cele cu
ovăz nu sunt pe placul echipei.

Ea zâmbi,

- Am notat. Ar fi trebuit să mă
gândesc la asta, am fost cam preocupată de
mine însămi.

Colin se așează lângă ea.

- Cred că e în regulă. Sunt multe de înțeles
pentru cineva din exterior,

Parker se uită în jur ca să se asigure că
nimeni am echipă nu era prin apropiere,

~ Mulțumesc pentru flori.

Colin îi aruncă zâmbetul lui cu gropițe.

-A fost plăcerea mea.

„„rimal”

^ Fluturii din stomac începuseră să devină ceva când Colin îi zâmbea.

. k

in f_{al}>.

- Ești sigur că nu există un conflict de mte că îmi trimiți flori?

- Singurul conflict e dacă nu ai vrea să ți |e

-Nu o să glumească oamenii tăi pe seama Colin termină gogoșa.

a¹

- Mai mult ca sigur, dar probabil nu în f_at_{ya}ta

Ea îl mângâie pe Scout pe cap.

- Deci nu o să glumească prea mult.

- Ba

da, mă aștept la un camion plin de g^{!Ufne} cred că meriți.

aT

- Poate?

Parker zâmbi și luă mâna de pe Scout.

Colin dădu cutia la o parte.

- Depinde de prăjituri.

Bărbatul îi făcu cu ochiul.

-Văd în ce direcție merge asta.

Privirile li se întâlniră. Zâmbetul de pe fața lui se potrivea cu căldura din obrazii ei. Acel zâmbet apăru lent și ochii îi coborâră spre buzele ei.

Abia atunci își dădu seama Parker cât de aproape stăteau unul de altul. Căldura coapselor lui se întâlnea cu a ei, deși nu se atingeau. Bărbații munceau în jurul lor, dar pentru prima oară în ultimele săptămâni ea nu păru să-i observe.

Buzele lui erau pline, genul care promiteau că știau să sărute. Acei gând o făcu să-și

**Calea spre
inima ta**

întredeschidă gura și^{se} se apropie un centimetru.

Când Colin o mângâie cu un deget pe coapsă,
Parker își ridică privirea spre ochii lui.
Amuzamentul dispăru[^] fiind înlocuit de o
pasiune pe care nu o văzuse niciou[®] în ochii
unui bărbat.

- Ce faci vineri?

-Vinerea asta?

Colin își cobo^{Tî} din nou privirea spre buzele ei-

- Da. Peste două zile. Vreau să te scot în
oraș*;

Parker își lăsa mâna pe coapsă și atinse
degetu
care se întindea spre ea.

-E bine, dacă nu ai fi așa de ruginită^{as}
-SISR «■».

Apoi se priviră.

-18.30? întrebă el.

- Pot să-mi eliberez programul.

-Așa să faci.

**Ea își mușcă bura în timp ce Colin se
îndepărtă.**

„M-a invitat în oraș primul!”

-Vreau s-o inviți la cină, împreună cu copiii,
de Ziua Recunoștinței.

Colin o pusese pe mama lui pe difuzor, în
timp ce se plimba prin dormitor și se
pregătea să plece. Terminase munca la 16.30
în după-amiaza aia, dar fusese chemat la
birou, în oraș, ca să discute despre o
modificare a construcțiilor. Acum se grăbea.

- E o primă întâlnire, mamă! O cină
cu familia e cam prea repede, nu crezi?

Mama lui văzuse florile și îi spusese în ziua
când fusese la Parker ca s-o ajute cu
finanțele. Apoi Grace adăugase ce știa, iar
acum mama lui se folosea de informații. -Ți-aș

cere să o aduci chiar dacă nu ai ieși cu ea.

Colin își puse cureaua,

- O să văd cum merg lucrurile în seara asta.

- Ziua Recunoștinței e peste două săptămâni.

- Știu, mamă.

-Hm...

Bărbatul făcu o pauză.

-Cee?

-Unde o duci?

-Bine/bine, nu-mi spune. Să nu te prind ^{că}

o lași să plătească! Nu are bani de cheltuit.

Colin își dădu ochii peste cap.

- îți dai seama că am avut conversația asta când 17 ani, nu?

- E o fată dulce.

Colin ridică telefonul de pe pat.

- Poate că ar trebui să ieși tu cu ea, iar eu **o să mă** la un meci de baseball în seara asta. ^{u't}

-Am prins aluzia. Să te distrezi!

Degetul lui era deasupra butonului care ^a termină conversația.

- Și eu te iubesc.

- Să mă suni mâine!

Deși fusese trafic în drum spre ea, Colin reuși să ajungă la poartă cu două minute mai devreme. Lăsă geamul în jos ca să introducă codul și să intre, dar ezită.

Apăsă în schimb pe buton ca s-o sune.

Sună de două ori, apoi auzi vocea lui Parker.

-Alo?

- Eu sunt.

- Știi codul.

- E trecut de 17.00. Ar fi o întâlnire foarte scurtă dacă m-ai împușca accidental.

Colin o auzi râzând și apoi auzi tonul care

***Calea spTe
inima ta***

semnala că poarta se deschisese.

înaintă pe alee, trecu de echipament, ¹
³ de
toaleta ecologică și de bănci. Mașina lui Erin era
în fața **casei** de oaspeți. Nu-și dădea seama dacă
Austin și Mallory erau acasă.

Colin parcă în fața ușilor închise ale garajului.

Urcă scările și fu întâmpinat de Scout.

- Ce mai faci, băiete? Te bucuri de
libertate?

Câinele dădu din coadă și se întinse.

Colin bătu la ușă și așteptă.

.. ata

Simți că voia să-și miște mâinile. Avea emoții-
As era ceva nou. O văzuse pe Parker mai
devreme, în tt* ^ re, și o tachinase că avea să o
ia într-un camion. Nu ^{ar} trebuit să fie agitat.
Palmele începură să-l mănânce.

Calea spre

inima ta

13

Zgomotul ușii îl făcu să-și ridice bărbia. 2

Când ușa se deschise, Scout fugi înăuntru.

Parker purta o rochie crem trei sferturi.

Pâml îi rîdă «m jurul feței- Nu o văiuse așa
prea des din moment ce mai mereu avea
părul prins în coc sau în coadă. Pielea îi era
sărutată de soare, cu numai o dungă de
dermatograf iar un ruj^m îi făcea burele și mai
apetisante.

Era pur și simplu superbă.

Colin nu se putu abține și zâmbi.

- E destul de casual? întrebă ea.

- E perfect Ești perfectă.

Ea se înroși și mai tare.

-Vrei să intri? Trebuie să ^mi iau un pulover.

-Sigur. Colin închise ușa în urma lui. Unde e
toată lumea?

-Austin a spus că iese cu niște prieteni. Lui
Mallory îi place să-și petreacă weekendurile în
campus.

-Deci ești singură în weekenduri?

Parker se întoarce, iar Colin trebui să se
forțeze să nu se uite la legănatul soldurilor ei.
Mă rog, îl observă, dar nu se holbă... prea mult

- De obicei, Austin se întoarce acasă.

Când nu o face, sună sau îmi trimite mesaj.

Ea dispăru după colț, unde Colin presupuse că
era dormitorul ei. Profită de moment ca să se
uite prin casă. Era complet mobilată, cu toate
lucrurile pe care oamenii le strâneau de« lungul
anilor. îi aminti de casa Părinților lui.

Deasupra șemineului era o poză de familie.

li văzu pe părinții lui Parker pentru prima
oară. Ea ^măna cu mama ei.

Parker se apropie de el și se opri.

- Poza asta a fost făcută cu un an înainte
de accident.

~ Erau așa de tineri!

-Da.

Colin o privi, apoi se uită din nou la poză.

-

Ei

bine, domnule Sinclair, îți promit că pectuos și o
să-ți aduc fiica înapoi acasă la o ^{fui} i*.

Asta o făcu pe Parker să rădă. ^{Cen}șși

- Mergem?

Ea stinse luminile în timp ce se îndreptau din
față. Când trecură de alarma casei, Colin %

-Nu o activezi? ^{no, l'}trebî,

- E

stricată de la incendiu. Am tot vrut să ch cineva
să o repare. ^{em} Pe

- Locuiești exact lângă pădure, nu ai nici un cin

pe o rază de **20 000** de metri pătrați, iar
ala ^{Ve} nu-ți funcționează? ^{ma}

Asta nu îi plăcea deloc.

Ea îl trase de braț.

- Nu am avut niciodată nici o problemă.

El clătină din cap și lăsă conversația pentru altă
dată.

- Unde e camioneta?

îi luă ceva timp să reacționeze.

- Camioneta e a districtului. Jeepul e al
meu.

O ocoli ca să-i deschidă ușa. Avea jeepul cu
patru uși de când apăruse pe piață. Uneori,
conducea în deșert cu fratele lui ca să se învârtă
în nisip și să facă un foc de tabără. În ultimul timp
însă fusese prea ocupat ca să facă asta.

Închise portiera și ocoli mașina, apoi se urcă la
volan

Parker se foi în rochie și apoi își puse centura
de siguranță.

- Deci unde mergem?

- Într-un loc unde cred că o să uiți de
probleme.

După ce spuse asta, întoarse pe alee și conduse
aep

te de munca lui de zi cu zi și de viața ei.

capitolul 15

Colin ieși din suburbii și intra în inima lui de Vest. Luminile cădeau peste palmieri și ^{oa} umpleau trotuarele.

Calea spre inima ta

133

. Cred ca nu am mai fost aici de trei . Păcat.
Los Angelesul e plin de viață*ⁿ¹ *SpUse ea Parker
zâmbi când Colin întoarse el o Găsi un loc unde
să parcheze și îi ^{StHp}

înainte s-o focă singură. ⁱ aeschi*e Portiera

Parker îl luă de mână când coborî din * .
bi când Colin nu-i dădu drumul. ^{zām}

Bărbatul o conduse într-o clădire și într-un lift
care se deschise la ultimul etaj al unui
restaurant.

-Ai mai fost aici? întrebă el.

-Nu am fost nicăieri, decât la atracțiile turistice
ale Hollywoodului.

Colin îi dădu drumul doar ca să-și așeze mâna
pe spatele ei în timp ce o conducea în restaurant.
Atingerea lui și luminile din acel loc o amețiră.

-Ai spus casual, șopti ea când erau însoțiți la
masă.

- Uită-te în jur, nimeni nu e îmbrăcat la patru
ace! Parker se uită în jur și văzu că avea
dreptate. Unii clienți erau îmbrăcați în blugi, iar
majoritatea femeilor purtau haine obișnuite
pentru California. Dar locul părea mai elegant.
Sau poate că ea nu ieșise de atât timp încât
uitase ce însemna elegant.

Colin îi trase scaunul.

Mica tablă de scor din mîntea ei tot aduna puncte
în
dreptul lui Colin.

fi zâmbi din partea cealaltă a mesei, etalandu-ș
gropițele care probabil obținuseră mu te în < în
trecut.

La naiba, era sexy!

. ?
între<

-Ai senzația că e prima întâlnire pen

bă Colin.

-Da... Nu. Parker ⁱȘi ^{incle}Șta [^]U ^{Ma}ioritate ¹ în poală și încercă să găsească vorbele potrivite ^{cu}noșteam nirilor din trecut au fost cu tipi pe ca*

n bine, deci în comparație cu asta,

- Dar? întrebă el în timp ce se rezemă de SM bucură de modul în care Parker se foia sub ntivi ^ *

- Oh, nu... Răspunde tu. ^{rea}

hjj,

El se aplecă în față și își întinse palma pește cerându'i în tăcere mâna.

Parker își scutură pumnul și își puse palma într Colin îi trase podul palmei lent, cu degetul mare de câteva secunde. Mișcarea lentă și Hipnotizantă îi tase atenția. Totul din ea, de la respirație la sfârcuri trezi la viață. Colin se opri, iar ea își ridică **privirea** *

- Mie mi se pare o primă întâlnire.

Vocea lui promitea ce începuse atingerea lui. Chimie artificii și toți florii care veneau la pachet cu asta.

- Da, clar pare să fie o primă întâlnire.

- Foarte bine. Hai să ne bucurăm de o masă grozavă și să vorbim despre ce ne vine în minte! Etapa a doua a întâlnirii noastre e la 21.30. Dar putem să sărim peste ea dacă vrei.

- Etapa a doua?

Ea crezuse că aveau doar să ia cina și să vorbească.

Bărbatul arătă spre fereastră și în jos, pe stradă.

-Avem rezervare la clubul de comedie. M-am gândit că ți-ar prinde bine să râzi.

Parker nu se putu abține să nu zâmbescă.

-Nu am fost niciodată într-unui.

- Sunt foarte distractive.

- E foarte atent din partea ta, Colin.

136 *Catherine Bybee*

- Asta sunt eu, Domnul Atent. Poate că o să fac Și niște tricouri.

Colin o strânse de mână.

- Eu mă gândeam la niște tricouri cu IIC...

Colin o privi întrebător,

-IIC?

Chiar spusese asta cu voce tare?

- Înalt, întunecat și chipeș.

Colin râse și o strânse de mână.

_ Doar dacă îți iei și tu un tricou ne can»

.a , . Bun, I era de ia înaltă, dar celelalte litere?

-Mă dau bătută.

- Înaltă, bronzată și periculoasă.

- Periculoasă?

-În prima zi când te-am întâlnit, aveai o armă atârna-

ta de umăr, ca și cum era ceva normal.

Ea râse.

- Atunci presupun că merit asta.

Chelnerul veni la masă în acel moment, iar Colin îi dădu drumul la mână. Parker comandă un martini cu fructe, iar Colin vru un whisky de care ea nu auzise niciodată. Când deschise meniul, Parker făcu ochii mari din cauza șocului. Dintr-odată, începu să simtă o presiune în piept.

La ultima întâlnire la care fusese, ieșise la un restaurant dintr-un lanț popular și se așteptase să facă nota de plată jumate-jumate. Ceva ce nu făcuse doar o dată în viața ei. Și cum ea și Colin nu vorbiseră despre cine avea să plătească, nu știa la ce să se aștepte. Cel puțin avea un card de credit în geantă.

Poate că avea să-și ia doar o salată.

- Ce o să-ți iei? întrebă ea.

Când Colin nu răspunse, ea lăsă meniul în jos și îl privi. El avea un zâmbet larg pe față.

— Qg g?

-Grace mi-a spus că există două tipuri de femei. Genul care-l întreabă pe bărbat ce comandă, ca s se

asigure că nu comandă ceva mai scump decât e, și ge de femeie care comandă ce vrea, fără să se g n easc portofelul bărbatului.

Ea închise meniul și îl puse în poală.

- Grace a uitat de al treilea tip de emeie.

- Și anume?

-Genul care nu presupune că bărbatul 0
trăscă mâncarea și își dă seama că singurul
1 ^*! t>1\$. meniu pe care și-l permite e salata.
ru de ^

Colin încuviință încet.

-Ah, da, am uitat de genul ăsta de femeie. Ki
întâlnit-o. U ^

- Ba da.

Parker arată spre ea.

- Nu sunt genul ăla de bărbat. Eu te-am invitat
ieșim, te-am adus într-un loc pe care mi-
1 permit și ^ aștept de la tine decât să te simți
bine. nu

Ah, ce ușurare!

- Ești sigur?

Colin se întinse din nou spre ea și o mângâie.

- Mama m-ar dezmoșteni.

Parker începu să se relaxeze.

- îmi place mama ta.

Colin ridică din nou meniul.

După 20 de secunde, Parker întrebă:

- Deci ce o să comanzi?

Ea se hotărî să-și ia ahi, un preparat din pește hawai- ian, și nu lăsă nimic în farfurie. Fu încântată și îi mulțumi de mai multe ori decât Colin se simțea confortabil să accepte. Vorbiră

despre proiect și despre interesul lui Austin legat de mașinăriile mari. Colin vorbi despre familia lui și despre cel mai recent iubit al lui Grace.

-Deci frații tăi își aduc toți iubiții și iubitele a părinții tăi?

- Da. De la bun început, mama a insistat ca toate cinele în familie să includă persoanele cu care ieșitu*

a acceptat prostii de genul „vino cu o femeie doar dacă ai de gând să o conduci la altar”.

- De ce?

Dej» împărteau desertul pe care Colin i^{nstitase} ș.l comande, iar lui Parker îi plăcea, deși s^{pu},^{ese} f era sătulă.

-Tata ți-ar spune că au făcut asta ca să putem face ceva dacă Grace începe să iasă cu vreun nemernic. Nu voia să afle prea târziu că viitorul lui ginere nu era persoana potrivită pentru ea.

-Nu ar trebui să decidă ea asta?

- La final, da. Până acum, ne întrece când vine vorba de rupt relații. Nu trebuie decât să punem câteva întrebări și-și dă seama că relația nu are cum să funcționeze,

Parker luă din crème brûlée cu lingurița.

- Trebuie să fie plăcut să aibă doi frați mai mari care au grijă de ea.

-Tipul cu care a mers la balul liceului i-a dat papucii la petrecerea de după bal, iar Grace a trebuit să sune acasă ca să vină cineva să o ia. Tata încă era la muncă, așa că mama ne-a sunat pe Matt și pe mine. Ne-am dus, am urcat-o pe Grace în mașină și apoi i-am găsit iubitul. Parker nu mai zâmbea.

- Doar nu ați...

- Nu, nu am făcut asta. Sentimentele îi erau rănite, dar puștiul nu întrecuse limita și nu o atinsese. Ceea ce a fost bine pentru el, dar și pentru mine și fratele meu. Mai ales că el avea 17 ani, iar noi eram adulți. Nu s-ar fi terminat

prea bine.

- Ești un frate mare bun.

- încerc. Colin își puse lingurița jos și o lăsă pe Parker să se bucure de restul desertului. Ceea ce mă determină să pun o întrebare.

Vârful linguriței era fix pe limba ei, iar dintr-o at imaginația începu să-i zburde.

^ -Ce anume? întrebă ea, neștiind scena care apăruse m mintea lui Colin.

El închise ochii, spunându-și să se calmeze.

- Ziua Recunoștinței. Mama vrea ca t

sora ta să veniți la noi.

U>

-Serios?

- Da. Am vorbit cu ea după-amiază. I-am te e prea curând să te întreb, dar acum n_u^{PUso}%. așa de sigur. în ce privește primele întâlniri, ^ destul de bine. în plus, îmi cunoști jumătate d' f ^{rt} iar eu o știu pe a ta.

- Tocmai de aceea nu e o primă întâlnire tipică

Lui Colin îi plăcea zâmbetul ei. Cel pe care **-1** acum, care nu era forțat sau fals. Cel care-i ^{ea?!} ajun/^ la ochi.

- Pot să mă gândesc la asta? Va trebui să vorbesc u Austin și cu Mallory.

- Da, ai două săptămâni la dispoziție.

Colin își puse șervețelul jos.

Parker se îndreptă și împinse desertul spre el.

-Nu mai pot.

El își luă lingurița și termină desertul.

Zece minute mai târziu, se plimbau pe Strip. Colin o luă de mână, ca și cum voia să spună „aici e locul mâinii tale când ești cu mine”. Felul în care îi zâmbi Parker îi dădu de înțeles că pricepuse mesajul.

Urma etapa a doua. Voia să vadă ce o &cea pe ^{er} să râdă.

Ea nU'și amintea când se simțise așa cte bine ultir^ oară. Băuse două pahare în timpul cinei, care ajutaseră. Mâncarea fusese grozavă. Priveliștea p tă. Și mai presus de toate acestea era bărbatul care-companie.

Pe măsură ce înaintau prin mulțimea de vm ^ ^ Colin o tot atingea într-un fel sau altul. E^ra f@ jj* f putea să-și țină mâinile departe de ea, iar Par ^ ^ asta. Îi simțea prezența într-un mod pe care n^ rimentase când se aflaseră în curtea ei, vorbin noroi și camioane. Acum totul se reducea **numai** la h, bat, femeie ș. fenomen,. Poate că, atunci când al 1 " întoarce la școală, trebuia să-și schimbe

specializai; **1** chimie. Colin emana ceva ce o făcea să vrea să se aheln iască în el și să nu mai plece niciodată.

Își găsiră locurile, la câteva rânduri distanță de scea- na mică, și comandară apă minerală. Colin îi spuse că poate să comande orice altceva, dar el conducea și aia era limita lui.

-Sper că e în regulă.

Ea se uită în jur la oameni. Majoritatea erau de vârsta lor și mulți băuseră deja mai multe pahare de alcool. Erau și câteva grupuri de femei, dar majoritatea păreau să fie cu un partener sau la întâlnire.

-N-am mai ieșit așa de târziu de atâta vreme! mărturisii ea.

-Nu e nici măcar 21.30.

-Știu. Cam trist, nu ■

Colin se aplecă și-și împleti degetele cu ale ei.

-Sper că spectacolul o să fie destul de reușit ca să te fină trează.

Faptul că el o atingea era îndeajuns ca Parker să-și țină ochii deschiși.

Spectacolul ținu o oră și jumătate. **Primele**

două **acte** îi făcuseră pe amândoi să râdă. **Prima** fu o femeie **care** vorbi despre experiența ei într-un sex-shop, iar **al** doilea **fu** un **bărbat mai în vârstă, care vorbi despre** diferența dintre adolescenții de acum și cei din urmă **cu** d **0** de ani.

La actul trei, lacrimi de fericire începură să curgă pe

obrajii lui Parker.

. Comediantul vorbi despre primele întâlniri și, apoi întrebă dacă era cineva **din** public **la** prima n Mer îl strânse pe Colin de mână și clătină din cap.

Era prea târziu. Comediantul îi văzu negare concentra asupra lor. În cealaltă parte a încăperi era un cuplu care spusese că era la prima întâlnire' ^ Comediantul spuse că bărbatul plătește nota |a reîntâlnire pentru că de fapt vrea

să facă sex. Când G **?**³ clătină din cap, bărbatul de pe scenă îl transformă? ținta glumei.

- Omule, fii serios! Uite cum vă țineți de mână! Ci tu ai plătit cina. Spre deosebire de Fred și Ethel de aici? Arată spre celălalt cuplu. Te-a

pus să-ți plătești biletul aici, nu-i așa. **7**

Parker nu văzu răspunsul celui alt cuplu, dar ceva din public o făcu și lumea începu să râdă. Timp de 15 minute, Parker și Colin fură ținta actului, jumătate din public fiind cu ochii pe ei. Când spectacolul se opri și luminile se aprinseră, câteva priviri fură îndreptate spre ei.

- Habar n-aveam că o să se întâmple asta, spuse Colin când erau din nou în mașină și se îndreptau spre casă.

-A fost foarte distractiv. Nu am mai râs așa mult de foarte mult timp.

Vorbiră tot drumul spre casă și abia când ajunseră la poartă Parker se gândi cum avea să se încheie ^{întâi}-nirea lor.

El parcă mașina și ridica mâna, cerându-i să aștepte când Parker se pregătea să coboare.

Se simțea stupid să-l aștepte pe Colin să ocolească mașina ca să-i deschidă portiera.

Aerul era rece, iar puloverul pe care-l purta nu îi P^{reil} ținea de cald. Se îndreptară spre scări, iar Parker își tă cheile în geantă.

- M-am simțit foarte bine, îi spuse ea. . „n

Comentariile comediantului legate de modul • care se terminau primele întâlniri îi răsuna în c»P' iar Parker se trezi spunându-le cu voce tare ca sâ-și^{ca} meze emoțiile.

-Deci cum terminăm întâlnirea? Un sw n .

•e înăuntru? Mic dejun de dimineața? Invi¹

Colin ști* că glumea, văzu asta în ochii ei în loc să-i răspundă, el se apropie și-și l^{ipi} pa, , „brăilei-

Ha își țmu respirația, iar zâmbetul pe care-l toată seara dispăru, fiind înlocuit de o tensiune măsura răbdă, pe care poezii încercau să surprindă și cântăreții să o fredoneze.

IIC avea s-o sărute. Buzele i se despărțiră, iar Parker se apropie destul ca el să știe că voia să-l guste la fel de mult pe cât își dorea și el asta.

-Se termină așa, șopti el înainte să-și coboare buzele spre ale ei.

Era cald și mătăsos. Parker închise ochii și intra în îmbrățișarea lui, dându-și voie să simtă. îi frisese dor de asta. De brațe care o cuprindeau și de primul gust al unui bărbat După o singură atingere a limbii lui, știa ce lipsea din viața ei. Colin o ținea ca și cum avea nevoie de ea și topi orice era rece în interiorul ei.

La fel ca restul lucrurilor pe care le văzuse la Colin, el îi dăruia un sărut reușit, ca și cum se născuse pentru asta. Parker se aplecă spre el și îl simți tremurând. își așeză mâna pe pieptul lui și își simți degetele strângân- du-L Toate părțile ei feminine erau alerte, în timp ce o blestemau că le

ignorase atât timp.

Colin o sărută ca și cum nu avea ceva mai bun
e făcut, iar la final o mușcă ușor de buza de jos.

Parker își linse buzele înainte să deschidă oc

11.

"A fost... hm...

~ Da, chiar a fost.

Mâna lui rămase pe fața ei. , . l_is_i

o să-ți schimb porecla. în sfârșit, il p_{ost}
văzu reflectată pasiunea care înota în ea.

"Și anume?

"HG. înalt, întunecat și gustos.

- O să schimb comanda de tricouri.

Ea își înălță capul din nou.

- încă puțin.

Colin o sărută din nou, iar de data asta o talie,
lipind-o de el de la genunchi până la buze ^
deschisă și infometată, Parker îi răspunse la ^

Era înalt, întunecat și, la naiba, totul se
înfierbă foarte repede! nta

Colin se retrase, își lipi fruntea de a ei și
încercă »t- calmeze respirația. ^

- Deci am trecut testul pentru a doua
întâlnire? reuși el să întrebe.

Tot corpul ei fu zguduit de un râset tăcut.

- Sper că da, altfel următoarele luni vor fi
groaznic de ciudate.

Îl auzi pe Scout ridicându-se pe fereastră ca să
se uite afară.

- Asta e echivalentul unei persoane care
stinge și aprinde lumina de pe verandă, spuse
Colin oferindu-i spațiu.

Degetele ei tremurau când încercă să bage
cheia în broască. Când reuși, oftă,

- Mulțumesc din nou.

Se întoarse să-l privească.

Încrezător și zâmbitor, Colin se foi și-și băgă o
mână în buzunar ca și cum nu era sigur că nu avea

144 *Catherine Bybee*
să o atmg din nou.

- Noapte bună, Parker.

-Noapte bună, Colin.

Ea dispăru în spatele ușii și o închise când el
er jumătatea scărilor. De la geam, urmări farurile
jeep^ ^ înaintând pe alee. Când poarta se
deschise, sisterou sei o anunță că bărbatul
plecase.

ăiiva

Parker aruncă ambele brațe în sus și făcu
scurt c pași de dans.

capitolul 16

Parker bătu la ușa camerei lui Austin.

- **Reuniune de familie în cincisprezece minute.**

Se duse apoi la ușa camerei lui Mallory, fiindcă acum era acasă.

-**Cincisprezece minute.**

Austin scoase capul pe ușă.

- Ce se întâmplă?

-Termină jocul sau pune **-** pe pauză.

-**Spune-mi!**

Ea își flutură o mână și îl ignoră. Dacă ar fi fost după el, ar fi stat în camera lui și ar fi jucat jocuri video până duminică la ora 14.00.

15 minute mai târziu, Austin se așează pe canapea, clar iritat că îi fusese întreruptă distracția.

- Despre ce e vorba?

Mallory se aruncă și ea pe canapea.

Parker stătea picior peste picior, pe un fotoliu imens, în mijlocul canapelei din secțiuni care le domina casa.

- Voiam să discutăm despre câteva lucruri despre care am vorbit cu doamna Hudson.

-Ai spus deja că nu o să-ți cauți un loc nou de muncă până la primăvară.

-Am vorbit despre mai multe, Austin. Am vorbit despre casă pe termen lung.

Asta le atrase atenția.

- Bun, ce e cu asta?

-Am vorbit despre ce știam deja - ideea de a vinde după ce a avut loc incendiul.

-Ai spus că o să așteptăm un an, zise Austin.

- Cred că o să avem nevoie de mai mult de un an. Districtul are o înțelegere pe cinci ani, să vină și să golească bazinele după ce se umplu de fiecare dată când e nevoie.

- Vrei să aștepți cinci ani ca să vinzi?

Parker ridică din umeri.

-Nu e numai decizia mea. În testament scrie dacă lucrurile nu sunt stabile din punct de vedere ciar, o să păstrăm casa până când Austin termină. Apoi, dacă după asta ne hotărâm să vindem, cotei ^{ICt,II} tre vor fi transferate în cont când împliniți 22 d ^ Știm că banii părinților vor fi cheltuiți până ani/ ^ pe timpul ăsta, așa că avea sens să ne gândim să vin/^r

- Ce s-a schimbat? întrebă Mallory. ^{etII}

- în afară de faptul că incendiul a scăzut cu 15 l_a ^{SUF}. valoarea casei, nimic.

- E mult.

- Nu o să câștig bani timp de cinci ani, deci răspunsul e simplu. Păstrăm casa până atunci, spuse Austin.

- Sigur, Austin, dar banii primiți pe casă vor fi cheltuiți într-un an, nu-i așa? întrebă Mallory.

- Puțin mai mult de atât, dar da.

- Oricum ar fi, am băgat-o pe mânecă.

Scout sări pe canapea și-și așeză capul în poala lui Austin.

- Poate că nu. Dar e momentul să lucrăm împreună ca să facem lucrurile să meargă. Nu pot să le fac pe toate.

Cum făcuse în ultimii doi ani.

- Vrei să începem să ne plătim propriile facturi, să împărțim cheltuielile casei?

Vocea lui Mallory deveni ascuțită, iar Parker văzu în- grijorarea de pe fața surorii ei.

- Banii de pe asigurarea socială ne-au ținut la sup^{ra} fața până acum. În iulie se vor termina. Sugerez s' împărțim cheltuielile, iar în fiecare lună să punem m cont ca să avem facturile plătite..⁷

- Sugerezi că ar trebui să-mi găsesc un loc de munc*

întrebarea lui Austin suna ca o acuzație. {

*Calea spre
mima ta*

14

- Spun că nu mai putem să folosim bani
din con*¹ general pentru lucrurile distractive din
viață, cum ar benzină în plus pentru drumuri inutile
și burgeri-

-Ce nasol!

-Când eram de vârsta ta, munceam, li ,DUt, p ,

-Pun pariu că mama și tata ri-au nliri, i

- Ei nu mai
sunt aici. , ***
neînțeles ^ ^ ^ **''**''P ** Portă a un W

- Faptul că o avem pe Erin în casa de
oaspeți e o mare ușurare. Iar Tracy a zis să
informăm studiourile despre casă și proprietate.
Plătesc foarte mult pentru parcare când filmează
pe stradă. E posibil să câștigăm niște bani în plus
făcând asta, Austin.

Mallory încuviință.

- Ce mai putem să facem?

Parker se ridică de unde stătea și luă un caiet
de pe masa din bucătărie. 14 dădu și se așeză la
loc.

- Asta e nota noastră cu alimente în
ultimele șase luni. Ce nu cheltuim câștigăm.

-Trebuie să mâncăm!

Da, Austin nu avea să ajute conversația.

- Dar toți suntem vinovați că nu gătim și
alegem calea mai ușoară. Nu sugerez să
schimbăm totul complet, dar în fiecare
săptămână fiecare să gătească câte o masă de la
zero. Friptura doamnei Hudson ne-a ținut două
mese.

- Eu nu știu să gătesc, se plânse Mallory.

-Nu cred că semipreparatele se pun la
socoteală, dar putem să depunem un efort. Am
scos cartea cu rețete a mamei. O să fac eu
cumpărăturile, voi nu trebuie decât să-mi spuneți
ce vreți să gătiți în fiecare săptămână. cum toți
muncim, toți va trebui să ne implicăm.

Austin îi dădu caietul lui Mallory. ^

-Toată chestia asta o să înceapă în iulie. Liliip

- Da, cea mai mare parte. Austin,
nu spun c să-ți găsești un loc de muncă
înainte să termini

-Mi se pare corect, zise Austin.

ciufuli părul lui Austin,

Mallory se ridică și îi făceau când erau copii.

^aȘacUm

-Hei!

- Nu-mi vine să cred că ai aproape 18 ani!

-Aș prefera să am 14 și să nu fiu nevoit să plătesc facturi.

Toți tăcură câteva secunde, gândind același lucru Când Austin avea 14 ani, părinții lor încă trăiau.

- Și eu, Austin, îi spuse Parker.

Umezeala din ochii lui o făcu să lăcrimeze.

- Mama și tata ar vrea să păstrăm casa, spuse Mallory.

- Multe lucruri pot să se schimbe într-un an. Poate că reușim să închiriem una dintre camerele de jos. Să facem o parcare de rulote pentru un vecin. Nu știu. O să vedem noi.

Austin oftă și își puse ambele mâini pe genunchi, ca și cum se pregătea să plece.

- Încă ceva. Doamna Hudson ne-a invitat la cină de Ziua Recunoștinței.

- O masă în minus pentru care trebuie să plătim, zise fratele ei și îi făcu semn că era în regulă,

Mallory fii mai practică.

-Ai avut o singură întâlnire cu Colin, ești sigură că vrei să mergi acasă la părinții lui de Ziua Recunoștinței.

- Colin e grozav, iar doamna Hudson știe să gătească. Ce mai e de gândit?

Austin sări de pe canapea, iar Scout o urmă.

- Ești sigură? o întrebă din nou Mallory.

-Da.

- Bine, dar, dacă te răzgândești, noi suntem de pat' tea ta.

Cuvintele surorii ei o emoționară,

-Vorbește în numele tău. Eu am nevoie de ceva
tes* testosteron în viața mea. E cam mult o casă plină
cu femei*

- Hei! exclamă Parker.

^{ta}
, Glumesc, glumesc. Am terminat?
Vreau .a j pi la jocul meu
duc

u 9ă™

ga îi făcu semn că da.
and puștiul dispăru în camera lui, Mallory
homka„; _ Nu glumea deloc. ^{dni:}

„Venim la cină de Ziua Recunoștinței", îi scrisese
Parker lui Colin a doua zi.

Ea se uită la telefon și așteaptă să vadă dacă
bărbatul avea să-i răspundă imediat. Apoi își
aminti că acesta se uita la meci cu tatăl lui. Nu
știa exact la ce meci.

Avea ziarul *Times* în față, iar secțiunea de
cupoane se afla în mâinile ei. Niciodată în viața
ei nu tăiasse un cupon.

Telefonul vibră: „Ai făcut-o fericită pe mama”.

Parker se așează cu telefonul în mână.

„Doar pe mama ta?”

Trei puncte apărură pe ecran: „Și pe tata”.

Era destul de sigură că o tachina, dar cu toate
astea insistă.

„Doar pe părinții tăi?”

„Restul familiei nu știe încă, dar sunt destul
de sigur că vor fi fericiți.”

Chiar nu înțelegea?

„Bine”, îi răspunse ea și așează telefonul într-o
parte, cu ecranul în jos. Acea voce a îndoielii îi
răsună în minte. Îndoiala era ceva groaznic.

Parker luă foarfeca și începu să taie. Telefonul
vibră, dar nu-l întoarse ca să se uite la el. Când
vibră a doua oară, lăsă cupoanele jos și se ridică
de pe scaun. Se întoarse peste un minut cu o
sticlă de apă în mână.

Telefonul sună în clipa în care se așează, iar
numele lui Colin apăru pe ecran.

-Alo?

~ Persoana cea mai fericită sunt eu.

În acea clipă, toate îndoielile îi dispărură.

152 Catherine Bybee

- Sper că da.
- Doar te tachinam. Nu ai primit ultimul m
își flutură sticla în mână, ^ Și cum

so vadă.

^Putt3

- M-am dus să-mi iau apă.
-Ah, deci nu erai supărată?
O mică minciună îi stătea pe buze.
- Poate puțin. Ți-am zis că am ruginit.
- O să fiu mai atent atunci.
Sonorul televizorului de pe fundal umplu
tăcetea
- Nu vreau să te întrerup. Întoarce-te la
meciul tău'
-E fotbal. E un time-out - cinci minute în care
arbitrii se contrazic cu antrenorii. Ce faci?
- Tai cupoane.
-Pare...
- Plictisitor, termină ea pentru el. Dar e o
nouă abilitate pe care trebuie s-o învâț.
- Atunci te las să continui. O să te văd de
dimineăța?
Parker puse telefonul jos, pe difuzor.
-Avem conferințe cu profesorii săptămâna asta,
deci o să merg devreme la muncă și o să stau
până târziu ca să supraveghez elevii.
- Asta înseamnă mai multe ore pentru
tine* E bine, nu-i așa?
-Da.
Văzu cupoanele pentru cereale, care erau
scump« începu să le taie.
- Planul meu e să ajung devreme, dar
apoi trebui« ^ merg la Sylmar. Nu o să fiu pe
acolo la fel de mult c de obicei. Dacă ai nevoie de
ceva, sună-mă. Dacă e ^{ce} urgent, Fabio o să fie la
fața locului.
- Nu cred că o să am nevoie de ceva.

*Calea spre
inima ta*

15

Zgomotul de fundal al televizorului dispăru.³

- Nimic?

-Nimic din ce poate oferi *Fabio*.

După ton, era clar că îl tachina.

„Ce era zgomotul ăla?”

„Te-am visat azi-noapte.

-Serios?”

Cupoanele erau înapoi pe masă.

- Oh, da! Purtaai o rochie și erai călare pe un cal -Nimeni nu mai poartă rochii când călărește.

Ea clar nu făcuse asta.

-în visul meu, asta purtai. Fusta îți era ridicată până la genunchi. Erai foarte sexy.

Parker zâmbea cu toată gura și se uita la telefon în timp ce vorbeau.

-Asta a fost? Eram pe un cal și purtam o fustă, tar tu erai excitat de genunchii mei? Pare o imagine scoasă dintr-un roman de dragoste istoric.

Ceva ce nu mai citise de ani întregi.

Colin râse.

- Doar că aveai și arma în mână și țipai la oamenii mei să se grăbească. Eram fascinat de faptul că în vis calul nu se mișca nici măcar când camioanele treceau pe lângă el.

- Te rog, spune-mi că nu e și o toaletă ecologică în visul tău!

Parker nu se putea opri din râs.

-Nu era.

-Slavă Domnului pentru micile plăceri!

- Dar genunchiul ăla care se vedea pe sub rochie...

- Dar mi-ai văzut genunchii.

- Înainte să te sărut. Genunchii tăi s-au schimbat acum.

Era plăcut să flirtezi și să știi că persoana de la celălalt capăt al liniei te plăcea la fel de mult pe cât o plăceai tu.

154 *Catherine Bybee*

~ îți promit că sunt la fel.
"Nu și pentru mine.
Fără să se gândească, Parker își frecă
unu genunchi.
" E ceva ce îți dorești?
- Genunchii?
-Da.
- Nu. Tu ești ceva ce îmi doresc.
Toată tachinarea de mai devreme dispăru cu
- Nu te aude nimeni acum, nu-i așa?
" -Am ieșit afară ca să vorbesc cu tine.
- Nu vreau să te țin departe de distracție.
- Nu o faci. Am ieșit pentru că am vrut.
Până și asta o făcu să scâncească.
- Știi ce vreau să spun. Dune și distrează-
te! Poți să suni diseară ca să flirtăm și să vorbim
despre **genunchi**
- Ești sigură?
- Dune! Am și eu lucruri de făcut și bani
de economisit
- Bine.
- Ah, și te rog s-o întrebi pe mama ta ce
pot să aduc de Ziua Recunoștinței.
- O să spună că nimic, îi zise el.
- Oricum, întreab-o!
- O să te sun diseară.
-Așa să faci.

capitolul 17

Săptămâna trecu cu multe mesaje și conversații
târzii în noapte, dar Colin veni la proprietate abia
vineri, după ce oamenii lui plecară.
- Pot să te conving să ne bucurăm de
happy hour.

Îi flutură un bax cu șase beri pe care - | ținea

*Calea spre
inima ta*

15

întro mână și o sticlă de vin pe care o ținea în⁵
cealaltă. -Asta arată mai mult decât happy hour.

El urcă scările spre verandă, ca să stea lângă
ea.

- Poftim! Ține-le!

Îi dădu berea și vinul. Când brațele ei fură P
Colin îi cuprinse chipul cu ambele mâini și o ⁶*r
fără avertisment.

-Oh-

**Parker trebu. să * concentrne « * nu scape
sticlele timp ce Colin profită din phn de faptul
că mâinile ei**

erau ocupate.

Toată săptămâna se gândise la sărutul lui și
sperase că avea să găsească o scuză ca să vină la
proprietate ca să-și permită o libertate, două.

Colin se retrase, iar Parker se clătină spre el.

-Toată săptămâna am vrut să fac asta,

-Noi doi avem gânduri foarte asemănătoare.

Degetele lui se plimbară peste mâinile ei, iar
Colin luă din nou berea și vinul.

O urmă înăuntru, unde deschiseră sticla de
vin și-și turnară câte un pahar.

Se așezară apoi pe verandă, ca să se bucure de
ultimele raze înainte să apună soarele și să se
lase răcoarea.

-Ar fi trebuit să planific ceva cu tine weekendul
ăsta, îi zise el

-Săptămâna trecută mi-ai spus că aveai de gând
să-ți ajuți fratele să construiască un gard sau
ceva de genul ăsta.

- Da. Turele lui de la stația de pompieri
nu-i permit mereu să-și ia aceleași zile libere ca
mine.

Parker bău din vin.

- Înțeleg. E în regulă. În plus, Ziua

Recunoștinței e joi. iar eu și Erin o să organizăm o noapte a fetelor când ajunge acasă.

Parker stătea pe canapea lângă el, cu un picior sub ea.

- Da, dar abia te-am văzut toată săptămâna.

-Iar acum o lună abia mă cunoșteai.

-Așa e. Erai Annie Oakley de la fermă.

-Cineeram?

Colin se dădu într-o parte și își puse brațul peste ai -Să fim serioși, în prima zi, când ai apărut^{cu a™ j} Și m-ai condus până la pârau, te-am asemuit cu Cakley și cred că e în continuare valabil.

- Deci de acolo vine visul cu mine călărie ce port rochie. ^{*n timp}

- Posibil să ai dreptate.

Privirea lui cobori spre poala ei, iar cu **mâna Pk** atinse pe genunchi prin blugii pe care-i purta. *
^0

-Tot ești sexy.

Înainte să spună mai multe despre genunchii se deschise ușa și intră Austin. ^{ei>}

Colin își lăsa mâna într-o parte.

- Hei, zise Austin! ridicând capul.

- Unde te duci? întrebă Parker.

- E o chestie cu mașini, ne strângem mai mulți. M-am gândit să mă bucur de libertate cât o mai am.

Parker își dădu ochii peste cap.

- Ce înseamnă asta? întrebă Colin.

- Austin și-a găsit un loc de muncă la pomii de Crăciun.

- Da, amicul meu a lucrat acolo anul trecut, a spus că a primit bacșișuri de 1000 de dolari între Ziua Recunoștinței și Crăciun. Dar asta înseamnă că o să muncesc după școală și în fiecare weekend.

*Calea spre
inima ta*

15

- Pare să fie un loc de muncă bun. 7

Austin ridică din umeri.

- Trebuie să încep de undeva.

- Distracție plăcută în seara asta, spuse

Parker.

- Ne vedem mai târziu, Colin.

Austin începu să coboare scările.

- Nu uita, fă alegeri bune, iar dacă o să se

bea.-

- O să rămân acolo ori te sun. Da, știu,

Parker. Austi^ continuă să se îndrepte spre mașină

vorbind: Colin» sp ne-i surorii mele că e

paranoică degeaba!

Ea strigă după el.

-Adolescenții beau! Nu sunt absurdă.

- Nu o să fac și eu asta. Iar dacă aș

1

face-o, nu aș de prost încât să mă urc la

volan.

Asta o făcu să zâmbească.

,Te iubesc.

- Şieui.

iustin urca în maşină şi pomi motorul.

-Asta se întâmplă de fiecare dată când „Se cu
prieteni?

Ea încuviinţă.

- Da, cam de fiecare dată.

-Te-a sunat vreodată să îl iei?

-Nu.

-A venit vreodată acasă beat?

Amândoi se uită la maşina lui Austin, care
ieşea de pe alee.

-Nu, a rămas la prieteni.

-Nu poţi să ceri mai mult.

- Ştiu, e un copil bun. Părinţii mei ar fi
mândri de el şi de Mallory.

Colin o strânse de braţ până când ea îl privi.

- Părinţii tăi ar fi mândri mai ales de tine.

-Nu i-ai cunoscut

- Nici nu trebuie. Puţini tineri de 24 de
ani ar renunţa la viaţa lor ca să-şi crească fratele
şi sora.

-Mai degrabă i-am supravegheat. Amândoi erau
adolescenţi.

- Ştii ce vreau să spun.

- Vrei să spui că tu nu ai fi făcut-o?
Parker îşi dădu seama, după expresia lui, că avea
dreptate. Alternativa ar fi fost ca ei să ajungă în
centre de plasament. Am făcut doar ce trebuia. Ca
atunci când ți se dezumflă cauciucul. Trebuie să-l
repari.

Colin se încruntă.

-Tocmai ai comparat creşterea fratelui şi a
surorii ta e cu repararea unei roţi?

Mâna ei începu să se mişte în sus şi în jos.

„Ştiu că e mai mult de atât, dar acestea sunt genul de
uc-uri pe care mi le-am spus la fiecare pas. Când oa-
*eni» m-or, trebuie să-i înţelegi. Când facturile trebuie

TM
r

*Calea spre
inima ta*

15
9

plătite, ești nevoit să-ți găsești un loc de mun **5**
 un cec. Când un copil trebuie să meargă la școală să
 duci. Când trebuie să învețe să conducă, îi înțelegi
 tu poți să nu te mai gândești la asta fiindcă o iei
 rău.

îngrijorarea se citește în ochii lui.

- Deci așa ai făcut totul. Câte o sarcină pe
 rând

Parker își mută privirea.

- La început, a fost câte un minut pe

rând, câte o **0** câte o zi. Și suntem aici. Îmi tot
 repet că pot să nu mă gândesc așa, după care se
 întâmplă ceva de genul ăsta* Arată spre peisajul
 ars. Parker se întristează. Îmi pare rău

Colin se întinse spre ea și îi ridică bărbia, ca
 privirea ei să o întâlnească pe a lui.

-Te rog să nu-ți ceri scuze vreodată pentru că
 îmi spui ce simți. Nu pot să-ți citesc gândurile și
 nici măcar nu pot să înțeleg dacă nu-mi spui.

Majoritatea tipilor cu care încercase să aibă o
 relație de-a lungul anilor ar fi fugit în direcția
 opusă după tot ce spusese.

- De pe ce planetă ești?

Bărbatul zâmbește.

-Nu sunt sigur, primii ani sunt cam în ceață.

Ea râse.

- Trec prin foarte multe, ești sigur că vrei

să ieși **?¹** cu mine?

-Sunt cu șapte ani mai mare decât tine, ești
 sigură vrei să ieși cu mine? contrar el.

Asta o făcu să zâmbească. ..

- Femeile se maturizează mai repede
 decât bărbații^{1*}

Ea observă mașina lui Erin parcând. ..-,

*Calea spre
inima ta*

16

Probabil și Colin o observă. El se ridică¹și o ridic pe ea în picioare. ^

- O să vă las să vă bucurați de noaptea voastră a lor. Și o să te visez când mă duc la culcare.

Parker se apropie de el, bucurându-se de sen brațelor lui în jurul ei.

„pe mine toată sau doar genunchii mei?

Își ridică buzele.

Colin se apropie și vorbește peste ele.

„ Mu te-am văzut *toată*.

-Asta se poate rezolva.

-Câte o parte a corpului pe rând.

Colin o sărută, iar ea nu mai putu gândi.

Pentru unele femei, era nevoie de o jumătate de sticlă de *tequik* ca să vrea să se dezbrace. Pentru Parker, era nevoie de mai puțin de un pahar de vin.

Bărbatul era amețitor, iar modul în care o săruta îi dădea tot felul de speranțe când se gândea la celelalte talente pe care le avea Colin.

- Mmm, îmi place gustul tău, zise el.

Ea fredonă și deschise ochii.

-Te pricepi foarte bine la asta.

Colin îi șterse buza de jos cu degetul mare.

-Și nici tu nu ești atât de ruginită pe cât crezi. -Cioc-cioc... Erin își anunță sosirea în timp ce urca treptele. Ah, îmi pare rău Pot să vin mai târziu.

Colin făcu un pas, îndepărtându-se de Parker.

-Nu e nevoie, tocmai plecam. Se întoarse spre Parker. Distracție plăcută! Iar dacă sună Austin și vrei să-l iau eu pentru că vinul a fost bun, sună-mă!

Ea rămase fără cuvinte.

-Nu trebuie să...

- Dar vreau. Sună-mă, bine. ■

- Bine.

El coborî treptele, iar când ajunse la
camionetă, îi făcu cu mâna, apoi urcă și plecă.

- Părea că vă simțiți extrem de
confortabil, zise Erin, care stătea lângă ea.

Parker se întoarse și-și mușcă buza.

-Apasă toate butoanele potrivite.

Erin râse.

-Și e un tip bun. Genul pe care părinții îl p|

Erin se uită în jur și fredonă. c-

-Trebuie să fie ceva în neregulă cu el.

Parker o împinse ușor cu umărul.

-Asta îmi tot spun și eu,

-Când îți dai seama ce anume, să-mi spui.

Ea tremură.

- Hai să mergem înăuntru, se face rece!

Aveau toate ingredientele pentru o seară a fetei|
or reușită. Chipsuri și sos de salsa, prăjituri cu
fulgi de ciocolată, vin și o salată, doar ca să spună
că luau cina.

- A trecut mult timp de când am fost
sărutată, cu atât mai puțin să fac sex, îi mărturisi
Parker după ce începură să bea al doilea pahar de
vin.

- Sunt sigură că o să-ți amintești cum se
face.

-Corpul meu e pe pilot automat când sunt în
preajma lui Colin. Îmi place, zise ea, luând un
chips.

- Îmi place să mă gândesc că mai sunt tipi
buni. Dumnezeu mi-e martor că sunt o mulțime de
proastă calitate.

Parker nu-și dădea seama dacă Erin încerca să
se deschidă, așa că puse o întrebare distractivă.

- Spune-mi, care a fost cea mai proastă

întâlnire?

- A mea?

- Da. Cu cine a fost?

Întrebarea piru să o tulbure pe Erin.

- Nu merg la multe întâlniri.

- Dar ai fost, deci ai o poveste cu o

întâlnire nereușit

Femeia ocoli canapeaua, gânditoare,

- Bine... Eram în liceu, iar tipul a trebuit

*o ia cu no» la balul de iarnă pe sora lui mai mică.

-De ce?

- Părinții lui au insistat, deoarece tipul cu care
trebui să meargă anulasă pe ultima sută de metri.

?

- ce ai făcut, ai dansat cu amândoi toată
noapte

„Nu am dansat deloc. El era furios. S-a îmbătat
cu prietenii lui, iar eu a trebuit să mă întorc
acasă pe tocuri. Erin își puse paharul jos. Care e
cea mai proastă
întâlnire a ta?

**-Simplu. Primul an de colegiu, pe care l-
am început când aveam 20 de ani...**

Erin se încruntă.

-Știu, știu, am început târziu. Oricum, eram în
San Diego, unde zilele bune de surf însemnau că
sălile de școală erau aproape goale. Am chiulit
împreună cu un tip care urma să îmi arate cum
era să locuiești lângă plajă.

-Nu sună chiar așa de rău.

Parker pufni.

-Ai încercat vreodată să faci surf?

-Abia știu să înot.

- Serios? Oricum, nu contează. Eu știu să înot,
dar nu e ușor să stai pe o placă în ocean, în timp
ce apa încearcă să te doboare. Când am ajuns
unde erau valuri, eram epuizată. Tipul a încercat
să mă învețe când eram acolo, dar nu mi-am dat
seama. De fiecare dată când încercam să mă

ridic, cădeam. De fiecare dată când cădeam, mai multe părți din mine mă dureau. Stan, tipul cu care eram, era atât de frustrat când vedea val după val trecând pe lângă el, încât a renunțat într-un final și a început să*și vadă de treabă. Așa că m-am trezit că el făcea surf, iar eu eram prinsă pe o bucată plutitoare de fibră de sticlă și înghețam. Am fost prinsă de un cu- 'Snt, care mă tot trăgea în larg, în timp ce el stătea pe plajă și dădea din brațe ca un idiot.

Erin făcu ochii mari.

~Ce ai făcut?

-Am vâslit în paralel cu țărmul o eternitate și într-un ^ltal am reușit să ajung într-o zonă unde puteam să ating udul apei. Doar că am călcat pe o pisică-de-mare, ches- ^{le} ^c*^{te} m-a speriat groaznic de tare.

' Dumnezeule, doar nu te-a înțepat, nu?

- Nu. Dar am sărit la loc pe placă până

când

bat de vârstă mijlocie, cu burtă, a venit până ⁱ_a ^{Un} ^{^r}- mi-a arătat cum să-mi mișc picioarele în nisip ca s creaturile la o parte.

- Sună groaznic!

-A fost. Iar când m-a găsit, Stan nu a făcut decât râdă. Ce nemernic! Evident, nu am mai ieșit cu el ^

Erin se lăsă pe spate.

- Prefer balul meu nereușit decât să rămân blocată în ocean.

Sushi își făcu apariția și sări pe canapea, cerând să fi_e mângâiată.

-Ai planuri pentru Ziua Recunoștinței? întrebă Parker, schimbând subiectul. Sunt sigură că părinții lui Colin nu se vor supăra dacă mai vin cu o persoană.

- Nu, nu, o să plec din oraș. Am planuri.

Parker nu era convinsă.

- Ești sigură? Cred că nu e nîci o problemă...

- Sunt singură.

- Bine. Poate mă ajuți să aleg o sticlă de vin bun ca s-o duc la masă.

Erin zâmbi.

-Asta pot să fac.

capitolul 18

Familia Hudson locuia în cealaltă parte a orașului, ceea ce însemna, ca oriunde altundeva în oraș, că put[@] ajunge acolo în cincisprezece sau patruzeci de min^U în funcție de trafic. Deși ea voia să creadă că era o gerare, nu era.

Jeepul lui Colin era parcat pe aleea părinților j confirmându-i că era la casa potrivită. Lângă ea e ^ motocicletă. Parcă în spatele jeepului, convinsă nu avea să plece înaintea ei. Austin avea un bu de **flori** în poală. Insistase să facă asta. iar **P„L** de gând să-i spună că nu trebuia Îi nlăr* 1 nu

****«rilSS! A””ln p*”“**

•*«îS5

-**Dacă** vreunul din noi se simte incomod, inven«» **niște** scuze și plecăm, le aminti Parker.

-Toți pentru unul, spuse Mallory.

-Și unul pentru toți, adăugă Austin.

Din casă se auzi zgomot. Ușa era deschisă. Doar o ușă din plasă îi despărțea de interior.

Parker sună la ușă și se dădu în spate.

Familia lui Colin - toată familia lui.

Da, avea emoții.

166 *Catherine Bybee*

-O să mă descurc.

Parker se uită la fratele și la sora ei.

O femeie scundă apăru de după colț.

-Parker!

O întâlnise pe sora lui Colin o singură dată și fusese prea preocupată ca să-și amintească ceva despre ea. Aceasta deschise ușa și le făcu semn să intre.

- Intrați!

-Bună. Tu ești Grace, nu?

Femeia era toată numai zâmbet.

- Da. Iar voi trebuie să fiți Mallory și Austin.

Am auzit multe despre voi.

Nu dădura mâna, doar fluturau mâna în

dreptul "?, iar Grace strigă:

- Colin! A venit Parker! Haideți înăuntru.

Trecură printr-un hol ce părea un living forma n

"it, care dădea într-o cameră mare.

Colin îi întâmpină cu un prosop de vase în

**°*«. Inima ti aminti lui Parker că se afla !n
piept ** era în alertă.**

- Nu e nici o problemă.

Colin se aplecă și o sărută scurt.

Camera era plină cu oameni. Câțiva bărbați M
adulți tineri. Un băiat apropiat ca vârstă de
Austin e te puțin mai mare. Nu știa sigur. ' ^

Nora și altă femeie apropiată ca vârstă
trebăluiau p, bucatărie. Când îi observă, Nora se
opri din ce făcea" se șterse pe șorț. "

-Ați venit!

Colin luă vinul din mâinile lui Parker înainte
ca ma- ma lui să ajungă la ea.

Femeia o îmbrățișă.

-Arați minunat!

Nora se îndreptă spre Mallory, luândo în

brațe, Austin îi întinse florile.

*Calea spre
inima ta*

16

- Mulțumesc că ne-ai invitat. 7

Oare era în regulă ca Parker să fie extrem de mândră de fratele ei? Nu conta, chiar era mândră.

- Sunt minunate! Mulțumesc, Austin.

Femeia luă florile și își așează un braț în jurul urne- rilor lui.

- Emmitt, vino aici și fă cunoștință cu iubita lui Colin și cu familia ei!

Când auzi, Parker îi aruncă o privire lui Colin.

El își dădu ochii peste cap și râse în tăcere.

Grace se aplecă spre ea.

- Nu-ți face griji, face asta tuturor persoanelor P^{e care} le aducem.

O întâlnire și două săruturi nu o calificau drept iu¹ tă, însă era încântată să fie numită așa.

Parker făcu cunoștință cu tatăl și cu fratele lui Co ^ apoi cu o mătușă, doi unchi și trei veri. Se doye¹ unul dintre verii lui Colin era doar cu un an mai ru decât Austin, iar cei doi începură să vorbească imc Ajută și faptul că jucau același joc, iar conversați concentra la asta până când fu gata masa.

■ **1 No« H ftcu semn lui Mallory și 0 întreb, . vreodată ouă umplute. După ce f_{ata} răspuLtl^{ftcu} cuse, Nora începu s-o învețe, P nse cft nufa.

Alb sau roșu? întrebă Grace -Alb.

. Deci tu ești Parker, spuse Emmitt după ce O,, duse să-i pună de băut. Gracese

-Da.

- E drăguță, îi zise lui Colin peste umăr.

-Stă fix lângă tine, tată!

Parker râse.

-Nu ca roșcata aia pe care ai aduso acum câțiva ani Colin era la fel de înalt ca tatăl său, dar încă nu avea burtă. Emmitt se aplecă spre ea, ca și cum nimeni altcineva nu putea să-l audă.

168 *Catherine Bybee*

-Avea ochii prea depărtați.

Parker se uită la Colin.

-Serios?

- Da. Nimeni nu o plăcea.

- Poți să repeți, zise Matt. Avea pisici.

Emmitt își miji ochii.

- Sper că nu ai pisici, nu?

- Una, mărturisi ea. Dar stă afară mai tot timpul. Bărbatul îi făcu cu ochiul.

-Atunci e în regulă. Și câini?

-Au un labrador negru, tată.

Asta păru să-l convingă. Emmitt era tot numa zâmbet.

Grace veni cu vinul.

-Gata cu întrebările!

- Presupun că ar fi trebuit să te avertizez,
întreaga conversație era coplesitoare, dar
fermecătoare. Cel mai important însă ^{se}înțea
complet în largul ei cu familia . m mână. Mallory
veni cu o farfurie cu ouă u P
- încearcă unul!

Colin nu ştia ce gândea Parker, dar ochu .
râsetul îl relaxară.

Zâmbetul care nu-i dispăruse de pe fa^{te} .
când intrase pe uşă şi avea un efect aparte
asun^{clipa} Chiar lăsa conversaţia despre fosta
lui iubită să co^o ■ şi deveni ţinta glumelor
pentru că părea să o »^{nttt} pe Parker.

Ea şi Grace se înţelesesă din prima clipă,
Grace era doar cu doi ani mai mare decât
Parker şi dovedi că aveau amintiri similare cu
întrecerile sporii din liceu.

Însă pe Colin nu-l deranjă să facă un pas în
spate. Avea să vină şi momentul lui.

Când cina fu gata, televizorul fu pus pe pauză,
iar jocul fu suspendat până după masă. Ca la multe
mese de familie, exista una pentru adulţi şi una
pentru copii. Cel mai mic de la masă era Austin,
dar se părea că găsisese ceva în comun cu cel mai
tânăr văr al lui Colin. Mallory părea să flirteze cu
Jase, vărul lui mijlociu, care tocmai împlinise 21 de
ani.

Colin se așeză lângă Parker, iar în timpul mesei
își apropie mâna de a ei. Din când în când, își
întindea degetul mic și o atinge, iar ea îl privea,
înroșindu-se. Era o expresie cu care el se putea
obișnui. Chiar se întrebă cât timp putea rezista așa.

După ce terminară cina, toată lumea de la masa
copi-ilor trebui să ajute la curățenie.

Dădură din nou drumul la jocul de pe televizor,
da acum proteinele din curcan îi molesiseră, iar
scoru n mai era ținta principală a atenției lor.

Ușa spre verandă era larg deschisă, iar Californi'
Sud făcea ce știa mai bine.

În urmă cu mai mulți ani, tatăl lui instalase Zitoare pe
gaz, care încălzeau veranda și &f^{eaU} ^ P^{an}.
confortabil tot timpul, cu excepția câtorva luni a

Dar de cele mai multe ori, mama-natură Se „CUDa .

asta pentru e*¹

- Foarte rar se întâmplă ca Matt să fie cu noi și _{nu} îi ducem mâncare, îi spuse Nora lui Parker la un

-Sunt liber de Ziua Recunoștinței sau de Crăciun dar niciodată la ambele sărbători, îi spuse el -Anul trecut ai lucrat în ambele zile, îi aminti Grace.

- Îmi plătesc datoriile.

Matt se întinse, picioarele lui lungi ocupând spațiul dintre ei și ceilalți, care stăteau împrăștiați pe verandă.

- La un moment dat, o să am propria familie și vreau să-mi văd copiii în dimineața de Crăciun.

-Și când o să se întâmple asta.⁷ întrebă Nora. Că nu întineresc.

Matt făcu ce ar fi făcut orice frate mai mic și arătă spre Colin.

-Vorbește cu cel mai mare copil al tău!

Replica ar fi fost întâmpinată cu aciditate dacă nu ar fi stat Parker exact lângă el.

Din fericire, Grace interveni:

- Nu e nimic care să indice că primul care ar trebui să procreeze e Colin.

-Superi Tu ai uterul, tu urmezi!

Apoi mătușa lui întrebă:

-Deci cum merg lucrurile cu Robert?

Atât mama, cât și tatăl lui mormăiră.

Peste o oră, Colin o trase pe Parker deoparte, când mama și sora lui se duseră în bucătărie ca să dea startul următoarei runde de preparate ce conțineau fiecare or^{mă} posibilă de zahăr. _t _{ie}

- Familia mea e mai deschisă decât restul P*enny's de Crăciun.

Ea nu spuse nimic.

Bybee

-Vezi, prea multe informații.

-Nu sunt așa de răi. Nici măcar nu aveți un beti familiei.

†Val

-Ala era bunicul Larry. E mort de cinci ani.

O parte din zâmbetul lui Parker dispăru.

- E al treilea an cu sărbători fără părinții noștri. Primul când nu ne-am sinchisit să celebrăm.

- Nici măcar de Crăciun?

Ea clătină din cap.

Colin nu-și putea imagina viața fără familia lui. Simplul gând îl făcu să simtă un nod în stomac.

-Anul trecut a fost greu, dar nu la fel de rău ca înainte. A ajutat că Austin și-a îndreptat comportamentul,

- Ce s-a întâmplat cu Austin?

-Ai o oră la dispoziție? întrebă ea cu zâmbetul pe buze.

-Am cât e nevoie.

- Lui i-a fost cel mai greu. Mai mult a chiulit decât să meargă la școală. Le-a vorbit urât profesorilor. A început să umble cu cine nu trebuia. Notele lui erau așa de mici, încât a rămas în urmă, iar tribunalul a amenințat că o să-l ducă într-un centru de plasament.

Colin se uită spre casă.

- Habar n-aveam.

Întro zi, nvam întors acasă mai devreme și bam prin⁵ fumând marijuana cu un prieten în garaj. M-am **enervat**-

Colin știa mulți copii care făceau asta în liceu.

- Ce ai făcut?

- I-am sunat pe părinții celui alt copil și am așteptă până când unul din ei a venit să-l ia acasă. Era arai mare, avea propria mașină. Părinții lui nu erau niciodată prin preajmă și își răsfățau copilul. Păreau iritați* ca i-am implicat.

- Ce stupid!

- Dar nu m-am enervat pentru că fuma marijuana. Am fost iritată deoarece chiulea și ascundea asta. Sunt sora mai mare, nu părintele. Cel puțin asta i-am tot spus. I-am repetat: „Hai să încercăm împreună și o să reușim“, iar asta nu a făcut decât să-l afecteze și mai mult. Un consilier al tribunalului, la care am fost obligați să mergem, mi-a spus că, dacă vreau ca fratele meu să fie trimis într-un centru de plasament sau, și mai rău, să ajungă

la școala de corecție, ar trebui să fiu în continuare sora cea mare în loc să fiu paznicul lui. Austin avea nevoie de reguli și de limite. I-am luat telefonul mobil și t-am dus și l-am adus în fiecare zi de la școală. Am vorbit cu fiecare dintre profesorii lui și am convenit să-i văd caietele, pe care trebuia să le verific și să le semnez în fiecare vineri. Și-a petrecut fiecare sâmbătă la școala de weekend și, după ce i-au crescut notele, i-am dat înapoi telefonul.

Nu era de mirare că Parker părea mai mare decât era.

-E evident că ți-a câștigat încrederea.

- Da, s-a schimbat. A renunțat la prietenii noi și a revenit la cei vechi. L-am învățat să șofeze și i-am amintit că, dacă vor mai apărea probleme ca înainte, îi voi lua mașina fără să mă gândesc de două ori la asta. Ne-am pierdut părinții și nu era drept să ne pierdem și unii pe ceilalți.

Colin o mângâie pe brațe.

-Nu știu ce să spun.

Ea își lăsă privirea în jos și clătină din cap*

Bybee

"imi pare rău, nu am vrut să te întristez.

CVI:-

Colin își puse mâna ⁱsus ^{*}la gâtul ei.

-Nu o faci. Mă bucur că mi-ai spus. Mă ajută să văd
laturi ale tale pe care încă nu le știu. Stăceau într-un
capăt al curții, iar Parker începu să tremure. Trebuia
să o ducă înapoi în casă, dar Colin nu era pregătit să o
împartă din nou.

"Mă bucur că ai venit.

Catherine

Bybee

- Și eu. Se pare că Mallory și Austin
chiar ^{și-au} cut prieteni.
Colin arată spre casă.
- hai observat pe Mallory și Jase? Sau,
și ^{mai} i tant, modul în care Jase îi făcea ochi
dulci surorii tale?
-**Da**, nu știu ce să cred.
- Ea tocmai a împlinit 20 de ani, iar el,
21, Ce e de
neînțeles?
Parker îi aruncă o privire matură.
- Te pricepi la asta.
-Lace?
- La privirea de mamă.
Parker fileu asta din nou, iar Colin râse.
-O să vorbesc cu el, să mă asigur că știe cum
să se poarte.
- Foarte bine. Ea clătină din cap. Știu
că Mallory a făcut deja sex, dar...
- E sora ta mai mică.
- Și nu numai.
Colin își dăduse seama.
Parker tremură, iar el își trecu ambele mâini
de-a Iu«' gul brațelor ei, trăgând-o aproape.
- Nu știu dacă o să apuc să fac asta
înainte să pl^{ec}l fără să avem public.
Parker își înalță capul.
- M-ai dus în curte ca să ne sărutăm?
Colin ridică din sprâncene.
- Nu mă gândeam chiar la asta, minți
el. Dar d^{ac} insiști...
-Nu contează.
Parker se întoarce.
Colin o prinse și o trase.
-Bine, fie...
^ îi captură zâmbetul jucăuș cu buzele, dar
amân ^{oi} zam eau prea larg ca să se sărute
cum trebuia.

Parker începu să râdă. Un râset sănătos, care
îl făc

Colin să râdă cu ea.

„acu

^p însă buzele continuară să li se atingă, chiar si
când parker încercă să vorbească.

„Nu merge.

Colin se retrase puțin.

„Nu mai râde și o să meargă.

Amândoi inspirară adânc și se apropiară.

De data asta, el începu să chicotească, apoi
capul ei fu îngropat în umărul lui, corpul
tremurându-i de râs.

Chiar și râsul în brațele ei merita efortul.

„Nu avem nici o șansă, spuse ea după un
minut întreg.

„Nu știu ce să spun în privința asta. Colin se
retrase destul cât să-i vadă ochii. Îmi place să
te aud râzând.

- Mi-am ieșit din mână. Poate de asta nu pot
să mă controlez.

Colin își puse o palmă pe fața ei și așteptă ca
ea să se uite la buzele lui. Nu așteptă prea
mult.

De data asta, nu mai râse nici unul

Nu, Parker se apropie, iar el o gustă îndelung.

Mâna ei se încleștă în tricoul lui, starea lui de
semiex- citație tulburându-i rațiunea.

Doar că Parker își înclină capul destul ca
sărutul lor să se prelungească. Râsetul ei fu
înlocuit de mici mormăituri și sunete de
aprobare,

Ar fi putut so sărute toată ziua. Frigul nu mai
conta.

Vârful limbii ei îl tachinează pe al lui, iar brațele ei
alunecară pe spatele lui.

Tot ce se afla mai jos de cureaua lui Colin se
trezi ia ^{via}\$. La naiba, nu purta blugi! Trebuia
să se oprească.

Nu voia asta, dar avea să se facă de râs

dacă nu o^{Cea}- Și pe el, și pe Parker.
 ~ Parker... șopti el tocmai când ea îl mușca de
 uz de jos.

'La naiba!

Nu mai conta. încă puțin. Colin își lăsa mână
 aluneca pe spatelui ei, iar degetele i se
 întinseră în^{p *lin} mai jos.

Parker gemu, iar mâna îi alunecă pe pieptul
 lui Colin o prinse înainte ca ea să descopere
 cât de preot rit era pentru mai mult decât un
 sărut furat în **grădină** -Trebuie să ne opresc...

Parker chiar râdea din nou?

- Îmi pare rău.
- Mușcă-ți limba, îi zise el.
- Aș prefera s-o mușc pe a ta, îl tachina

ea.

Cuvintele îi făcurea mădularul să tresară.

Când ea încercă să se retragă, el o ținu pe
 loc, cu mâinile pe șoldurile ei.

- Nu, nu, am nevoie de un minut.

Parker își înclină capul și se uită în jos.

-Oh!

- Da...

încercă să nu se gândească la femeia din
 brațele lui.

- Vrei să vorbim din nou de bunicul
 Larry?

Imaginea creată de numele lui cu siguranță
 îl ajută.

- Era un bețiv fericit. De fiecare dată
 când avea un public nou, spunea toate
 secretele familiei. Spunea glume groaznice.

-Cum ar fi?

-Nu-mi amintesc. De cele mai multe ori,
 erau nereușite.

Bun, sângele începea să i se scurgă ușor
 din mădular. Parker se uită din nou în jos.

- Asta te ajută?
- Nu când te uiți, o certă el.

Mda... Nici râsetul ei nu era de ajutor.

capitolul 19

Vântul Santa Ana începu să bată după Ziua
Recunoștinței, transformând totul într-un
haos. Piscina

*Calea spre
inima ta*

1»

ⁿ o mlaștină. Toate aleile și scările
car, ^a 'fUă aveau un strat de cenușă și
miztrie.

fc a «AU*1 era ținta meslof rS «urnate, U, «„J
f^togolise pe propnetate, înainte si rămăns
blo« arbore de p.per. ..

^{insă} partea care o îngrijora pe Parker așa de
mult nu ^{era} asta, ci țiglele care zburau de pe
casă și de pe casa de oaspeți și toate
ramurile masive ce cădeau din copaci. Până și
copacii Brachychiton care nu fuseseră
afecțați de ^{incendiu} păreau să se îndoie sub
forța vântului.

Colin veni să o ia la ce trebuia să fie o
întâlnire în **Ventura**, ca să se bucure de
aerul sărat al Pacificului. Însă **Parker** nu
avea cum să plece.

-Vântul Santa Ana vine odată cu incendiile
de **vegetație**.

-Nu am văzut nimic la știri despre vreun
incendiu. Colin privi cerul, ca și cum se
uita după fum.

-Nu e nevoie decât de o scânteie. Parker
era convinsă că părea paranoică, dar nu-i
păsa. Un incendiu ar putea să vină din
cealaltă parte. Nu pot să fiu plecată dacă
începe ceva.

- Știi ca nu a mai rămas nimic care să ardă,
iar vântul nu bate în direcția aia.

Nu conta.

-Ar putea să cadă curentul. Un copac ar
putea să cadă pe alee. Nu pot s-o fac. Să
plec nu e o opțiune.

li tremurau mâinile când își aminti de
incendiul care cuprinsese dealul,

Colin zâmbi înțelegător și-și aruncă cheile
pe însu a bucătărie.

'Atunci spune-mi ce pot să fac ca să te ajut.

Catherine

Bybee

**Bărbatul era îmbrăcat pentru o întâlnire,
nu pentru**

muncă.

'Nu trebuie să faci asta.

mt

**'Nu trebuie să fac o mulțime de
lucruri. Dar ^c o să petrec ziua cu
tine, ai face bine să mă pui la**

Colin se aplecă, îi atinse buzele cu aU i. .

Spune-mi!

se retr

-

Ești sigur?

^■ Parker nu era convinsă că el își dăduse
cap, dar exact asta făcuse.

0c ^ t

-

Bine. Poți să verifici câtă benzină
avem _D nerator? Sunt canistre în camera
generatorului ^{mfU} în garaj. Doar că nu știu câte
sunt goale. O să**

la piscină și o să leg scaunele ca să nu fie wj? ^
prin curte.

?tlatt

Se duseră în direcții opuse. Din păcate, era
pr_{ea} tâ_T ziu pentru scaunele de la piscină. Trei
din cele șase erau deja în apă.

Ea scosese deja un scaun din piscină când
veni Colin.

-

Mă duc la benzinărie să umplu două
canistre. Abia putea să țină ochii deschiși din
cauza cenușii
din aer.

-

Mulțumesc.

-

Lasă astea, le scot eu când mă întorc.

-

Mă descurc.

-

Parker!

-

Ea îi zâmbi, făcându-i semn să plece.

-

Mulțumesc pentru benzină!

îi luă mai puțin de o jumătate de oră să scoată ^{tc>} tul
din piscină și _{si} le lege ca să nu ajungă din nou _n
apă. Opri pompa piscinei ca să nu sc ^{supralncălzea#}
Munca ei de weekend tocmai se triplase. Și ^{cum a}
. Austin, cât și Mallory erau la joburile lor ^{cu} ^
normă, nu se putea baza decât pe ea însăși.

Calea spre
Clipi c n gânde la ~~amasa~~ ^{amasa} poate îl avea pe Colin.

Erin îi ieși în întâmpinare la jumătatea ^{i₀r} trep
spre casă.

- E o nebunie!
 - Bun venit în viața mea! Intră!
- Scout le întâmpină la ușă.
- Unde e restul lumii? Întrebă Erin.

Catherine
 , La munca, în Colîn s-a dus să canistrele
 umple benzină pentru generator. cu curent,
 Pierdem mult ci L— i* pvnlică ea. Ar ceea ce
 nu e un... i aaca-se întâmplă bui să vii în Cl camera
 oaspeți asta...
 „O să fiu... pentru
 bine.
 -Insist! Doar zgomotul din locul acela și
 vântul ăsta nebunesc l-ar speria până și pe
 Freddy Krueger. Se face frig în casa de oaspeți
 fără curent care să încălzească caloriferul în
 perioada asta a anului.

Casa principală avea trei șemineuri și un
 generator, dacă era nevoie. În casa de oaspeți
 nu exista așa ceva.

Vântul zgudui ferestrele, ca și cum încerca
 să-i întărească vorbele.

-în plus, nu-mi place să fiu singură când e așa.

Deși incendiul nu pornise când bătea vântul
 așa, realitatea era că putea s-o facă. În aceste
 condiții, până și un incendiu din casă putea să
 se extindă și să devină un dezastru în cartier.
 Parker își dădu seama că temerile ei erau la
 limita tulburării de stres posttraumatic, dar
 nu-i păsa. Vântul nu era prietenul ei.

- Colin o să se întoarcă în curând.

-Atunci poate să ne protejeze pe amândouă.
 Te rog! Nu m-aș simți bine să te știu acolo, în
 locul ăsta rece, întunecat, răvășit de vânt.
 E un plan bun.

Bine. Mă duc să-mi adun lucrurile, și apoi să încerc
 să mai
 scoase o oală sub presiune, o friptură de porc
 care fusese la re u cere în săptămâna aceea și
 urmă rețeta din cinci pași P^e care i-o dăduse
 Nora. Când Colin bătu la ușă, tocmai Punea
 capacul.

'Nu trebuie să bați, îi zise ea.

Scout își înălță capul destul ca să vadă
 cine era și P^{se} întoarse la somn.

-Am pus canistrele lângă generator.

Colin se îndreaptă spre chiuveta din bu spălă
pe mâini.

- ham spus lui Erin să vină și să ni se alătu
nu te deranjează.

-Bineînțeles că nu.

Ea se opri în mijlocul bucătăriei și se uită la

- Nu am auzit poarta.

Colin se șterse pe mâini cu un prosop.

- Când am intrat?

- Da. S-a deschis normal?

- Nu am observat nici o problemă.

încă un lucru pe care trebuia să-l verifice
când se oprea vântul.

Erin bătui la ușă. Când Parker o deschise, îi
spuse același lucru pe care i-l spusese lui
Colin:

- Intră direct!

Când erau amândouă în bucătărie și
vorbeau, Parker se duse la frigider.

- Gătesc o friptură pentru cină, dar
cine vrea să mănânce prânzul?

Ea și Erin făcură o salată și sendvișuri cu curcan
din resturile pe care Nora i le dăduse acasă.

Colin puse niște muzică. Era ca o petrecere
după Ziua Recunoștinței, însă fără plăcintă.

Tocmai își terminau prânzul, însă nu erau la
e plini ca în ziua anterioară.

- Deci ce o să facem în timp ce
așteptăm să se p buzească cerul? întrebă Colin.

- Probabil ar trebui să lucrez, le spuse
Erin.

- Sună plictisitor, o tachină Parker. Ce

zici de u
de societate?

Erin ridică din umeri, iar Colin arată spre juse cutii

*Calea spre
inima ta*

17

cu decorații de Crăciun, pe care Mallory l^ec jos cu
o zi în urmă.

- Ce sunt astea? întrebă el.

^două din milionul de cutii cu decorații pe car

întrebă el.

, Părinții mei adorau sărbătorile.

ies *m mcasea f1 se îndepărtă de masă.

„Un nuhon: ,f nevoie de ceva efort să
pui ornamente dintrun
milion de cutii.

Vrei să mă ajuți să decorez casa?

Colin îi zâmbi.

-Nu sunt bun la Monopoly. înainte ca
Parker să își dea seama ce se întâmpla,
Colin începu să aducă decorațiuni din garaj
în casă| locul devenind o explozie festivă.

Parker arăta unde trebuiau puse, în timp
ce toți trei transformară casa pentru sezon.

La un moment dat, după ce ghirlanda
ajunse pe pe' reți, iar luminile albe adăugau
o sclipire în plus, Parker simți un nod în gât.
Ieșiră la suprafață amintirile cu părinții ei,
care decorau casa împreună.

Colin veni lângă ea și își puse brațul peste
umărul ei. -Ești bine?

-Arată minunat! Le<ar plăcea părinților mei.

Colin o sărută pe creștetul capului.

-Trebuie să fie greu fără ei.

-E al treilea Crăciun fără ei. Inițial, nu ne-
am bătut capul cu nimic. Anul trecut am pus
câteva ornamente și ae-am forțat să
sărbătorim măcar puțin.

- Sunt sigur că părinții voștri ar vrea să
mergeți m
aparte.

Ea se rezemă de Colin.

'Da.

Erin strigă din living.

~ De ce nu ascultăm colinde?

Parker zâmbi.

' Bună sugestie!

Catherine

Bybee

Peste câteva ore, când soarele apunea înțeți,
așa cum se întâmpla deseori în acea Vântul * în
timp ce toți trei erau prinși de colinde Îrîoș da
opri curentul. Și căr ^

- Oh, Dumnezeu!

Colin se duse lângă fereastră.

- Hal să așteptăm câteva minute, să vedem
da - ne, sugeră Parker. Carev *

- Mă duc să desfac vinul, spuse Erin.

Mai era o oră până la cină și, cum casa se
baza i întregime pe electricitate, nu pe
benzină, erau nevoiți să dea drumul
generatorului dacă voiau să mănânce.

- E îndemânatic, îi spuse Erin când
Colin ieși afară douăzeci de minute mai târziu ca
să dea drumul generatorului.

-Așa e el, spuse Parker înainte să se întoarcă
Colin. Ar fi foarte ușor să încep să depind de
el.

Erin pufni.

-Ai grijă!

- Să nu ajung să depind de el?

-Da...

Colin se întoarse cu telefonul mobil în mână
și o întrerupse pe Erin.

- Se pare că transformatorul a pornit.
Se estimează că în șase ore revine curentul.

- Bine că ai umplut canistrele cu
benzină.

Colin se duse la radio și dădu drumul la
distracție.

Parker luă inelul cu cheile casei, cel pe care
se a a
cheile pentru fiecare ușă de pe proprietate, și
se îndrep spre ușa principală.

-Unde te duci? întrebă Erin. i, s,

- Trebuie să opresc curentul de la poartă și

chid. Toate penele astea de curent o strică. Nu.
să se închidă peste mașinile lui Mallory și
Austm vor veni. aU

Catherine

~~Bybee~~

Colin întinse mână.

„pă'mi'ie mie!

„pot să...

.Și să-mi iei locul de bărbat? Nu prea cred. Turnări va nișre

vin și vorbiți despre mine cât o să flu plecat'

Ea zâmbi și-și ridică buzele spre ale lui.

Colin o sărută, apoi îi făcu cu ochiul și strigă câinele -Haide, Scout! Vino să-mi ții companie!

După ce Colin ieși pe ușă, Erin se întoarse spre ea si spuse:

-Nu știam că există astfel de bărbați...

-Nici eu.

Austin și Mallory intrară amândoi pe ușă după ora

21.0, mancară cina și se duseră la culcare.

Erin se scuză și se duse în camera de oaspeți, iar Colin se bucură în sfârșit de puțin timp cu Parker.

-Singuri în sfârșit!

Se ghemuiră pe canapea, sătui și înfierbântați de la vin. Generatorul încă funcționa, iar zgomotul acoperea muzica.

Parker îl mângâie pe coapsă.

- Ce să facem.⁷ întrebă ea cu entuziasm în voce.

- învârte sticla sau *Trei minute în dulap* sunt jocurile ta care mă pricep.

. ~ E nevoie de mai mult de doi oameni ca să joci învârte sticla.

Colin îi opri mâna și i-o ridică la buze.

"Trei minute în dulap să fiel

Parker își lăsă capul pe brațele lui, iar Colin îi aca Pară

buzele.

devenea o dependență să o sărute, una fără c^e care ni j putea să trăiască. Începură lent. Un joc ent^a 2elor Și al limbilor, până când mâna lui Parker aj⁰ttre*n de aproape

Catherine

Bybee

de erecția lui, în timp ce se mai bine.

Colin o lipi de el și îi prinse mâna cea ^ ea
să o mute. ^ir^im

- Ești rău.
r:1

Colin încuviință.

- Recunosc.

Bărbatul îi apăsă mâna periculos de an
erecția lui și o văzu făcând ochii mari. roai)t^le

- Colin, eu... Ea își mută privirea și îl
stfânse d Nu am făcut niciodată ceva în casa asta.
Cu un bjrk°

Lui Colin îi luă câteva secunde să înțeleagă,
at "

- Dar cu o femeie? o tachină el ca să o
relaxeze.

își atinse scopul când o auzi râzând.

- Doar că Austin și Mallory sunt în
cealaltă cameră, Erin...

- Nu trebuie să-mi explici, Parker.
înțeleg.

Ea îl fixă cu privirea.

- M-am mutat în dormitorul părinților,
așa că e ciudat

Colin își puse un deget peste buzele ei. Da,
era dezamăgit, dar o înțelegea.

-Șșșt! Hai doar să ne sărutăm pe canapea,
zise el înă* inte »o sărute din nou.

Parker se retrase și zâmbi. Iar pumnul de
lângă zona lui inghinală se relaxă și îi mângâie
erecția.

- Poate și niște pipăit?

Colin o trase mai sus în poala lui, în timp ce-
și Pnea o mână ferm pe fundul ei.

-Asta până când unul din noi nu o să mai
poata. ^

începu cea mai dulce tortură a vieții lui și se
termi)V cu o plimbare ciudată spre mașină o oră
mai t^rîll. l nître puse sticla cu apă rece, pe care io
dăduse Parker, picioare pe drumul spre casă ca

Catherine

să-și calmeze horma
Bybee

Conduse prin cartier, unde nici măcar bec nu
luminau.

Era întuneric și neliniștitor. În cartierele în
care erau mai apropiate, căderile de curent

nu lăsau se

Calea spre

degol. Dar aici, în ^{igima ta} spațiu întins dintre oraș, zona rurală era ca o imensitate întunecată 7 Atunci înțelese Colin dorința tatălui lui P_nL^{lmi} ^ garduri și porți, arme și semne cu trecerea ^{TT} * p^{Uns} era vorba de faptul că se simțea amenințat da^r e^r Z¹¹, â^t N^u ca un criminal oportunist să vadă o casă 7 n^u Voia la capătul drumului și să profite de asta. de

Tot atunci fu încântat că mica lui Annie Oakl cum să se descurce când voia. ^?

Dar tot era îngrijorat.

Problema în magazinele cu de toate era că intrai să ieși un lucru și ieșeau cu douăzeci, uitând de lucrul pentru care ai intrat. Dar Parker învăța să cumpere cantități mari.

Era la al treilea drum cu brațele pline de alimente, când Erin apărură în garaj.

-Ai nevoie de ajutor?

-Absolut.

- Deci cum e lumea editării? întrebă Parker, în timp ce aranja alimentele prin bucătărie.

- E ciudat de satisfăcătoare. Citesc mai multe cărți decât am citit în ani întregi.

-Nu-mi amintesc când am citit ultima oară de pâ cere. Mereu e ceva pentru școală sau despre cum să ac lucruri ori să repar ceva pe aici.

Parker sortă alimentele. Le pune la locu or m ar ca tot ce avea nuanța nepotrivită de verde. =j

-Am niște recomandări grozave după eliberarezi. ,.

Ea o privi după ușa deschisă a frigider 7 ^

- De parcă asta o să se întâmple vre o a

Petrecuseră trei zile spălând veranc Piscinile.

Scout lătră și se uita la ușa glisantă.

Parker se opri ca să investigheze. Privirea i la capătul proprietății. Ultimul șofer al mașină - U8e grele se urca în vehiculul lui. Bărbații care lu fii*0r rect pentru district plecaseră deja. Nu era neob ^

Catherine

Bybee

^ ca aceia subcontractați să rămână în urmă ca
mașinăriile și să repare ce mai era de reparat
în^^ să plece. ainte

- De ce ești agitat?

Se întinse să-și mângâie câinele, care lătră din
nou

Unul dintre stejarii mari de la capătul aleii o
împie- dica să vadă o parte mare a proprietății, cea
unde se aflaseră în trecut caii, când îi aveau. După
incendiu, nu mai rămăsese nimic din garduri.
Parker deschise ușa, iar Scout o luă la fugă.

-Hei!

Câinele o ignoră și fugi.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Erin.

Parker se duse până la capătul verandei și văzu
o decapotabilă parcată în centrul câmpului,
departe de locul în care parcau muncitorii. Apoi
văzu alt câine alergând.

Ce nu văzu era persoana aflată la volanul
mașinii.

Nu era neobișnuit ca unul dintre ingineri să își
facă apariția, dar de obicei veneau cu unul dintre
oamenii lui Colin, în miezul zilei. Nu după ce toată
lumea plecase.

-Nu știu, îi zise Parker. Mă duc să aflu.

Coborî scările, traversă aleea și curtea. Cu cât
se apro' pia mai mult de mașină, cu atât reușea s-o
distingă. Eta un Mercedes. Nu genul de mașină cu
care mai ^{venise} cineva înainte.

Scout alergă în susul dealului, în afara porțiunii
n grădite a proprietății. Porțile fuseseră deschise
de la înC*J perea construcției. Nu avea rost să le
închidă când familia ei și oamenii lui Colin veneau
acolo.

Scout și celălalt câine se jucau. În vârful\$e lui
stătea un bărbat pe care nu-l recunoștea. Aju

Calea spre

inima ta

lajju mătatea dealului când bărbatul¹⁷ 8e
întoarce

■ fi făcu cu mâna. rse-^mb,

* .Salut! îi lise ea omului care,
presupunea ea « jat al districtului.

Acesta se uita în jur cu mâinile în șolduri.

„Ce lucrare!

Replica sună ciudat

„Da, chiar este.

-Se pare că se așteaptă la inundații serioase.

Bun, deci nu era un angajat. Parker ridică
garda.

-Nu vor să riște!

Câinii începură să latre, iar Scout părea să
devină prea prietenos cu partenerul lui de joacă.

-Ala e câinele tău? întrebă
bărbatul -Da.

- E castrat? Pentru că pe al meu îl folosesc la
reprodu- cere. Nu vreau corcitură.

Parker rămase cu gura căscată.

-îmi pare rău, dar cine ești tu?

-Sunt unul dintre vecinii tăi, Bill, locuiesc în
josul străzii. M-am gândit să vin până aici și să
văd ce se întâmplă.

Inima lui Parker începu să bată mai tare,

-Ai ratat toate semnele cu trecerea interzisă?
Pe toate cinci?

Expresia neutră de pe fața lui sugera că
bărbatul nu înțelegea ce se întâmpla.

-Am vrut să văd despre ce se tot vorbește.

Scout deja sărise pe cățeaua lui Bill, care
încerca să se „eze ca să se ferească de
împerechere.

-Stai să văd dacă am înțeles bine. Ai trecut
de semite cu trecerea interzisă, ți-ai parcat
mașina în mijlocu cutții mele, ți-ai lăsat câinele
liber și te plimbi ca și cum ai dreptul s-o faci.

Am înțeles bine?

a Măinile îi tremurau, atât de furioasă era.

Un e^{ar}toea când avea nevoie de ea?

Bărbatul avu îndrăzneala să pară ofensat

-Sunt vecinul tău.

- Cum mă cheamă? Țipă Parker.

- Cred că Sinclair.

Ea arată spre drum.

- Pleacă naibii de pe proprietatea mea!

- Poftim?

-Acum!

- Nu am vrut să te supăr.

- Prea târziu!

Bărbatul prinse *în sfârșit* aluzia *și se* îndreptă spre mașină, își chemă câinele, care veni imediat. ^C Se urcă la volan *și își* porni mașina în timp ce se holba.

- Să nu te mai întorci aici!

Bill nud ceru scuze.

Ca să se asigure că-i transmisese mesajul,

Parker își puse mâna pe capul lui Scout.

-Apropo, câinele meu nu e castrat.

Era o minciună sfruntată, dar merita doar ca să vadă oroarea de pe fața bărbatului.

Ea așteptă până când mașina lui ieși de pe ^{proprietate}, abia apoi se duse spre casă.

Erin o întâmpină la ușă.

- Despre ce a fost vorba? ⁱ

Furia o alimentă în timp ce intră în dormitor și^{se} aruncă în genunchi și se aplecă. . .

-Nemernicul a crezut că poate pur și sinnplw'să « aici. Își aduce câinele și îndrăznește să întrebe mi*am castrat eu câinele? Cine naiba se crede?

Ea luă arma de sub pat și verifică dacă era înc r f Era. Știa asta. Dar era un obicei să verifice.,^

Erin făcu ochii mari când Parker trecu valvăr lângă ea.

- Ce *faci*?

Închid poarta și-l provoc pe nemernicul jila
întoarcii a "S
Lividă nu era un cuvânt destul de puternic Scoiu
găsi energia ei prea captivant« și alerga în ,uni/, ei,
în timp ce Parker ma. scăpa dm furie **mergând**
Z poartă- Uldmul muncitor al alei o strigă când
trecu "

- E totul în regulă, Parker?

Ea trecu de poartă, introduse codul și se
întoarse în timp ce aceasta se închidea în urma ei.
Se calmase destul ca să nu-și îndrepte furia spre
tipul care stătea pe încărcător,

- Hai să ținem poarta închisă după ce nu
mai vin camioanele, da?

-Îl cunoști?

-Nu. Ea își flutură arma; Nu a știut să citească
semnele cu trecerea interzisă. Sper că o să
înțeleagă limbajul armei.

-O să le spun băieților, îi zise el.

-Mulțumesc.

-Îmi pare rău. Credeam că e prieten sau ceva de
genul ăsta.

-Nici nu aveai de ce să crezi altceva. Avea o
mașină elegantă și un câine. Nemernicul! Parker îl
strigă pe Scout. Poarta o să se deschidă când te
apropii de ea, îi aminti.

-Bine. îmi pare foarte rău. Aș fi țiapat e^*

Ea zâmbi.

-Și eu mă pricep destul de bine să țiip» <jar mu
PJ™

Deja, când se întoarse în casă, adrenalina f a ®
normal, își puse arma lângă ușă și se duse a c 05 sâ
se spele pe mâini.

Erin o privea.

'A fost... Ești... Nici nu știu ce să spun.

Ig2

Catherine

Bybee

-Nimic nu mă enervează mai mult decât nă care
simte că are dreptul să ne invadeze pentru că
există, N ^

-A fost ceva neobișnuit. Nu-mi vine să cred dus
acolo cu o armă.

-Ar fi trebuit să fac asta de la început Greșea[
„Nu o să se mai întâmple.” Credeam că e cine ^ la
district. Vadk

- Ești o dură!

Ea clătină din cap.

- Ba nu, sunt doar enervată.

Parker își puse mâinile de o parte și de alta a
chiuvetei și oftă.

Erin se uită la arma proptită de perete.

-Nu am tras niciodată cu arma.

- Serios?

-Niciodată. Poate mă înveți.

- Mi-ar plăcea. Poate când se calmează
lucrurile.

- Și mie mi-ar plăcea.

capitolul 20

Colin intră în biroul lui Ed pentru discuția lor
săpri mânăla, despre proiectele de care se ocupa.

- în ce punct suntem? întrebă șeful lui. ^

- Săptămâna viitoare o să terminăm
lucrarea Creek Canyon.

- Exact cum am estimat., alin,

Colin stătea la birou, în fața lui Ed, **rezemat** d^e s

-Nu sunt convins **că vor rezista construcții**^-

-Am avut o echipă întreagă care s-a ocupat ^e ^

- Echipa aia a urcat în canion ca să vadă ce u
după puțină umezeală? i_c[n ^

Ed își puse picioarele pe birou. Nu-i plăcea
cH^a | va avea dubii în privința muncii lui.

_Știi răspunsul la întrebarea asta.

.Ei bine, eu am fost și trebuie să-ți spun r* .
entitatea de material aflată pe laturile acelor
delii

e impresionantă.

Iun

Și nu într-un mod bun.

-Am luat în considerare asta ultima oară când
a ar ^{zona}. Construcțiile vor rezista. Mai ales dacă
luăm în ^{considerare} cantitatea de ploaie din ultimii
șapte ani -Rapoartele arată ploaie în două
săptămâni.

- Iar într-o săptămână acea ploaie o să se
transforme în cer parțial înnorat. Bărbatul își
lăsa picioarele pe po dea. Cum arată gura
pârăului.⁷

-Am făcut tot am putut.

Vorbiră apoi despre celelalte lucrări de care
se ocupa Colin.

- Mulți dintre oamenii mei își iau liber de
sărbători.

Să sperăm că nu o să plouă deloc după aceea.

Terminară raportul săptămânal, iar Colin se
îndreptă spre ușă.

- Înainte să pleci... Se zvonește că ai o
legătură cu proprietara casei.

- Îți petreci timpul pe la cișmea, *Ed!*

Viața lui privată era exact așa, privată.

Ed lovi biroul cu pixul.

- Mi se pare convenabil că
domnișoara Sinclair și-a pus avocatul să
include mai multe devize pentru situații
neprevăzute care să oblige districtul să
plătească pentru ce o să aducă mama-natură
în următorii cinci ani.

Lui Colin i se ridică părul pe brațe.

- Ce sugerezi.⁷

~Nu sugerez nimic. Spun doar că, pentru o
femeie ^{af} de tânără și lipsită de experiență, a
știut ce să ^{ceară}.

Ld îl fixă cu privirea. Nu se întâmplă să știi de
unt e Ș*^{ia} obținut informațiile despre
administrarea inum a țiilor, nu.⁷

Colin încercă să nu-și arate frustrarea crescândă.

- Parker e foarte inteligentă, mai ales când
vi_{ne}

de ceea ce se întâmplă pe proprietatea ei. M_u
p₀t^{ve}r[^] asum meritul sau vina pentru ce au făcut
avocații e[^]¹

- Nici nu
am zis așa ceva. e,<

Buzele lui Colin erau o linie subțire.

- Nu, doar ai sugerat asta.

Ed aruncă pixul pe birou și se aplecă în față.

-Ai grijă, Hudson! Nu avem nevoie de acuzații d
comportament neadecvat sau de promisiuni false
care să afecteze departamentul acesta!

- Am înțeles.

Colin opri pe proprietatea lui Parker, în timp ce
cuvintele lui Ed îi răsunau în cap. Era evident că
Ed era cu ochii pe ce făcea Colin și presupunea o
mulțime de lucruri. Faptul că o subestima pe
Parker demonstra că nu o cunoștea pe femeie. Ea
își controla lumea cu o mână de fier.

în ce privea îngrijorarea legată de
comportamentul neadecvat, Colin bănuia că, dacă
unul dintre oamenii lui ar fi fost în aceeași situație,
ar fi avut aceeași conversație. Prin urmare, nu era
o surpriză că șeful lui făcuse asta.

Doar că era vorba de Parker.

Dacă aveau să fie ceva acuzații de comportament ne-
adecvat, nu ar fi fost din partea ei. Ea avea să se
ocupe direct de orice neînțelegeri.

Acest lucru fu confirmat în primele treizeci de
nu* nute după ce coborî din camionetă. Se părea
că Parker pusese pe fugă un vecin careți intrase
pe proprietate, amenințându-l cu arma. Cel puțin asta
era versiunea auzită de Colin.

îi trimise un mesaj lui Parker, neștiind dacă ea era

acasă sau la muncă: „Am auzit că ți-ai folosit arma

• ^

Când ea nu-i răspunse imediat, presupuse că
era muncă și își băgă telefonul în buzunar.

Trecu aproape o oră înainte ca ea să-i răspundă.

'^amuncâr" ^ ^***8S Vofbe*de,p_{re}

""colin stătea la gura canionului, uirându-se la

8aura

căre oamenii lui o săpaseră ca să colecteze
resturi ** pe ce nu mi-ai spus?"

\$._a întâmplat ieri. Nu te-am văzut de atunci
Vniam să-fi zic despre asta sâmbătă."

Atunci aveau să ia cina la el acasă.

„Când te întorci acasă?"

**Colin citi răspunsul lui Parker: „Copiii
sărbătoresc Crăciunul în seara asta la școală”.**

„Te sun mai târziu.”

Trimise mesajul și-și băgă telefonul în
buzunar, încercă să alunge iritarea pe care o
simțea, dar își dădu seama că nu reușise când
oamenii din echipa lui încercau să-l evite.

Parker se duse de la școală direct la
magazinul de brazi, deoarece îi promisese lui
Austin că avea să cumpere unul. De regulă,
cumpărau ceva ieftin de la Home Depot, dar
Austin insistase că pomii de acolo erau mai
proaspeți, iar șeful lui avea să le ofere o
reducere.

Muzica de Crăciun răsună în difuzoare, iar copiii
alergau printre rândurile de copaci, jucându-se
leapșa **Și** mâncând dulciuri gratuite, care erau
date la intrare. Ea îl văzu pe Austin imediat și-i
făcu cu mâna. Acesta vorbea cu un cuplu și ținea
un pom în timp ce femeia îl ^{cerce}& de jur împrejur.

Parker inspiră adânc mirosul de pin proaspăt și
se Plimbă. Nu cumpăraseră nici măcar un singur
cadou de Crăciun. Făcuse prăjituri și le dăduse
muncitorilor, dar la asta se reducea mărimumia
sezonului de sărbători. Când îi sună telefonul și-l
auzi pe Colin, o parte din "Presia ei de sezon
dispăru.

"Bună.

"Salut.

Ha se opri.

- E totul în regulă?

- Da, zise el, însă vocea lui spunea contrariul.

Es • aici? Voiam să trec pe la tine. ^{pe}

-Sunt la magazinul cu brazi, Austin o să mă ai
să aleg unul. Nu pari să fii bine. ^{ute}

- Cumperi un brad de Crăciun?

De ce părea Colin surprins?

- E acea perioadă a anului, deși pomii
ăștia nu se în. cadrează în bugetul meu.

- Cum o să aduci bradul acasă?

Părea supărat.

- Pe mașină, ca restul oamenilor. Ce s*a
întâmpat, Colin?

Parker îl auzi oftând la telefon.

- Sunt pe drum.

- Cum? Dar pot...

- Nu plecai O să fiu acolo în zece minute.

Colin închise.

Ea se uită la telefon ca și cum îi crescuseră
coame. Oare ce se întâmpla cu el?

Parker îl privi pe Austin de la depărtare, în
timp ce ajuta cuplul cu pomul - îl duse la tipul cu
drujba, ca să îl mai taie puțin, apoi îl băgă în plasa
care costa ceva în plus. Puștiul ridică apoi bradul
și îl duse în parcare. Când se întoarse, Colin era
deja lângă el și îi băga ceva în buzunar.

- îmi pare rău că a durat atât, zise Austin.

Femeile nu se hotărâsc prea repede.

Colin râse.

-Hei!

Parker îl lovi în braț, ca și cum era ofensată.

-Ai ales ceva? întrebă Colin.

-Nu, îl așteptam pe Austin.

Colin se uită la Austin, ca și cum ea tocmai
confi™ se cuvintele fratelui ei.

.m SPUS că S p y^{nde} M SUnit cei "«*1 Proaspeți Ea „

ftcâcu privire* Pe Colm. Nu te u.ta aȘa l_a JJ' Ea

Austin se îndepărtă.

, Sunt aici.

Colin își puse mâna pe spatele ei, în timp ce înaintau **Austin** se opri și făcu o mișcare cu mâna.

-Am descărcat toți pomii ăștia de dimineață.

Parker mângâie una din ramuri.

-Ăștia sunt brazii Douglas, pomii scumpi.

Austin îi aruncă o privire scurtă lui Colin, apoi se **îndreptă** spre cabina unde strângeau banii.

-Ți-am spus că am o reducere consistentă. O să le zic să-mi oprească banii din salariu.

-Dar asta înseamnă mai mult decât câștigi într-o îi, zise Parker.

-Tu doar alege unul. Mă ocup eu de restul. Nu o să mă coste mai nimic. Șeful meu mă place.

Ea își înclină capul.

-Austin, nu mă minți!

-Dacă Austin spune că se ocupă de asta, înseamnă ca poate să o facă, zise Colin.

Fratele ei o fixă cu privirea.

-Pot să mă ocup de asta,

Parker se relaxă,

-Foarte bine.

Fratele ei își ridică privirea și zâmbi.

~Văd că am niște clienți noi. Alege orice brad, o mă întorc. Puștiul își frecă mâinile. Par să lase bacși ?"ri mari.

Parker îl privi îndepărtându-se și se uită la primul din dreapta. ?

Chiar aveai de gând să pui un **brad** pe ^ker nu era sigură dacă era o întrebare
7

adeva 'Asta era planul ' * ce nu mku spus nimic.

Ea se plimba printre pomi. Forma era potriviri« prea mare, nici prea mic.

~
nici

- Ce să-ți spun?
- Să te ajut cu pomul.
- Și să-l pui pe noul tău jeep?

*Calea spre
inima ta*

18
9

Cu ce era asta diferit?

- Jeepul meu e vechi de patru ani, dar am
camio -Nu ai spus că e mașina de la muncă?^{eta}
Dar nu se gândise să-i ceară ajutorul cu pomul
d

Crăciun.

- Parker?

Tonul lui o făcu să se oprească din examinarea
pomu- lui și să-l privească.

-Cee?

Doi copii fugiră pe lângă ei.

- Poți să mă suni. Vreau să mă suni,

- Nu m-am gândit s-o fac.

Se întoarse înapoi spre pom, însă Colin păși în
fața ei.

- Ei bine, gândește-te s-o faci!

Cuvintele lui o făcură să uite de brad și să-l
privească. Era obosită și puțin copleșită, dar
tocmai își dădu seama ce se întâmpla.

- Ești supărat pe mine.

Colin inspiră adânc și apoi expiră, ca și cum
stingea o sută de lumânări aniversare.

- Sunt iritat. Ba nu, frustrat pentru că nu
te-ai gândit să-mi ceri ajutorul.

- Nu sunt obișnuită să cer ajutorul.

. înainte să continue conversația, Austin apăru
lângă e

cu un zâmbet larg pe față.

-Ai ales unul?

*
s n,

Cu privirea fixată asupra lui Colin, ea arătă
spre s gurul pom la care se uitase.

-Ăsta.

Austin ezită.

-Pa.

jsj_n e cam gol m partea asta?

^Bine, atunci alege tu.

Austin se plimbă printre pomii de **lângă** ea în t_m
ce Parker și Colin se priveau fără să-și spună nimic
,Ce zici de ăsta?

Parker aruncă o privire scurtă spre brad.

-E în regulă.

-Ești sigură?

Se forță să zâmbească.

- Foarte sigură.

Mulțumit de răspuns, Austin îl ridică din găleata mică cu apă și îl duse în față.

În următoarele zece minute, Parker îl urmări pe Austin tăind și împachetând pomul, în timp ce-l privea cu coada ochiului pe Colin. Frustrarea lui părea să dispară și era înlocuită cu ceva mai puțin tăios.

Austin o prezintă șefului lui, care nu-i ceru bani. Parker încă nu se simțea confortabil cu asta, dar acceptă și îi însoți pe fratele ei și pe Colin, care duceau pomul spre parcare,

Austin așeză bradul în spatele camionetei de serviciu a lui Colin.

-Ne vedem acasă.

Parker își îmbrățișă fratele,

-Mulțumesc.

Pa privi în timp ce Colin și Austin dădură mâna.

-Mă ocup eu de aici încolo.

Austin le făcu cu mâna și se întoarse la muncă.

Le luă douăzeci de minute să ajungă acasă.
Douăzeci * minute în care Parker se gândi cm
reuşise să-l irite pe
în pentru că nu-i ceruse o favoare. Cum se
ajunsesese ia asta?

Colin intră pe poartă în urma ei și merse spre alee. Ha ^{Parcă} în garaj și îl întâmpină într-o parte a camionete ,

când Colin coborî din mașină. Acesta nici m
ajunsesse în spatele camionetei când ea întrebă ar
în

Colin așază pomul pe verandă și își sterge mâinile

P[^]Și unde e toată lumea?

Ișrii foarte bine unde e Austin, iar Mallory e la mun- **f** Erin e posibil să fie acasă, nu știu sigur.

-Ești singură. Cu un sistem de alarmă care nu merge și un câine care preferă să se joace decât să muște. Cuvintele lui o lovira, acuzatoare.

-Nu crezi că pot să am grijă de mine.

-Nu am spus asta.

-Dar nu poți să zici că nu ai zis asta.

-Știu că ești o femeie independentă, Parker.

Frustrarea ei începu să atingă nivelul frustrării lui. -Spui asta de parcă e o problemă.

-Nu, nu e o... Putem să mergem înăuntru ca să pur- tăm discuția asta?

Parker era pe jumătate tentată să-i spună să-i dea bradul și să plece acasă. Însă deschise ușa ca să-l lase să intre,

-Nu e închisă?

Se părea că nimic din ce făcea în seara aceea nu era I* placul lui.

Parker intră înaintea lui și arată spre colțul livingului, unde puneau mereu pomul de Crăciun.

-Acolo stă pomul. Mă duc să iau suportul din garaj. -În regulă.

par el nu era deloc în regulă.

Ea caută suportul în dulapul de depozitare și H g* ; zjetul propriilor pași îi dădea de înțeles că iritarea lui o cuprinsese și pe ea.

P^rca scările și așeză suportul unde-l voia. j_m

Scout stătea lângă Colin, mirosea bradul și dă de oaf^elă, fără să-i pese de tensiunea din camer .

Începură să așeze pomul în suport. Conv_{eT8} se reduce la indicații precum „puțin mai la dre*[^] ^ „prea mult”, înainte ca bradul să fie cât de drenai* fi așezat.

Colin își scoase briceagul și tăie plasa din jurul lui, eliberându-l.

-Mulțumesc, spuse ea, nemaigândindu-se

că pute face asta singură.

**Sau putea să aștepte până când Austin
ajungea acasă ca s-o ajute.**

Colin se duse la chiuvetă și se spală pe mâini, în
timp ce Parker se uita la el.

Bărbatul se rezemă de blat, ca și cum încerca
să-și recapete controlul.

- Știu că poți să ai grijă de tine.

-Bun.

El își înălță capul și o privi peste insula din
bucătărie.

-Vreau doar să știi că poți să te bazezi pe mine.

- De ce?

Colin clipi de două ori.

- Cum adică de ce?

-Adică de ce? De ce ai nevoie să mă bazez pe
tine?

- Ca să-ți mai iau din povara de pe umeri.

Cuvintele lui se amestecară în capul ei.

-Alegerea unui pom de Crăciun nu e ceva stresant. Dar să depinzi de altcineva care să o facă
pentru tine este.

- La naiba, Parker! Lasă-mă să te ajut!

Ea îl privi ca și cum era nebun.

- Dar m-ai ajutat. Și în casă, și în afara ei.

-Vreau să fac mai mult.

Vocea lui era tensionată.

- Iar eu sunt obișnuită să fac totul singură.

Colin își trecu mâna prin păr.

- De ce te împotrivești?

**Cofa spre
inima ta**

„Mu mă împotrivesc, tu ai creat dram» **1**
punctul meu de vedere, nu faci decât să te **9**
Din **4**
uf^U 31 im⁺ t^{Teabi} faceamceaveam

°Aşa cum făcuse în fiecare *ii* de la
moartea n^{ărin}Hl ei Ea se întinse după
prosopul pe care Colin îi ul deoparte ca
să-şi şteargă răşina de pe mâini

**-Trebuie să-ţi spun că, dacă o să te
enervezi de fie cate dată când fac ceva
singură, chestia asta e posibil să nu meargă.**

în clipa în care spuse asta, simţi un nod în gât.
-Parker...

Furia din voce i se domoli şi se întinse după
mâna ei.

Parker nu era sigură dacă ar fi trebuit să se
retragă sau să-i ceară scuze.

Colin o întoarce, îşi puse mâinile pe şoldurile
ei şi o ridică pe insulă. Mişcarea fu atât de
rapidă încât o luă prin surprindere. Apoi o blocă
acolo, cu mâinile de o parte şi de cealaltă, şi o
privi direct în ochi.

-Am fost îngrijorat, pricepi? Speriat după ce
am aflat că a fost un bărbat pe proprietatea ta.
Am fost supărat că nu eram aici să-l pun chiar
eu pe fugă. Noaptea trecută, când am plecat de
aici după pana de curent, am înţeles cât de
izolat e locul şi, dacă e să fiu sincer, asta mă
sperie al naibii de tare.

îngrijorarea din vocea lui şi privirea îi
domoliră furia pe care o simţea.

-Am locuit aici toată viaţa.

- Ştiu, dar asta a fost înainte să apar eu în
viaţa • Acum, când suntem împreună, am voie
să fiu »

-Nu sunt obișnuită ca unei persoane să-i
pese ca să se certe cu mine pentru a mă
ajuta.

Colin își lipi fruntea de a ei. ajutorul.

†ar eu nu sunt obișnuit să-mi refuze cineva aju

Calea spre

*** Presupun că ~~am~~ ^{în}ma-~~ai~~ am greșit.**

19

Colin o sărută pe frunte, încuvințan

Ea își puse ambele mâini pe brațele lui și j⁵
tremurând. ^{Si}

- Știu cum poți să mă ajuți, zise ea
zâmbind.

- Fac orice.

Își înfășură picioarele în jurul lui și îl trase
apro^a, întinzându'se după buzele lui. ^{ape>}

Bărbatul fu receptiv și deschis în fața
sugestiilor ei P stătea pe insula din bucătărie,
cu picioarele desfăcute⁸ iar Colin se apropie și
o sărută apăsător. Era ca și ^{cu}n tensiunea pe
care o ținuse înăuntru fusese eliberată Colin
își lipi șoldurile de ale ei, iar contactul
declanșă o pasiune acaparatoare.

Buzele lui se plimbară pe gâtul ei, iar Parker
își lăsă capul pe spate.

- Mmm, da!

- Lasă-mă să fiu alături de tine, zise el
după ce o mușcă ușor.

- Fă asta din nou!

Colin o ascultă și întregul ei corp se încălzi,
simțind nevoia de mai mult.

Mâinile lui Parker coborâră pe pieptul lui și
îi ridicară marginile cămășii în timp ce îi
mângâia pielea.

- Pare să fie incomod, spuse ea, în timp
ce-i ridică cămașa.

Colin își ridică brațele, iar cămașa lui căzu
pe podea. Ea își plimbă degetele peste mușchii
definiți ai ume' rilor și brațelor lui.

Pentru o clipă, Colin o privi explorându-i
corpul și nu se mișcă. Parker se aplecă și-i
tachină unul din sfâr curi cu dinții.

El gemu și se apropie și mai mult.

Șoldurile ei se arcuiră la atingerea lui și
căutară maj multă fricțiune. Îl voia în ea, voia
să vadă cum era să' simtă deținând controlul
până ce îi țipa numele. D^{ac} el voia să dețină
controlul, era fericită să i-l ofere în asta-

Îi plimbă degetele peste fundul lui, iar Colin îi ,opti

Parker?

În loc să-i răspundă, ea se îndepărtă puțin și
înceDU
^descheie cămașa.

Încântată că de dimineată alesese un sutien din dan- 8U, deși nu avea de gând să-l arate cuiva, admiră privirea încețoșată a lui Colin când cămașa îi alunecă pe brațe și o aruncă pe podea, lângă a lui.

Respirația sacadată și buzele lui despărțite îi arătau ce efect avea asupra lui. Colin își puse mâinile pe talia ei goală.

-Ce insinuezi?

-Chiar trebuie să-ți silabisesc? Îl tachina ea.

-Dar suntem aici, în casa părinților tăi.

-Și singuri. Parker se apropie mai mult și simți cum sânii i se lipiră de pieptul lui prin sutien. Nu vreau să mai aștept

Era momentul să lase în urmă îngrijorările părinților ei și să meargă mai departe.

Colin își plimbă limba peste buze.

- Ești sigură?

În loc să-i răspundă, Parker își înfășură picioarele în jurul mijlocului lui și brațele în jurul gâtului. -Dormitorul meu e într-acolo, zise și arată spre ușă. Colin își puse un braț sub fundul ei și pe celălalt în jurul taliei și o ridică.

Pentru asta avea Parker nevoie de el, cel puțin în acel Moment.

Colin închise ușa în urma lui și o așeză în picioare, ^nă patul ei. O întoarse, îi dădu părul la o parte de pe un umăr și o sărută pe ceafă.

Cu ochii închiși, Parker își lăsă capul într-o parte. Îjana lui Colin se plimbă peste abdomenul ei plat ănd degetele lui îi atinseră

Calea spre

sutienul și găsiră ^{inima ta} valurile ale sânilor, 19
genunchii i se înmuiară. 7

Răsetul lui ușor în ureche îi spunea că e,
de reacția la atingerea lui. ^{a8ati»ftcu,}

- Mă torturezi,
- Tocmai asta e planul.

Parker își ridică brațele deasupra capului și
de pieptul lui, oferindu-i cât de mult putea tură
și plăcere. ^{putea} Pentru, ^{0r.}

- Mă pedepsești pentru că ți-ai făcut
griji din
za mea? ^{cau'}

Colin îi strânse sânii prin sutien, în timp ce o
mus ' ușor de gât. ^{'Ca}

-Asta ar dura ore întregi.

Mâinile lui coborâră spre șoldurile ei, peste
partea de sus a pantalonilor strâmți, și o
atinseră ușor între coapse.

Parker se frecă de el și simți erecția prin
haine. Nu era singurul care putea să joace acest
joc. întinse mâna în spate și, cu degetul mare,
se plimbă pe conturul mădularului.

- Provocare acceptată.

Colin râse și desfăcu blugii înainte să își
strecoare mâna pe sub ei.

Dumnezeule, era atât de plăcut să-i simtă
mâna acolo! Nu conta de câte ori își făcuse asta
singură, nu exista înlocuitor pentru explorarea
lui Colin și modul în care învăța ce-i plăcea.

Într-o clipă, se jucau de-a pipăitul, iar apoi
Colin o lipea de pieptul lui și se lăsa peste ea,
deschizând-o cu genunchiul. Parker îl săruta
apăsător, gâfâia și-i călărea ^{Pick^} rul, pentru
plăcerea pe care o crea fricțiunea. Începu ^
simtă apropierea unui orgasm, iar șoldurile ei
că ^{Pă|^} u o viață proprie, doar că nu putea să
atingă acel pune atâtea haine pe ea.

- Nu te opri acum, șopti el.
- Am nevoie de mai mult.

Colin își întinse mâna între ei și ^j ^{mă}
-entaloni. ^{n3a'} emugurul
peste ^{pal,}

Da, de asrai
 îi desficu fermoarul și mâna îi alunecă în ki .
 degetele în ea. «a în blug.

iar
 - Da, Dumnezeuule, da!

Parker își lăsă capul pe spate, în timp ce
 sensul, dansau în jurul ei în licăriri luminoase
 și strălucitoare Gura lui Colin îi găsi sfârcul.

Cumva, îi dăduse io» sutienul fără ca ea să
 observe. Din cauza gurii și mîi-
 nii lui, îi îi era greu să-și controleze corpul.
 Colin părea satisfăcut să o aibă pe jumătate
 îmbrăcată, în timp ce o penetra cu degetele, îi
 mângâia mugurul și apăsa cu putere, apoi
 ușor.

Parker voia să termine, avea nevoie de
 orgasm mai mult decât avea nevoie să respire,
 -Am prea multe haine, gemu ea când
 orgasmul alunecă pe lângă ea pentru a doua
 oară.

Colin își retrase mâna și se dădu jos din pat.
 O apucă de pantaloni și îi trase în jos, odată
 cu chiloții.

Parker deschise ochii destul cât să-l vadă
 aruncându-și portofelul pe noptieră, înainte
 să-și dea jos restul hainelor. Ereția lui ieși
 afară, la fel de impresionantă ca el. Își plimbă
 ambele mâini pe coapsele ei și își puse
 degetele mari peste mugurul ei.

-E mai bine?

Parker nu putu decât să încuviințeze și s
 nc dă ochii.

-Ești atât de frumoasă! îi spuse el. Toată.

Ea se arcui, în timp ce el se aplecă peste ea și-
 Ș
 degetele cu gura. J- »iar Parker
 scânci și

Intensitatea senzației fu imediată, ia, oetele

Jj apucă de umeri. Tot ce îi promisese o 1

¹¹ ofer ea cu limba.

.Jupa care

*Calea spre
inima ta*

își

19
9

“Ai nevoie de mine pentru asta,
zi *^{fo}l^oși și dinții pentru tortură.

Ea își puse mâna pe ceafa lui.

- O să-ți întorc favoarea.

-Doamnele primele, șopti el, înainte să »
lacefccea. ^{eim}^r_q

Chiar dacă Parker nu avusese mulți iubiți,
știa cea, iar Colin îi descoperea dorințele cu
câteva m*¹ ale limbii, dinților și buzelor. ¹^fi

Era acaparată de dorință. Hotărârea lui de a-
i o^f plăcere îi ținu exact în locul în care trebuia
în tim' ce orgasmul se apropia. Ușor, apăsător,
rapid, lent. naiba, se pricepea. Colin adăugă un
deget, apoi două și intensifică pasiunea, până
când orgasmul se **revărsă** peste ea.

Când Parker deschise în sfârșit ochii, Colin o
privea dintre picioarele ei. Ușor, simți cum
rușinea o inunda. Oare țipase prea tare? Ceruse
prea mult?

Nu, Colin zâmbea cu ochii.

-Acum știi cum faci când ai orgasm și o să
știi mereu când te prefaci.

Parker chicoti.

- Nu aș ști cum să mă prefac că am un
orgasm așa de puternic.

Bărbatul se întinse după portofel și scoase un
prezervativ.

- Hai să-ți arăt mai mult!

Colin nu știa sigur ce-i plăcea cel mai mult, să
o audă pe Parker având orgasm, să o vadă având
orgasm sau săi provoace orgasm. Își puse
prezervativul cât putu de re' pede, iar Parker se sui
pe el, călărindu-i șoldurile. Tre ui să-și muște
buzele până ce îl durură ca să nu explodez în clipa
în care ea își deschise corpul și-l lăsă înăuntru*
Era strămtă și fierbinte, umedă de la propriul
orgasm\

Iar dacă era ruginită, găsise uleiul de care

era neîncalzească. Se tachinară și se mângâiară, ap Colin își auzi numele pe buzele ei, în timp ce o săr

„j...im; dubn, i, pi, „ » c, „ u s, „, i, pu; 7 b >;

O ținu în brațe până când respirația le reveni l, „ „ ma|. Colin se strecură din pat destul cât să arunce tT -ervativul, iar când se întoarse văzu că Parker își

O pătură pentru șolduri. Semăna cu o sirenă cu sânii expuși, jumătate dintr-un picior și un zâmbet satisfăcut pe față.

-A fost incredibil, zise ea după ce Colin se așeză lângă ea.

-Nu are cum să fie mai bine de atât. Cel puțin nu din câte își amintea. Dar putem să încercăm. Amândoi suntem perfecționiști.

Parker își ghemui capul în umărul lui și își aruncă un braț leneș peste abdomenul lui.

-Nu cred că mai am energie în seara asta.

-Aș putea fi convins la a doua partidă, dar nu vreau să ai dureri.

- Iar eu nu vreau ca fratele sau sora mea să audă ceva.

Colin o sărută pe creștetul capului.

-Atunci o să păstrăm a doua partidă pentru weekend.

Parker își înfășură unul din picioare în jurul lui.

-Cu riscul de a vorbi ca o femeie nesigură...

Pauza fu destul de lungă ca el să creadă că ea nu avea să spună ce gândea.

-Ce e?

-A fost... Adică am fost... îl privi. A trecut ceva timp Pentru mine. Am mai făcut sex înainte, dar nu cred că am experimentat vreodată așa ceva.

Ea nu ar fi putut să spună altceva care să-l ac ma fericit. Colin o trase spre el ca s-o sărute și se opri c oa ca să spună:

• A fost și suntem. Nu a fost doar sex, Par er.

Calea spre

tacet, îi apărură ^{inima ta} zămbet pe buze în timp 20
ce i p^{CUV}intele. Colin nu era pregătit să 1
eticheteze ce
sau relația pe care o începeau, dar nu voia ca
e^a să că era singura care simțea asta. a s*
- Bine...
Ea se întoarse în brațele lui și oftă. Peste mai
de cinci minute, amândoi auziră difuzoarele d'
PUⁱⁿ anunțând că poarta se deschidea. În Casă
Parker sări din pat.
-A venit cineva acasă!

capitolul 21

-Asta e tot?
- Da, am terminat.
Parker, Colin, Fabio și Scout stăteau pe
vârful deaio lui din partea de nord a
construcției, uitându-se în jos. Primul bazin
părea destul de mare pentru fundația unei
clădiri de 20 de etaje. Bolovanii erau așezați în
partea de sud a gurii. Pământul fusese bătătorit
și înclinat acolo unde apa nu avea de ales decât
să se îndrepte spre construcția cu grătare
creată pentru a ține departe de- șeurile, dar
lăsa apa să treacă. Al doilea bazin era mult mai
mic, dar tot oferea mult spațiu ca să fie umplut
cu material. Grilajele fură montate în partea de
nord, care era mai puțin adâncă, exact deasupra
următoarei construcții, dar apoi totul se
îngusta. Curățaseră o mare parte din vegetația
care supraviețuise incendiului și ere» cuse
excesiv, dar ce se întâmplase în porțiunea
îngrădită de pe terenul lui Parker nu se
schimbaseră. Nu avea cum fără să fie afectate
canalele acoperite de ciment din par- care.
Șanțul din parcare era acolo pentru scurgerea
apei. În caz că se umpleau canalele cu pietre și
noroi. Ceea ce se întâmplase de cel puțin două

ori din câte își aminte» Parker, motiv pentru care în partea de jos a aleii era n * cată o pasarelă ca să se poată trece peste orice inundați pe care le-o putea arunca natura în cale.

.Ce se întâmplă acum? întrebă Parker ,
Măine o să plecăm.

g_{a se} uită la locul unde erau parcate
încărcăm ,

^cava toatele.

Poarele₇₁

.0 să lăsați ceva pe proprietate pe timpul
ierniP Fabio clătină dm cap. _{rmn*}

.0 să le aducem înapoi dacă o să avem
nevoie de el. Era ciudat că nu-i plăcea
cum suna asta.

-Cred că va ploua până la sfârșitul
săptămânii -Suntem cu ochii în patru,
Parker.

Colin fusese atent la aproape orice, doar
că acum nu avea să mai fie acolo în
fiecare zi la muncă.

-Nu vor mai fi camioane pe post de
alarmă, îi tachi- năea.

-Crezi că o să faci față? întrebă Fabio.

Ea zâmbi, în ciuda tremurului pe care îl
simțea. -Sunt sigură că există o sonerie pe
care pot s-o descarc dacă o să-mi fie foarte
dor.

Amândurora li se păru amuzant, încet,
coborâră dealul și ajunseră pe porțiunea plată
a proprietății.

-Cum rămâne cu toaleta?

-O să fie luată ultima. Am programat-o pentru
vineri.

- Bun. Cred că o să pot trăi restul
vieții fără să văd un bărbat ieșind de acolo în
timp ce-și închide pantalonii.

- Îmi pare rău, zise Colin.

-Stai liniștit, nici nu mă așteptam la altceva,
dar nu

⁰ să-mi pară rău când o să dispară. „

Ea îi conduse la camioane. Unii bărbatii
dezasam Și încărcau băncile și mesele în
camioane.

-Nu o să fiu aici mâine, ti spuse Fab.o.

Ne vedem ^{cât}încât ⁰ să curățăm bazinele care
se vor umple. .

se vor umple. .
 Lui Parker i se spusese deja că asta avea ⁸ ^
 mai probabil la sfârșitul iernii. Ce P t metrj ?^u
 Parker era însă realistă. Trecerea a ⁸⁰ f
 * r i l e e Pădure arsă prin acea zonă, chiar
 și c

pe care le construiseră» era ca și **cum** pu_n da
pe o hemoragie. Poate că se înșela. ^{Cau ^} h,
Parker se îndreptă spre Fabio ca să-l ia î_n K "

- Mulțumesc pentru tot!
^{ra} t

- Doar mi-am făcut treaba.

Ba nu, nici unul dintre ei nu-și făcuse pur •
treaba. Le păsa de ceea ce făceau și de
oameni* care făceau asta, iar acest lucru se
vedea. ¹ Bărbatul urcă în mașină și plecă,
lăsându-i în u ea și pe Colin. Abia atunci el își
puse mâna pe br[™] i * Deși echipa lui Colin știa
că era ceva între ei, nu eț ;5 asta când oamenii
lui erau în jur. ' afeșt

- Ești bine?

-Am emoții.

- Casa ta o să fie bine.

-Știu.

- Și casa pentru oaspeți ar trebui să fie
bine.

Se afla în partea de jos a proprietății și
fusesse înconjurată cu saci de nisip, la fel ca
hambarul care supraviețuise. Colin îi spusese
unuia dintre oamenii lui să facă în spatele
gardului ars un canal pe unde să o ia
rămășițele. Toate celelalte șanțuri de pe
proprietate fuseseră decapate cât de bine se
putea.

- Nu-mi permit să-mi pun chiriașa pe
fugă.

- Dacă se întâmplă ceva, putem să
reparăm.

Parker spera că era adevărat

Telefonul lui Colin sună și îi distrase

atenția. -Trebuie să răspund.

Parker zâmbi.

- Du-te la muncă! Am lucruri de făcut. .

El îi dădu o șuviță după ureche când își^{rk}
telefonul.

Calea spre

Ea îi flutură un sărut și se îndepărtă.

20
3

Prima dubă a presei apăru tocmai când
u[^]*l^lj_{oC}l^jri mion pleca de pe proprietate.
Reporterii căutau

a filmeze povești de iarnă din sudul r_{tu}
mai bun loc era în canioane!» i ^^{alt}> rni,

1 mai bun loc era în canioanele înguste c^{niei} î
rile de vegetație din timpul verii. P a r k e r "
* f sosi«« lor. O femeie subțire coborî din dubn?
^* -a șoferul să aibă ocazia de a intra pe poartă ' te
c -Tu ești proprietara casei?

Femeia era toată numai zâmbet și ruj,

-Da.

-Te deranjează dacă intrăm și vorbim cu tine?

Parker se gândi la vecinul din josul străzii și la
fao. w1 că probabil erau și alții foarte interesați
de ce M întâmpla. Poate, dacă vedeau la știri ce
se întâmpla cei care nu merseseră la întâlnirea
de la sfârșitul verii ca să discute despre asta,
vecinii ei aveau să respecte sem- nele cu
„Trecere interzisă”.

-Sigur, intrați!

Duba intră și ridicară antena.

Parker facu o poză dubei și le-o trimise
fratelui și surorii ei: „Se pare că o să apărem la
știri”.

își băgă telefonul în buzunar și se întrebă cum
arăta. Nu se sinchisise să se machieze în acea
dimineață și avea părul prins într-o coadă.
Jacheta din lână, cu imprimeu de sărbători, era
aproape ca un pulover urât de Crăciun, dar îi
ținea de cald.

Nu conta. Cine o vedea la știri și o cunoștea
oricum Știa că nu era o sclavă a modei.

Prezentatoarea îi spuse cine era - Lisa...
cumva, de a Channel 2.

- Cameramanul meu se asigură că avem
o legătură bună, îi spuse lui Parker.

- Bine.

~Deci cine a făcut toată treaba aici?

Parker îi dădu femeii câteva P^e, ^{ca}V. scris

Calea spre

inimă

^a Și le notă. Se asigură că numele lui Par er20
7« »1 întrebă despre foc. CameramanulP
%r. ^{cu 0} cameră de filmat de mărime decentă
pe

206. *Catherine Bybee*
O mișcă până când avu fundalul pe
care-l voi, . tripodul.

**-Să te uiți la mine, nu la camera de
vorbești.**

fi
ci" <1

- Bine.

Chiar ar fi trebuit să se machieze.

Cameramanul le spuse că era pregătit. Lisa
își ridi, microfonul la buze și începu să pună
întrebări.

Parker răspunse cât de sincer putea. Când
veni vorba de siguranță, spuse că districtul
&cuse tot ce putuse, dar vecinii din josul
canionului trebuiau să înțeleagă că nu era
posibil să îmblânzești natura. Dacă avea să
plouă, cel mai probabil aveau să fie pagube și
trebuiau să-și ia măsuri de precauție.

Când Lisa o întreabă cum ajunsese la acea
concluzie, Parker spuse:

- Sunt kilometri întregi de canioane
abrupte arse și doar câteva moduri prin care
apa și noroiul pot fi evacuate. Artera
principală trece chiar prin curtea mea din
față. Există case peste tot în jurul apei, care
sunt mult mai aproape de pericol. Dacă presa
înțelege că există un pericol, și proprietarii
caselor trebuie să facă la fel.

- Simți că vecinii tăi iau în serios
această amenințare.

Parker clătină din cap.

-Vecinii mei din josul apei nu par să se fi
pregătit pentru iarnă,

- De ce crezi?

-Oamenii așteaptă ca altcineva să-i salveze,
dar cei care oferă primul ajutor nu pot să le
facă pe toate.

- Pari să fii foarte interesată de situație.,.,

-Trăiesc cu ea de cinci luni. Simt gustul **cenușa**
d
fiecare dată când ies afară. Așa că da, poți

Calea spre

spu^{ne c} sunt interesată. *inima ta* 20
Lisa își lăasă microfonul jos și zâmbi. 7
-A fost grozav. Mulțumesc!
Parker simți cum se relaxează.
Cameramanul se mai plimbă puțin **
„ cadre- apoi o filma pe Lisa vorbind cu *
ci” _

ateleei.

ulln

Parker le făcu cu mâna când aceștia
plecară , proprietate și închise poarta în
urma lor. **

Ea se întoarse și admiră bucata mare și
groată . mântcare nu mai fusese curățată din
octombrie Si™ excepție era că toaleta
ecologică era în continuă acoli Parker îl strigă
pe Scout și se lăsă în jos ca să-l mwm

- Ei bine, se pare că suntem doar
noi doi din nou Parker se duse în locul
unde alea ei se intersecta
cu apa și se așeză, lăsându-și picioarele să
se lege deasupra canalelor care purtau
apa de ploaie.

-Sper să funcționeze.

Era 15 decembrie, exact cu zece zile înainte
de Crăciun, când începu să plouă.

Colin o sunase în noaptea aia chiar când se
strângeau norii.

-Nu au prezis multă ploaie, îi zise el.

-Știu.

- O să dureze ceva să se umple bazinele.
Era bine să fie așa.

-Știu.

-Pot să vin.

-Sunt bine, Mallory și Austin sunt aici. ^ P ^ t t
o mașină de cealaltă parte a apei, în caz că se în
canalele.

. i mișcare!

distrase

208 *Catherine Bybee*
**Mai vorbă puțin. Colin flirtă cu « ^ nu
rau atenția de la ploaie. Nici măcar
rafalele de v^{CBtu}l de impresionante ca să
facă zgomot. _**

^ dimineată, ieșise soarele și
ceru e lat bazinele erau pline.

capitolul 22

-Știu cum arată, dar apa o să scadă și totul o
să revine la normal.

Colin încercă să liniștească temerile lui
Parker cu informații concrete.

Individul cu toaleta ecologică o încărca în
camion, în timp ce ei și Parker stăteau pe
malul pârâului.

Construcțiile rezistaseră și făceau exact ce
fuseseră create să facă. Ce îl îngrijora pe
Colin era că avuseseră doar cinci centimetri
de ploaie și aveau deja material pentru o
săptămână de curățat. Deși știa că Parker nu
voia să audă asta, continuă să fie sincer cu ea.

- Dacă data viitoare o să plouă mai
mult, putem să justificăm aducerea echipei
înapoi.

Ea făcu ochii mari.

- Nu-mi vine să cred câtă apă s-a strâns!

-Atât timp cât o să plouă ca aseară, o să fim
în regulă. Puțin și se oprește, puțin și se
oprește.

-Ca de obicei.

Curenții de aer erau cei care provocau
probleme. Casa lui Parker se afla în centrul
lor. Lanțurile montane din toate părțile
atrăgeau nori care tot aduceau ploaie, în toți
anii în care fusese cea responsabilă din casă,
nu experimentase acel gen de vreme.

Colin își puse brațul peste umerii ei.

- Ce se întâmplă e normal, îți garantez!
Ea îl luă de talie.

-Vezi că o să te trag la răspundere pentru

*Calea spre
inima ta*

asta!

20

- Cum merg treburile acasă.⁷

9

Bărbatul nu ajunsese decât în partea de sud a
apei-

- <Jeva deșeuri, nu multe.

~ Și casa de ȝaspeți?

-Până acum, e în regulă.

capdu?H^UBT^U După < o sârută pe **creștetul**
^{se des}Ptinse din îmbrățișarea ei.

*Calea spre
inima ta*

20
7

Q *Si* **fiu aici la ora 18.00 ca să te**
i_{au} , 'Irmau să se ducă în cartierul care
profir, a .

O să aduc ciocolată caldă.
"Vine și Austin?
E* își dădu ochii peste cap.
.El încă nu vede bucuria, are 17 ani.
. Dar Mallory o să vină, nu?
- Da. Mă gândeam să-i spun și lui Erin să
vină, nu iese prea mult.

Parker observase asta.

-O să văd dacă vor să vină Grace și Matt.
Dacă Erin o să întâlnească mai mulți membri
ai familiei, poate că o să vină și ea de Crăciun.
Lui Colin îi plăcea această idee.

-Hai cu noi, îți promit că nu o să te doară!
Parker stătea în casa de oaspeți, insistând ca
Erin să vină cu ei.
-Chiar nu vreau să fiu în plus.
- la-ți haina! Nu te-am văzut părăsind
proprietatea ca să faci altceva decât
cumpărături.

Arată spre colțul livingului.
~ Iar pomul ăla mic nu e destul de festiv
pentru sezon. 'Pot să-ți văd luminile de aici.
~ Erin, ia-ți haina! Nimeni nu o să te muște.
Erin își lăsă mâinile de o parte și de alta.

'Bine,

pEttker știa ce însemna asta de fapt, dar nu-
i P^s tyinuse ce voia. i

"Iai întâi luminile de Crăciun, apoi Crăciunul.

*** "hă la ceas. ^em**

' Colin ar trebui să fie aici în zece minute.
Pe alee.

Colin veni la fix. Mallory își luă fularul *j iar

Parker îi urmă exemplul. Nu se înfârn|
^a m*ni|,i k în zona Californiei să ai ocazia să te
 îmbraci hf** *** puțin nu în orașul lor. Dar
 aerul era răcoros ^ ie, iar Parker se bucura
 de hainele pe care î_n mod mal nu ar fi avut
 ocazia să le poarte. ^{no}f-

Se întâlⁿiră cu Colin pe alee, înainte ca el
 să^a u la ușa.

O întâmpină cu un sărut.

-Ce festiv arăți!

- E doar un fular roșu, râse ea.

-Cu niște nuanțe de verde.

- Bine, bine, chicoti ea. Un fular festiv.

Colin apucă ambele capete ale fularului și o
 trase spre el.

- E draguț, zise și se apropie să o sărute.

- îmi faceți greață, o tachină Mallory.

Erin veni pe alee purtând o haină lungă, care
 părea să fie făcută dintrun material elegant, cu
 blană la mâneci și la gât

Mallory o complimentă prima.

-Ador haina asta!

- Mulțumesc. **O** am de o groază de timp. ^u

- E modul tău de a spune „Ce, vechitura
 asta? . n tachină Mallory.

- Ceva de genul ăsta.

- Mă **bucur** că vii **cu** noi, îi **spuse** Colin.

- **Cineva e foarte insistent. Ea se uită**

la Parker.

- **încăpățanată și insistentă, ceea ce
 nu aveai nici o șansă,** ^

Colin deschise ușa din spate și ocoli mașina, ca
 să deschidă pe celelalte. Privirea i se opri pe alee.

- Ce e cu alea?

Arată spre sacii ^{cu} nisip la care Parker ^{muncise} în
 mai mare parte a zilei.

Crdul nu fine tot noroiul la distanță, așa ci am
' V ȱjsip pe alee ca s-o țin curată. Pw
sad cȱciapot^{sȱimiceri}
Ce^{ceȱ} Să'ȱi ȱntrerupi munca i^{ȱmportantă}
^ mii de oamem doar ca să mă Pe mine? Nu ȱj
^dicol!
-Parker!
-Colin!

Colin știa că ea avea dreptate, Parker văzu
asta în ochii lui.

-Bun, deci domnișoară încăpățânată și
domnule Ridicol, mergem sau nu?

Parker voia să-și îmbrățișeze sora.

-Da, se răcește ciocolata caldă.

Ajunseră în cealaltă parte a orașului și
parcară în josul străzii, unde Moș Crăciun și
elfii lui se revărsau peste cartier. Peste tot,
oamenii care se plimbau făceau același lucru.

Așteptară pe trotuar, în timp ce Colin îi
trimise mesaj fratelui lui.

-Aproape că am ajuns.

Mallory își ridică privirea din telefon și se
uită la oamenii care treceau pe lângă ei. Când
începu să facă cu mâna, Parker se întoarse.

-Aici!

I se păruse că îi văzuse pe Matt și pe Grace
traversând strada. Dar nu era așa.

"Jase? întrebă Colin.

. 1

* Da, eu l-am invitat, zise Mallory, apoi se duse și
îmbrățișa.

Colin se apropie de Parker.

~Știi de asta?

Cop^{aȱry} o P^{rezent} pe v^{ru} 1 •ar n-aveam.

. „ 1

k Wallorv O ni^{ntă} Erin
vărului mai mic

- Salut!

Parker se întoarse când auzi vocea lui Grace. Îi
înf, pină cu o îmbrățișare și pe ea, și pe Matt.^{artv}

Colin dădu mâna cu fratele lui și-și îmbrățișa^{sor}
Când se îndepărtară, Mallory se uită peste umăr.
U

-Grace și Matt, ea e Erin. Stă în casa pentru
oasp^{eti}

Grace era toată numai un zâmbet.

Matt, pe de altă parte, părea să-și fi pierdut
abilitatea de a vorbi. Într-un final, reuși să o salute,
dar atât.

- Parker spune că ești editoare freelancer.

- Face ca asta să sune mai important decât
e de fapt.

- Știi ce e opusul pentru important? Să fii
inginer, crede-mă!

Matt își găsise, în sfârșit, vocea.

-Sora mai mică are un job deloc distractiv.

- Nu știu ce să spun. Eu sap șanțuri, zise
Colin.

-Asta spui că se află în curtea mea din față? Un
șanț?

Toți râseră, apoi Grace se uită la Erin.

- Matt e eroul familiei.

Erin roșea oare?

Parker se uită la Matt.

- Ești pompier, nu? Întrebă Erin.

Acum Matt era puțin rozaliu în obraji.

-Am un loc de muncă distractiv.

- Care îți cere să lucrezi de Crăciun,
așa că încercăm să facem cât mai multe
împreună înainte de asta. Sper că nu te
deranjează că am venit și noi, spuse Grace.

- Cu cât mai mulți, cu atât mai bine, zise
Mallory.

Colin o luă pe Parker de mână.

- Hai să mergem!

În timp ce mergeau în fața grupului, pe trotuar, Parker se uită peste umăr.

^ju era sigură cine îi distrăgea atenția mai mult. Mallory și Jase, care se purtau ca și cum păstrasera legă' tura în tot acest timp, sau Erin și Matt, care încercau să nu se uite unul la celălalt.

inima ta

părea să nu observe nimic, i m
Cred că e Putina magle d' Crăciun j n " *".
observat, îi zise Colin. er

... hrănească niste țări mici, dar asta nu...

infi *a aducă și mai mult Era ul't'ma zj de ^ f* fS de vacanța
de sărbători.

¹na, ' Nici măcar nu o să te întreb dacă ai p|_{3nuit}

-Ar fi o pierdere de timp dacă ai face-o. Și voi?

-Distractie plăcută!

-Cu Ianice?

-Da.

-Crezi că e ceva personal?

Chiar și când își făcea calcule ca să-i ajungă timpul să iasă de pe proprietate, uneori pe stradă era un șir de ^{cai}noane de descărcare care mergeau cu 10 kilometri la oră.

; Ar trebui să plouă de la Crăciun până la Anu Nou. să ^ oee nregulă

; Ar trebui să plouă de la Crăciun până la Anu Nou. să ^^{oee} regulă
fiindcă o să fiu acasă, dar ac ^^{ntinue}, va trebui să-mi iau liber. Cei
câtiva

pe care-i câștig în cele câteva ore cât *sunt* aici nu me dacă nu reușesc să ajung înapoi acasă.

Îi sună telefonul și numele lui Mallory îi apăsă ecran.

- Hei, ce s-a întâmplat?
- Nu-mi pornește mașina.
- Poftim?

-Scoate un zgomot, dar atât.

- Ai lăsat vreo lumină aprinsă? E de la baterie? Mallory pufni în telefon.

- O fi mașina mea veche, dar nu e atât de veche. Totul se închide în câteva minute după ce plec. Am ridicat capota și am verificat.

Parker râse.

- Și ce? Credeai că o să știi ca prin magie ce să faci?

- Nul L-am sunat pe Jase și mi-a spus să mă uit și să mișc bateria. Am găsit un cuib acolo, Parker.

Asta îi atrase atenția.

- Ce fel de cuib?

- Nu știu, de șoareci sau de șobolani.

Familia De Luca s-a plâns de luni întregi că are o problemă cu șobolanii acasă. Încă de la incendiu.

Asta nu suna bine.

- O să fiu acasă în câteva ore, poate că e ceva simplu. -Am un examen final azi. Trebuie să ajung la școală. Parker închise ochii. Uitase de asta.

- Vino aici și ia-mi mașinal

Mallory putea să se descurce să se întoarcă acasă.

-Ce idee bună, o să mă sui chiar acum pe mătură!

Așa era. Nu avea cum să găsească pe cineva din cartier cu care *să* meargă cu mașina și ar fi

durat cel puțin douăzeci de minute ca un Uber să ajungă acolo.

- E un examen final. Nu pot să întârzii.

Parker se uită la ceas. Mai avea doar cinci minute din pauză. Sări în picioare și-și luă geanta.

- Sunt pe drum.

.Mulțumesc- Parker!

213

ea se grăbi să dea o explicație:

.Au intrat șobolani în mașina lui Malta*^{mai} pornește. Are nevoie de a mea ca să ajun Ji ***nu
Dacă nu era trafic, putea să ajungă acasă^κ. Fugi pe hol și-și băgă capul în biroul lui Jante^{'''''} -
Janice, sora mea are o problemă cu mașina n dau o fugă până acasă și mă întorc.^ă

Janice se uită la ceasul de pe perete.

-O să sune ceasul în trei minute.

Nu am cum să evit asta. Mă întorc în cincisprezece minute.

Era o exagerare, dar avea să-și folosească abilitățile de pilot de curse.

Jancie își așează ambele mâini pe birou și o privi. -Cine o să fie în curte să le spună copiilor să se ducă să ia prânzul?

-Cincisprezece minute, Janice. Unul dintre profesori poate să...

Femeia își împinse scaunul.

-Știi ce, mă ocup eu de asta. Cincisprezece minute înseamnă aproape jumătate din prânz. Du-te să ai grijă de sora ta!

Parker se simți ușurată.

- De fapt, știi ce? Ia-ți liber restul zilei.

Nu mai era așa de ușurată.

-Mă întorc imediat

- Hm, sigur. Mă ocup eu de asta, Parker, ro w

ț timpul pe care-l ai În vacanță ca să-ți
stabilești priori Când te întorci, fii gata de
muncă!

Tonul ei sugera continuarea frazei*. „Alt e ...
"Janice, pot să...

capitolul 23

-Se pare că au ajuns la fire.

Colin se uită și mai atent sub capota mașinii

J_{ui} Mallory.

- Poți s-o repara?

- Îmi pare rău, dar nu mă pricep.

Ea își lăsă capul în jos. Nu avea bani pentru genul ăsta de lucruri.

-Am nevoie de o pauză.

-Știu un mecanic bun care nu o să te

păcălească pentru câteva reparații.

Asta suna bine.

-Va trebui să remorcăm mașina până acolo.

-Asta înseamnă cel puțin 100 de dolari.

Colin lăsă în jos capota mașinii.

-Am cârd la Asociația Americană pentru Automobile.

- Dar dacă va trebui să meargă câțiva kilometri remorcată?

Parker începuse să recunoască *privirea*. Colin își lipea buzele, își lăsă capul jos și părea că se uita peste ochelarii de citit. Doar că nu purta ochelari. Era cea mai bună expresie a domnului Ridicol.

- Bine, O luă în brațe înainte să formeze numărul de pe cartea de *vizită* de la Asociația Americană pentru Automobile. Mergem după ea.

Ea pufni, dar îl îmbrățișă la rândul ei.

Treizeci de minute mai târziu, urmau remorca, ieșind de pe proprietate,

-Apreciez invitația, serios, dar o să fiu cu mătușa mea și familia ei.

Eră prima oară când Parker auzise de existența unei mătuși,

Calea spre

- Credeam că ai rude prin apropiere.
- E în Arizona.
Parker nu putea să-i spună ca era mai important să
La sărbătorile cu prietena, nu cu familia.
pe.8ine, atât timp cât nu o să fii singură.
~ **Bineînțeles** că nu, doar e Crăciunul.
Erin ridică lopata și atacă grămada de nisip.
Parker ^{dinu} sacul deschis și, împreună, rămaseră fără
saci pe care să-i umple.
Ce părere ai despre Matt.⁷ întrebă Parker.
-Matt⁷
Erin mai băgă o lopată cu nisip în sac.
-Da, știi tu, pompierul chipeș care te-a făcut să
roșești seara trecută.
-Nu am roșit, era frig.
Parker luă un sac nou și îl deschise larg.
-li era greu să vorbească în preajma ta.
Erin zâmbi.
-Credeam că e din cauza steroizilor, râse Erin.
- Da, e un tip masiv.
- Prea masiv pentru mine, spuse ea atât
de încet, încât Parker aproape nu o auzi.
Lui Matt clar îi plăcea să meargă la sală.
- E un tip chipeș.
- Nu sunt interesată.
Mu așa părea când se plimbau și se uitau la
luminile de Crăciun.
-Serios⁷ Părea că...
-Nu e genul meu.
La al patrulea sac, făcură schimb de locuri.
Parker u ^opata, iar Erin îngenunche lângă saci.
-Care e genul tău⁷
'Mai puțin...
'Mai puțin ce⁷ J
'Nu știu, doar mai puțin. Erin închise sacul prea
t și deschise altul. Când o să fie gata mașina lu«
Mallory?

- în câteva zile, Iar băgă nisip în sac.

Apropo, suptilj schimbare de subiect,

Erin își ridică privirea preț de câteva secunde,

- îmi pare rău, doar că nu am nevoie ca o persoană ca Matt să fie interesată de mine. Nu am nevoie de asta în viața mea,

Parker nu insistă. Începea să simtă că Erin se deschidea, în sfârșit, și nu voia să strice asta.

- Când vrei să pleci?

Erin închise sacul și îl luă pe următorul,

- Unde să plec?

- La mătușa ta?

-A, da... Pe 23.

- Sper că e un zbor de dimineață. În noaptea aia ar trebui să plouă.

- Da, e devreme. O să plec înainte să te trezești.

- Va trebui să intru în casa de oaspeți ca să mă asigur că nu sunt scurgeri dacă plouă prea mult.

Erin ezită.

- Ah, da, sigur.

Parker îi simți agitația. Dacă era cineva care să înțeleagă nevoia de intimitate, aceea era ea. Nu exista nici o altă opțiune de a nu invada spațiul lui Erin dacă nu intra acolo ca să raporteze posibilele probleme. Umplură ultimii saci și se uitară la ei.

- Mă descurc de acum, îi spuse Parker,

- Unde îi duci?

- în spatele casei pentru oaspeți.

- O să iau roaba.

- Deja m-ai ajutat destul.

Calea spre

Erin începu să traverseze câmpul,
îndreptându-se spre locul în care lăsase
roaba cu o zi înainte.

2
1
7

-Se numește exercițiu. Corpul meu are
nevoie de asta acum, când stau la
calculator toată ziua.

- Dacă insiști.

NU era ca și cum putea să-i dea lui Erin „^{pa(l)ză de}
i5tit china.

^P Nu putea să-i dea lui Erin o pauză de la nimic.

Colin se urcă pe scară, ajutându-**{*ă scoată**
 și tatî^{se}le de rezervă folosite de **me-^{âciu}n, ca**
 mama lui de Cr^{lumea} să stea **în toată**
 același loc.

-Știi că o să plouă în^{de} îi spuse
următoarele tatăl lui.

-Da, m-am uitat la știri.

_Nu am nevoie de un jocheu mult prea
 bronzat de la TV ca să-mi spună că o să plouă.

Tatăl lui avusese un accident cu motocicletă
 la muncă în urmă cu mai bine de un deceniu.
 Drept urmare, i se rupsesse femurul și devenise
 meteorologul familiei. Tatăl lui simțea când
 scădea barometrul.

-Ar trebui să scoți bani din asta, tată.

Colin îi dădu tatălui său masa strânsă și se
 întoarse după a doua.

- Iubita ta se așteaptă la ceva
 probleme acasă, nu-i așa.⁷ El dădu la o parte
 o pânză de păianjen și se întinse
 peste placajul prăfuit și apucă marginile mesei.

- Suntem pregătiți.

-Ai grijă să o verifici! Nu m-a mai durut
 piciorul așa de tare de la accident.

- O s-o fac.

Tuși când se ridică norul de praf.

După ce coborî scara, Colin își ajută tatăl să
 des ac< ierurile și să le curețe, înainte să le
 ducă înăuntru pen-ⁱⁱⁱⁱ mama lui.

-E totul în regulă cu voi doi.⁷ întrebă tatăl lui.

"Cu mine și Parker?

"Mai e altcineva?

Tatăl lui știa că nu făcea genul ăsta de lucruri.

*Calea spre
inima ta*

2

"Suntem foarte bine. Amândoi ocupați, ar..." **1**

~ Nu ai încercat să-i acaparezi viața? **9**

Colin se îndreptă.

-Nu încerc să acaparez viețile oamenilor.

- Poate e o exagerare să spun
că *acaparezi*... -Mulțumesc.

Colin găsi un prosop și se duse la chiuveta
din garaj, dând drumul la robinet.

- De fapt, nu. Să *acaparezi* e un mod
frumos de a descrie ce faci.

-Tată!

- E vorba de echilibru, fiule. Femeile
vor să faci lucruri pentru ele, dar au nevoie
să facă și ele anumite lucruri pentru ele
însele. Ție îți place să mergi și să rezolvi tot.
Asta seamănă cu acapararea.

-Am învățat de la cel mai bun.

De fapt, toți trei puteau fi învinovați sau
lăudați, în funcție de persoana cu care
vorbeai, pentru această trăsătură a tatălui
lor.

- Deci asta faci?

-Nu.

Se gândi la seara în care îi adusese acasă
pomul de Crăciun, li dăduse bani lui Austin
pentru copac înainte ca Parker să observe,
iar fratele ei inventase toată treaba cu
reducerea și cu șeful lui, care îi oprea banii
din salariu, ca să evite discuțiile cu ea.
Frustrarea pe care o simțise în acea seară
din cauza străinului care intrase în curtea
ei... Văzu roșu în fața ochilor când își aminti.
Sacii cu nisip, problemele cu poarta și pana
de curent. -Nu-mi dă ocazia, îi spuse într-un
final tatălui lui.

- Dar ai încercat.

-Nu în totalitate, oftă el.

- Eu și mama ta o plăcem. Nu e o
ființă delicată, care să aibă nevoie de tine

*Calea spre
inima ta*

2

ca să funcționeze, iar asta e foarte bine pe termen lung.

1

Colin se îndreptă spre masă cu prosopul umed.

- Se pare că faceți deja lista de invitați. Când tatăl lui nu răsese, Colin își ridică privirea. Tată!

-Nu n^e ?^{tim} P^{rea} mu[^] t[']m^p.

,M'am căsătorit cu mama ta la șase luni d.m*
ne.am întâlnit.

Up* ce

, Iar eu nvam născut șapte luni mai târziu.

-Ai fost prematur.

Colin își dădu ochii peste cap.

-Bebelușii care cântăresc patru kilograme nu sunt prematuri, dar bună încercare!

- Folosește contraceptive?

Colin se opri.

-Chiar avem conversația asta?

-Ai dreptate, nu e treaba mea.

„Ce bine!”

El curăță masa destul de apăsător ca picioarele să zgârie podeaua garajului.

- Măcar Parker vrea copii? Întrebă tatăl lui după câteva secunde.

-Având în vedere că încă nu știu care e culoarea ei preferată, nu aș putea să-ți spun despre dorința ei de a procrea pe viitor.

Nu putea să-i spună tatălui lui nici dacă Parker lua contraceptive.

Folosiseră prezervative, ca orice adulți cu viață sexuală, așa că nu o întrebase și nici ea nu-i spusese.

Colin termină de curățat o masă și se apucă de a doua.

Tatăl lui o plie pe cea curată și o ridică, îndreptându-se spre casă.

- Ei bine, ai grijă s-o anunți în privința ploii! Piciorul mă doare groaznic de tare.

Uneori, deschiderea familiei lui era prea mult pentru el.

Ziua de azi era una dintre ele.

Cu toate astea, peste o oră, când conducea spre casă, ^{se} întreba dacă Parker voia copii.

capitolul 24

Colin plecă de acasă de la fratele lui pe la 21 r\ n o oră după ce primii stropi îi murdăriră maș^{na} Fusese afectat de conversația pe care o avusese cu ^ lor și avea nevoie de ceva care să-i distragă atenția D ^

0 suna pe Parker, risca să-i pună toate întrebările p_e ^

1 le pusese tatăl lui și, cel mai probabil, o putea sperU*

Matt îi aminti două lucruri importante.

- Mama vrea nepoți, iar tata urăște să nu știe toate informațiile.

Două lucruri pe care Colin le știa, dar la care nu fu- sese atent.

Cei doi băură câte o bere în timp ce Colin își improspăta ecranul aplicației de radar de pe telefon. Benzi verzi care indicau ploaia apăreau în imagine. În spatele lor erau pete roșii, care poate ajungeau sau nu la deal. Oricum, dimineața lui avea să fie ocupată.

Spera doar că nu avea să fie pe proprietatea lui Parker, în clipa în care își lăsă cheile pe blatul de la bucătărie, îi sună telefonul de muncă. Era Glynn.

-Tocmai am trecut de rău. Până acum, totul e bine.

- Ai fost la Creek Canyon?

- Nu. Nu eram sigur dacă ești pe acolo sau nu.

- Nu sunt. O s-o sun pe Parker să îi spun că o să fiu atent pe parcursul nopții.

-Tu ești șeful.

Bărbatul închise, iar el îi trimise mesaj lui Parker. „Ești trează cumva?”

Trei puncte apărură pe ecran, răspunzându-i la

*Calea spre
inima ta*

2

între' bare: „Da”.

2

Colin o sună și-și ridică telefonul la ureche.

3

- Bună!

Vocea ei era relaxată.

- Pari să fii bine.

„Eu și Mallory am făcut niște lichior de ouă A ■
bun- E posibil să fi turnat cam mult brandy. ‘

Colin se tensionă.

-Duci faptul că ești casnică la un nou nivel.

- Da, ei bine, nu e nimeni plecat în seara
asta. Așa că nu trebuie să mă stresez să iau pe
cineva.

- Mă bucur că te relaxezi.

- încerc.

Deși nu voia să fie cel care o aducea înapoi la
realita- te, trebuia *so* facă.

- Glynn o să fie pe drumuri azi ca să
supravegheze apa.

-Am auzit prognoza. Crezi să o să fie rău?

-O să fie umed.

Ea răsese.

-Mi-am parcat mașina în cealaltă parte a apei, în
caz că nu putem să trecem mâine peste ea.

- Domnișoara Practică. Îmi place asta la tine.

Ea chicoti.

- Practica Parker.

Da, clar pusese cam mult brandy.

Colin își dorea să fie acolo, ca s-o vadă zâmbind. O
auzi pe Mallory râzând.

-O să te las atunci. Voiam doar să-ți spun că o să
fim prin preajmă.

-Adică o să fie Glynn.

- Da. Eu o să ajung spre dimineață, asta
dacă nu vm mai devreme.

-Bine. Se auzi un foșnet. Încă puțin **pentru** mine...
Scuze, Mallory mai toarnă câte un pahar. Alte
oșnete. Data viitoare când o să beau asta, trebuie să
tu aici, Șopti ea.

„De ce?

Parker răsese.

„Mă excită.

Era ca și cum mădularul lui o auzise.

- Pot să vin acum, o tachină el.

*Calea spre
inima ta*

2

2

5

- Ar fi prea evident.
- Sunt sigur că fratele și sora ta știu care e
natura
relației noastre.

Parker încercă să șoptească, dar eșuă.

-Ai făcut vreodată dragoste cu o femeie în timp
ce
fratele și sora ta erau în camera alăturată?

Când punea problema așa...

-Nu.

- Bine atunci.

Parker era amuzantă când era beată.

-Vorbești cu Pupăciosul? o auzi pe Mallory
întrebând.

„Pupăciosul?”

- Uite cine vorbește! „Jase e așa de
simpatic! Jase mi-a dat un trandafir la
aniversarea de o lună. Jase sărută cel mai bine”.

Colin le auzi pe Parker și pe sora ei
tachinându-se și își dori să fi fost acolo, ca să le
vadă.

- El *chiar* sărută cel mai bine.

Mallory părea la fel de beată ca sora ei.

- Colin probabil i-a dat niște ponturi.

Parker vorbea mai tare. I-ai dat ponturi, nu-i așa?

- Nu pot să-mi asum meritul vărului meu.

- Ești mai mare. Îți recunosc eu meritul.

Nivelul de ridicol al conversației era ridicat, ca
în reluările serialului *I Love Lucy*.

- Ești sigură că nu vrei să vin?

Îl atrăgea ideea de a-și testa abilitățile de
sărutat. Își apăsă mâna între picioare.

-Sora mea e chiar aici! șopti ea din nou.

Colin se uită în jos spre pantaloni, știind că nu
pleca nicăieri.

-Ai dreptate. În plus, am o regulă, nu mă culc
niciodată cu femeii bete.

- Nu sunt beată. Parker râse. Mă rog,
poate doar puțin.

Colin chiar își dorea să fie acolo.

^ {sj} vedem mâine?

] Distracție plăcură!

, Asta facem. Noapte bună, Colin!

Parker închise înainte ca el să răspundă.

Telefonul lui Colin sună la ora 4.30 dimineța. Buimac și trezit dintmin somn adânc, auzi ploaia care cădea înainte să răspundă.

-Da.

-Sunt Glynn.

-Cât de rău e?

Glynn expiră zgomotos.

-Umple termosurile mari și ia-ți ghetete!

Colin se ridică, cu pătura strânsă în poală.

-Vin cât de repede pot!

Glynn închise, iar Colin se duse pe pilot automat să facă duș.

Peste 45 de minute, Colin opri mașina la intersecția dintre strada lui Parker și drumul principal care traversa canionul. Apa și noroiul curgeau sub pod, dar nu dă- duse pe dinafară. Intră pe stradă, iar când traversă trei sferturi din drum, văzu care era problema.

Noroi și pietre erau împrăștiate pe stradă în toate direcțiile. Nu veneau de la construcția lor. Avea o bă- nuială de unde veneau. Își parcă mașina undeva într-o parte a străzii și merse pe jos până la poarta

lui Parker. Atunci îl vă²u pe Glynn.

“ Sutter Canyon s-a rupt.

Colin își îndreptă lanterna spre zona dintre casele ta- gliilor De Luca și Sutter. Știa că acel canion avea să ie o problemă, dar nu prevăzuse asta. Un metru deno' Pietre căzuse în josul canionului și doborâse ga u lînde se intersectau toate drumurile.

După ce noroiu ș» ^le loviseră manzanita care

supraviețuise ² pe aleea
lui Parker, o parte din noroi continua să curgă spre apă, dar mult era deturnat spre intrarea casei ei și spre poarta din față. De acolo, cădea spre stradă, blocând intrarea și ieșirea tuturor.

- Proprietarii s-au trezit?
- Da, au auzit când s-a rupt canionul.
- Colin nu putea decât să-și imagineze.
- Cum e construcția noastră?
- Colin continuă să meargă, cu Glynn alături.
- Plin, dar funcționează.
- A dat pe dinafară?
- Da. Sunt destul de sigur că trebuie să

facem reparații.

Ploaia se mai oprișe și soarele începuse să răsară. Auzi susurul apei înainte să o vadă.

Podul lui Parker se înfundase, iar apa trecea peste el. Colin se uită la mașina ei, parcată în acea parte a apei. Nu că i-ar fi fost de folos până ce nu curățau aleea.

El și Glynn se duseră la fiecare punct de blocaj și analizară cursul apei. Era greu să se audă peste zgomotul pietrelor care se loveau unele de celelalte și al apei care se lovea de resturi.

- Cât de rău e în vârf?
- Am ajuns acolo după ce s-a deschis Sutter Canyon, Nu aș ști să-ți spun cum arată.

Colin își scoase mobilul și începu să dea telefoane.

- Sper că nu au plecat toți de Crăciun.

-Și eu.

Deja la 6.00 dimineața Keith ajunsese cu excavatorul și curăța drumul pe aleea lui Parker. Colin reușise să dea de doi dintre subcontractați, care aveau să-și aducă echipamentul înapoi în ziua următoare. Însă majoritatea oamenilor din echipă erau plecați până pe 26 decembrie sau mai târziu.

Domnul Sutter li atrase atenția și îi făcu semn.

- Precauțiile noastre nu au fost îndeajuns.

Co|în vedea asta. Ce era un metru de noroi p_e p_{ro}.
 „„rotea lui Parker era de doua ori mai mult ne L
 jnuîui ei- Se duseră împreună în vârful'nomEJ
 rurilor din curtea familiei Sutter. rCSjn locul unei
 piscine se aflau bolovani. Noroiul acaparase tona și
 ajunsese până în spatele casei bărbatului

„A intrat înăuntru?

-Nu mult.

_Mai vine unul dintre oamenii mei. Asta e
 prioritatea noastră înainte de următoarea alunecare.
 îl bătut pe Sutter pe spate. O să fac ce pot.

- Parker! Parker!

Ea se rostogoli și își trecu mâna peste ochi.

-Cee?

-Trebuie să vii să vezi asta!

Vocea lui Mallory o trezi.

- Ce e? Moș Crăciun a venit cu o zi mai
 devreme?

Era pe jumătate adormită.

-Nu, dar se pare că au venit zeii ploii.

-Oh, nu! spuse ea, făcând ochii mari.

Mallory își trăsese deja blugii și o jachetă pe ea,
 iar Păul îi era ud de la ploaie.

Ea dădu păturile la o parte și se dădu jos din pat,
 ducându-se la geamul din dormitor.

- Nu se vede de aici.

Vedea apa curgând acolo unde ar fi trebuit să fie
 aleea ^e Parcare și noroiul din capăt. Dar nu-și
 dădea seama ^{exact} cât de mult era.

~Dă-mi cinci minute! Se uită la ceasul cu alarmă și ^{azu}
 că nu mergea. Nu avem curent.

-Nu.

- Super!

**Mallory dispăru, iar Parker se duse în dormitorul
 ei. p_e ^^{cu}, Păul periat, spălată pe dinți, cu blugi și
 o uz**

^{ea}- Își luă haina groasă din dulap.

*Calea spre
inima ta*

2
2
9

-Austin e deja aici.

Asta se întâmpla rar. Austin nu se trezea înainte de ora 10.00 când nu trebuia să se ducă la școală.

Scout îi urmă jos și apoi afară.

Noroiul urma drumul sacilor cu nisip, dar se revărsase pe gazonul ei. Nu mult, dar destul cât să facă haos. Ea încercă să vizualizeze proprietatea pe secțiuni.

- Bazinele s-au umplut, îi spuse Mallory.

Asta vedea și ea. Apa dăduse pe afară, ceea ce făcea imposibilă traversarea albiei. Doar că aveau podul. Parker îi mulțumi tatălui ei, în speranța că o putea auzi.

Scout stătea în partea de nord a apei, în timp ce se îndreptau spre pod.

Parker se uită în aval și auzi forța cu care curgea apa de pe deal.

Mallory o trase după ea.

Două camionete albe ale districtului erau parcate acolo unde fuseseră la un moment dat camioanele. Auzi țiuitul unui încărcător înainte să-l vadă.

- Dumnezeuule!

Era noroi peste tot.

Vecinii ei erau treji și se agitau, clătînând din cap.

Austin sări de pe o piatră și se îndreptă spre ele.

- Ce dezastru, nu?

Parker văzu locul în care fusese deja săpat un drum, ceea ce-i dădea posibilitatea de a ieși și de a intra pe proprietatea ei.

- Când s-a întâmplat asta?

- Colin spune că pe la 4.30 dimineța.

- Ce nebunie!

-Am scăpat ușor. Curtea familiei Sutter e distrusă.

Unul dintre vecinii ei intră pe poartă cu ^{telefonu} mobil și începu să facă poze.

-Asta e ceva neobișnuit.

- Cum arată restul străzii?

Calea spre

inima ta

**. E noroi peste tot ti spuse vecinul. Dar 2
oamenii de I district au curătat deja cea mai 3
mare parte.**

**Zgomotul camionului care urca pe stradă li
făcu w t0H să se întoarcă- Unul dintre șoferi, cu
un excavator,
apăru de după colț. Avea o ghirlandă de Crăciun
legată
de grilaj-**

- Iar începem:

-Bună dimineața, Parker.

Vocea lui Colin o făcu să se întoarcă.

Fără să-i pese ce credea lumea, se îndreptă spre
el și îi luă de talie.

Bărbatul o îmbrățișă și-i vorbi încet în ureche.

-Totul poate fi reparat

Ea închise ochii și încuviință, lipită de pieptul
lui. -Știu asta.

-O să readuc totul la normal.

- Mă bazez pe asta.

capitolul 25

Curentul reveni până la sosirea serii, iar ploaia
se redusese la o burniță și apoi se opri de tot Colin
reușise să adune o echipă mică până pe la

15.0. Curățarea aleea principală, strângând o
mare parte din deșeuri în grămezi, până când
venea cavaleria. Noroiul nu intrase în casa de
oaspeți, ceea ce era o necuvântare. Hambarul,
pe de altă parte, nu avusese la 5* de mult noroc.
Se umpluse de apă, Așa că, În timp ce p dădea
comenzi *echipei* lui în ajunul Crăciunului, ^aer
muta cutii din hambar în garaj,

°eja la ora 18.00 în acea seară Austin hiberna în
ca-^{me}ra lui, iar Mallory era într-a ei, vorbind la
telefon, v J^{er}^er dădu drumul televizorului pe știri,

ca s^{va} ă prognoza meteo.

Făcu însă greșeala de a-și lăsa capul pe spate și a închide ochii.

Pentru a doua oară în acea zi, cineva o strigă ca s-o trezească. Tresări.

Colin intra pe ușa glisantă.

- Dormei?

Ea se frecă la ochi.

-Am avut o zi lungă.

Bărbatul își dădu jos ghetetele și le lăsă la ușă, apoi se apropie de ea.

- Voiam să văd ce faci înainte să plec.

Ea îi făcu semn să se așeze lângă ea.

- Sunt epuizată.

- Sunt sigur de asta.

Se ghemui lângă el.

- Probabil și tu ești. Ești treaz de mai mult timp de- cât mine.

- Dar nu am băut lichior de ouă aseară.

- Asta s-a întâmplat abia aseară?

Luminile pomului de Crăciun luminară și îi amintiră ce zi era.

- Ai văzut prognoza meteo?

Ea se uită la ceas.

- Am ratat-o.

- Aplicația mea arată că o să plouă mai mult până săptămâna viitoare. Până atunci însă, ar trebui să mutăm deja o mare parte din material.

- Ca să se umple din nou și să o luăm de la început?

Colin o mângâie pe braț în timp ce vorbea.

- Și tot așa, și tot așa, până când o să se oprească ploaia.

- Ce job frustrant ai! Faci tot ce trebuie, după care natura dă totul peste cap și o iei de la capăt.

- Divizia de Lucrări Publice pentru

*Calea spre
inima ta*

2

Controlarea Inundațiilor. E specificat în deșumire.

- Poarta e încă deschisă? 3

pa cred că a intrat apă la motor.

Am om f car? pot **• sun- Probabil nu n . „ga aici până
la anul. 0,5

fpot să-l pun pe unul dintre oamenii mei gs verif,r. fa
se ghemui și căscă.

-Au lucruri mai importante de făcut.

-Da, dar închiderea porții e o prioritate. Ești
singură aici. Nu vreau să mai fii nevoită să pui pe
cineva pe fugă.

Ochii lui Parker se închideau, în timp ce timbrul
vocii lui o îndemna la somn.

-O să mai pun semne.

Întro clipă, vorbea despre semne, în următoarea
tresărea din cauza durerii de gât. Era pe canapea,
cu capul în poala lui Colin, care dormea în fund.
Ceasul de pe perete arăta că era trecut de miezul
noptii, îl mângâie pe picior.

-Colin? șopti ea.

Nimic.

-Colin?

Bărbatul mormăi, se mișcă și își puse mâna pe
gât. -Hai să mergem la culcare, zise Parker.

-Ar trebui să plec.

-Ce prostie! E trecut de miezul nopții.

-Dar fratele și sora ta...

Ea se ridică și-i întinse mâna. -

■ Doar o să dormim. Sunt prea obosită ca s a
altceva.

- Ești sigură?

Și exact asta făcură.

Crăciun fericit, domnișoară Oakley!

inl,v

Colin se strecură în spatele ei în bucătărie n

ibrl

^

t* următoare și o luă în brațe, în timp ce ea u

^ V lipi buzele de gâtul ei și se bucură de *Crăciun fericit!

Colin o sărută scurt și îi dădu drumul ca să termine ce începuse.

- S-a trezit cineva?

-Nu.

Colin se aplecă pe insulă și se uită la picioarele lui Parker, care ieșeau de sub halatul scurt pe care-l purta. Părul ei ciufulit și zâmbetul sexy de dimineață erau aproape prea mult de îndurat.

-Să plec înainte să își dea seama cineva că am petrecut noaptea aici?

Ea se uită peste umăr în timp ce turna apă în aparatul de cafea.

- De parcă unul din noi e căsătorit și avem o aventură? Colin zâmbi.

- Presupun că ai dreptate. Deși nu am fost căsătorit niciodată și una dintre regulile mele e să nu am de-a face cu femei căsătorite.

- Sunt sigură că Austin și Mallory știu ce se întâmplă între noi.

Colin se duse la frigider și scoase frișca, știind că îi plăcea lui Parker în cafea.

-Vreau să fiu atent.

Ea îi luă frișca din mâini și îl sărută.

- Mulțumesc, dar cred că suntem în regulă.

Când se întinse după ceștile de cafea de pe un raft de sus, i se văzu fundul. Oricât de mult ar fi vrut Colin să o ajute, îi plăcea mai mult priveliștea.

Parker se întoarse și ezită.

Când bărbatul își ridică privirea, o văzu zâmbind.

-Te uital la fundul meu, domnule Hudson?

Colin își linse buzele.

- Da, exact asta făceam. Nu am văzut chiloții ăștia roșii aseară.

Parker își ridică halatul și îi oferă o imagine mai bună cu chiloții din față.

*Calea spre
inima ta*

Colin « de ea, o apuci de şoldu²şi şi o tra⁵jt
^chicoti şi încercă să se foiască.
.Oh, ^{nu}>nu

Colin o ridică şi o puse pe blat, exact cum li
pi*. ^{cc} Ea se linişti şi se aruncă într-un sărut

satisfăcător de
dimineată.

**. îmi place să mă trezesc lângă tine, spuse el,
după ce Parker se retrase***

-Chiar dacă trag toate păturile spre mine?

Bărbatul încuviinţă.

-Poate că faci asta, dar faptul că ai fost înfăşu-
rată în jurul meu, ca o chiflă în jurul unui hot dog, a
compensat,

Parker se înroşi.

-îmi pare rău.

-Muşcă-ţi limba!

Parker chiar scoase limba şi făcu exact asta.

Colin făcu o mişcare spre ea, ca şi cum ar fi
muşcat-o, iar ea se retrase, râzând.

Dacă ei avea o dorinţă de Crăciun, aceasta era să
tră-¹ască mai multe momente precum cel de atunci.

-Vreau să-ţi dau cadoul de Crăciun înainte să se
trezească cineva.

" Ca Moş Crăciun?

- Dacă aş fi ştiut că rămân peste noapte, l-aş fi
împa-^{et}at în ceva drăguţ.

Parker îi fixă cu privirea.

"Nu înţeleg.

Colin se retrase şi se duse să-şi ia portofelul
°tmitorul ei. Scoase cadoul dinăuntrul şi se întoarse

^{mylicătare*} ^ turnă câte o cană de cafea pentru ^{afu}fiecare şi încep
bea dintr-a ei când Colin aşeză biletele pe blat.

^a se opri, apoi le ridică.

- Bilete la Cabo San Lucas?

- Da, doar noi doi. Cinci zile de soare și mărgărită. Când o să ai vacanța de primăvară la școală, situația de aici o să fie rezolvată, iar noi o să fim amândoi gata pentru o vacanță.

-Colin, nu știu ce să spun. Nimeni nu a mai făcut așa ceva pentru mine.

-Acum a făcut-o cineva. Spune-mi doar că o să vii și fă-ți bagajul. O să mă ocup eu de restul.

Ea îi oferi o îmbrățișare neprețuită. Parker îi șopti la ureche:

- Eu ți-am luat doar covorașe pentru jeep.

- O să-mi placă la nebunie.

- Stai!

Se retrase.

- Ce e?

Parker se uită la bilete și clătină din cap.

- Nimic. E super. Mulțumesc!

Colin o mângâie pe fund când ea se întoarce spre cafea.

-Abia aștept să fim doar noi doi timp de cinci zile.

- Ceva îmi spune că e posibil să nu vedem plaja. Colin luă cafeaua pe care i-o dădu Parker.

- Îmi place și ideea asta.

- Cumva, știam că așa o să fie.

- Nu e nimic de discutat. Dacă nu scoteam deșeurile din canalul ăla, următoarea ploaie îl aducea în calea voastră.

La două zile după Crăciun, Colin era în birou și avea o discuție în contradictoriu cu șeful lui.

- Bani alocăți sunt pentru apa principală, nu pentru chestii secundare.

Ed nu îi dădea pace.

- Ce-ar fi ca noi să proiectăm construcțiile bine de la început, ca să avem bani

Calea spre inima ia

23

în buget pentru a ne asigura
'nap» « «ivelul aPel scâlu« ?• oamenii lui w și scoată
deșeurile e găurile imense, unde ff loviseră
construcțiile, le demonstraseră inginerilor că
„ înșelaseră- Cumva Colin încercase să-i spună
asta lui Ed din timp, în*5 *U1 nu** ascultase.

Ed nu era amuzat. Știa că era adevărat ce
spunea Cofe-

-Scoate deșeurile, dar, dacă vrea parapete,
proprie- tarul va trebui să le cumpere sau să le
închirieze, nu le
oferim noi.

Colin putea face asta. După ce obținu ce voia, se
îrv toarse ca să plece.

-Și fără favoruri speciale pentru iubita ta.

Colin se opri, tăcu și apoi continuă să
meargă. -Nemernicule!

Toată dimineața, Colin rezolvase probleme.

Era trecut de ora 15.00 când se duse să vadă
dacă Parker era acasă. Ea nu răspunsese la
mesaje, ceea ce însemna de obicei că era afară.

O găsi îngenuncheată lângă o gaură, aproape de
pan care, iar lângă ea era o lopată.

-Ce faci?

ba își ridică privirea și părul îi căzu pe față.

De fiecare dată când o vedea, Parker părea și
mai
obosită.

"Când m-am trezit, ieșea apă din pământ.

Colin recunoscu țevile din PVC, lipiciul Re

"Ine Glue și instalațiile.

-Repari stropitorile?

. at%rnAOt
." Da, dar asta e dificil. Pământul e tare și e P

^ns spre zona unde fuseseră odată hambare

Acum, când se uita mai bine, Colin își dădu seama exact cât de afectată era partea ei de proprietate. Sacii de nisip nu-și făceau treaba, iar opt centimetri de noroi acopereau aproape fiecare porțiune îngrijită a terenului. Secțiunea de țevi la care lucra era într-o zonă creată ptn-tru scurgerea apei, care clar fusese afectată de cantitatea de ploaie din ultima perioadă.

- La naiba!

Colin privi în jos și o văzu uitându-se la vârful degetului.

- Ce ai făcut?

Ea își șterse degetul murdar pe cămașa murdară și îl băgă în gură.

- M-am tăiat.

Colin se așeză lângă ea și trase de țeva pe care ea încerca să o fixeze.

- Pot să te ajut cu genul ăsta de lucruri.

Țeva abia se mișcă.

- Iar eu pot să fac o plăcintă, dar amândoi avem alte lucruri de făcut. Asta trebuie rezolvată ca să pot da din nou drumul la apă.

Bărbatul se ridică și o ajută și pe ea să se ridice.

- Poți să faci o plăcintă?

Ea îl fixă cu privirea.

- Bineînțeles că da.

Avea o licărire în ochi.

-Alea de la Mărie Callender, pe care le pui în cuptor patruzeci de minute, sunt o nimica toată.

Colin râse în timp ce ea își scutură degetul ca să scape de durere.

Când el încercă să ridice lopata, ea i-o luă.

- Dă-mi-o!

-Dar pot să...

- Da, dar acum e ceva personal. Lucrez

***Calea spre
inima ta***

2

3

la chestia asta de două ore, iar țeava m-a atârnat
prima. Vreau să mă ocup de asta!

Colin o înțelegea.

.Pbt să-ți dau un sfat? Adică o strategie,
ca *si* r, ,

laurii pe țeava aia?

!*>>•

^Sigurcâda.

.Mai sapă cam 30 de centimetri de jur
împrejur Dedesubt și în jur. Atunci o să ai spațiu
ca să lucrezi.

-Speram să evit asta.

Colin înțelegea de ce, deoarece pământul era
tare.

-Atunci sper că ești la zi cu vaccinul
antitetanos.

prin rea ei jucăușă îl făcu să zâmbească.

-Țe-ai mai gândit la ajunul Anului Nou?

Deschisese subiectul în ziua de Crăciun, după
ce lua- seră cina și jucaseră cărți cu familia lui.

Ea clătină din cap și se uită în jos.

-Nu pot, Colin. Conform prognozei, o să plouă
și...

- E în regulă. O să anulez.

-Nu, să nu îndrăznești!

Colin plănuise să meargă în deșert cu Matt și
cu vărul lor ca să campeze și să se plimbe în
întâmpinarea anului nou. Asta era tradiția în
fiecare an în care Matt nu lucra.

-Nu o să mă simt bine dacă o să fii singură.

-Nu o să fii singură. Erin o să fie aici. Nu cred
că iustin face ceva. în plus, Mallory o să vină cu
voi împreună cu Jase și mi-ar plăcea să știu că
ești acolo ca să-ți protejezi.

- Dar e o femeie adultă.

* Ești mai matur decât ea.

El râse.

- Du-te, Colin! Ai făcut toate planurile alea înainte să afli de mine și de toată drama mea. Nu fi tipu Te nună la ce iubește din cauza fetei!

-Vreau ca fata să vină cu mine.

~Și fetei i-ar plăcea, doar că nu e posibil anu

'Parker...

Ea îl opri punându-i mâna pe piept.

- în noaptea de Anul Nou am o seară a fetelor și nu ești invitat. Așa că du-te să stai cu fratele tău și împiedică-mi sora să distrugă ceva. Nu știe să meargă pe moto* cicletă și are la fel de multă experiență ca mine la mers cu cortul. Nu cred că un foc lângă piscină și un cort în curtea din față se pun.

Colin o apucă de mână și o trase aproape.

- Zici că nu sunt invitat?

Ea își ridică buzele spre el.

-Nu. Așa că sărută-mă și pleacă! Sunt ocupată.

Colin o sărută și apoi se îndepărtă.

- Chiar pot să fac asta pentru tine.

- Chiar poți să te întorci la muncă.

- Îmi place când faci pe șefa.

Pariter încercă să nu zâmbească.

- Dacă te porți cum trebuie, o să aduc șefia în dormitor.

La naiba, corpul lui o auzi imediat!

Colin o trase înapoi și o sărută apăsător. „Cine-i șeful acum?”

Parker rămăsese fără grai.

Lui îi plăcea să-i facă asta.

O lovi în joacă peste fund și îi dădu drumul.

-Nu ești singura care poate să facă jocul ăsta.

***Calea spre
inima ta***

2

3

Colin se îndepărtă și se opri peste câțiva metri.

- Ești la zi cu vaccinul antitetanos?

capitolul 26

Austin își invită un prieten în seara de Anul Nou ș» cei doi dispărură în garaj cu un bax de beri. Pe Parker nu o deranja dacă cei doi băieți de aproape 80 de kiki> grame își limitau petrecerea la un bax. O cunoștea pe mama băiatului și amândouă aveau aceeași mentalitate. Fii isteți și nu condu!

Irtff'O seară normală, Parker ȝar fi pregătit fi* i af fi fost deja ghemuită În pat. Dar era atât Jtjsă Ki ia rămas-bun de la acel an i * tnceap, ^ ou! Asta însemna că avea să stea trează p4ni a™ li arate anului 2016 degetul mijlociu. f

Ea și Erin gătiseră niște paste păcătos de pline de **calorii** și cu sos cremos pe care le echilibrară cu o salată **la cină**. Deja terminaseră o sticlă de vin și o deschiseră ne a doua.

Era abia 22.00.

_Nu mi-ai spus ce ȝi-a dat Colin de Crăciun.

Parker închise ochii și-și lăsă capul pe canapea, cu o grimasă pe față.

-A fost așa de rău?

Ea clătină din cap.

-O excursie în Cabo.

-Ce nu-ȝi convine?

-Cabo e în Mexic.

-Da... E cald, *uscat* și relaxant.

Parker își înălță capul și-și ridică paharul la buze. -Mexic e o țară diferită.

Erin încuviință lent și vorbește și mai lent.

- Da... Sunt conștientă de asta.

-Nu am pașaport.

Zâmbetul femeii dispăru.

-Ah...

-Exact, ah...

-Atunci fă-ți rost de unul!

"Sigur. Pare ușor. Ea clătină din cap. Nu am o J certificatului de naștere. Am verificat. Le am p Mallory și Austin. Dar nu și pe al meu.

"Părinții tăi n-aveau un seif?

'Le-am golit acum mult timp.

Lrin ridică din umeri.

"Atunci fă-ți rost de certificatul de naș °

Pașaport!

Agentele guvernamentale sunt închise până pe 3 ianuarie și, dacă am noroc, o să obțin copia în două săptămâni. Apoi durează între șase și opt săptămâni ca să obțin pașaportul.

- în ce perioadă a rezervat Colin excursia?

- în aprilie.

- Bun, deci nu e o problemă.

- Doar că nu am reușit să obțin o programare la biroul de pașapoarte decât la jumătatea lunii februarie.

- La naiba!

- Știu! Îmi înțelegi dilema?

Erin se așează pe canapea cu picioarele sub ea.

- Ce a spus Colin despre asta?

- încă nu i-am zis.

- De ce?

Ea își amintește zâmbetul de pe fața lui când îi arătase pozele de la hotelul unde făcuse rezervarea și cât de entuziasmat era să ducă

***Calea spre
inima ta***

2

3

departe de inundații și de stresul din Creek Canyon.

-Nu am vrut să-l dezamănesc.

- Și cum o să eviți asta dacă nu obții pașaportul la timp?

- Nu știu. O să încerc să grăbesc lucrurile. Dacă nu o să se întâmple destul de repede, o să mă gândesc la altceva.

Colin înghețase până în măduva oaselor. Norii apăruseră la miezul zilei și veniseră cu ploaie în timp ce se plimbau prin deșert și aruncau cu noroi unul în celălalt pentru distracție. Acum era aproape 23.00, focul de tabără era întins cam pe un metru și jumătate și tot nu-i ținea de cald.

Matt adora genul ăsta de lucruri.

Colin recunoștea că tolera situația. Mai mult
când vremea coopera. Mai puțin când nu o făcea.

Erau hotărâți să reziste până la miezul nopții' JJ

Bea pe care o băuseră nu-i mai ținea de mult
 și ți tot tăcea să se îndepărteze de foc ca să
 să reziste până I. 86 Il?Ur«î».
 a da foc artincilor ilegale, să strige „U
 mulți ■ să se culce.
 arHtiirilnr ilpatiU » * V i L«nd

fi analizase destul pe Jase și pe Mallory ca să **ani!"**
 știe de fapt cei doi ar fi plecat imediat și și-ar
 fi făcut de **t că**
ar fi
avut

o rulotă în care să se întoarcă doar ei'Dar

nu aveau. Stăteau cu mătușa lui, unchiul și vărul, iar
 toți trei se culcaseră la 22.00. Nimeni nu avea să-și
 facă de cap în acea seară.

Asta îl făcu să-i fie și mai dor de Parker,

Își dorea ca ea să fi venit. Ar fi închiriat propria
 rulotă și ar fi putut să sară peste toată treaba cu
 „așteptăm până la miezul nopții”. Niciodată nu-și
 dorise atât de mult să plouă. Ploaia avea să-i alunge
 înăuntru.

Tremură și-și spuse să nu mai fie așa delicat. Se
 ridică și se întoarse cu spatele la foc ca să se
 încălzească.

-S-a întâmplat ceva nebunesc de Crăciun? îl întreabă
 Jase pe Matt.

- Câteva apeluri medicale și o bucătărie care a luat
 foc, dar care a fost stinsă înainte să ajungem acolo. -
 Cel puțin a fost un incendiu.

-Nu am auzit pe nimeni spunând asta, zise Mallory.
 Colin se întoarse ca o beza încălzită pe toate părțile. -
 Matt își câștigă traiul cu incendiile, iar eu cu ploaia. E
 o chestie bolnăvicioasă de familie.

"Nu am privit niciodată lucrurile așa.

-Păcat că Parker nu a putut să vină, spuse Matt.

- Probabil deja doarme pe canapea, le zise Ma ory.
 Poate că Erin o s-o țină trează până dimineață.

***Calea spre
inima ta***

“Erin nu mi se pare genul petrecăreț.

2

**Matt nu întrebase de chiriașa lui Parker și nu s’
ttimic după ce fuseseră să admire luminile de r’** **Da, e
tăcută.**

“ Am observat. Care e povestea ei?

Da, fratele lui era interesat.

- Nu aș ști să-ți spun. Parker o cunoaște mai bine, dar nu vorbește prea mult.

- Îți place genul tăcut, ți-l tachină Colin.

- Îmi place genul care nu se plânge.

-Atunci slavă Domnului că sora mea iese cu Colin, nu cu tine!

- Parker nu se plânge, o apără el.

- Poate ție. Eu și Austin o auzim tot timpul.

- Ești sora ei, e normal, îi spuse Jase lui Mallory.

- Nu vorbește cu nimeni despre problemele ei, doar cu noi.

-Vorbește și cu mine.

Cel puțin Colin credea că era deschisă cu el.

-Ah, serios? Ți-a spus de cadoul tău de Crăciun?

Colin se întoarce cu spatele la foc ca să se uite la Mallory.

- Ce e cu el?

-Ce i-ai dat? îl întrerupse Matt.

- O vacanță în Cabo, răspunse Mallory în locul lui.

- Ce e cu vacanța mea în Cabo?

Acum Colin simțea fiori deoarece știa că avea să afle ceva la care nu se aștepta. Parker păruse entuziasmată de excursie.

-Ți se pare că sora mea e genul de femeie care călătorește în afara țării?

Jase râse.

- Nu poți să spui că Mexic e chiar în afara țării.

Mallory pufni,

-Ai nevoie de un pașaport ca să ajungi acolo.

-Teoretic vorbind, ai nevoie de un pașaport ca să te întorci, zise Jase.

-Ticălosule! îi zise Matt vărului său cu umor în glas.

Când Mallory își dădu ochii peste cap, îi aminti lui Colin de sora ei.

- Ce vrei să spui, Mallory?

Calea spre inima ta

Parker nu are pașaport. Nici unul dintre noi nu pentru
noi, o vacanță înseamnă o excursie la Disney^{land}

^merslapM-

Colin nu se gândise la asta, presupusese că ea

“^Așa că acum Parker se chinuie să obțină o copie a
certificatului ei de naștere, ca să poată obține un
pașaport. Dar programările la biroul de pașapoarte
sunt greu de obținut. Și-mi dau seama după expresia
de pe fata ta că Parker nu ți-a zis nimic din toate
astea.

Nu, nu o făcuse.

-Dacă Parker nu a vrut să-i spună, de ce-i spui tu?
întrebă Matt. Nu se presupune că voi, femeile, trebuie
să vă sprijiniți? Mai ales surorile?

-Pentru că toată treaba asta nu e ca un pulover urât
pe care ți-l dă cineva, spui că-ți place și nu-l porți ni-
ciodată. E o excursie din cauza căreia o să se streseze
până ce fie obține pașaportul și îi iese fire albe, fie tre-
buie să-ți spună pe ultima sută de metri că nu poate
să vină... cu fire albe. I-am spus că, dacă vorbește cu
tine despre problema ei, puteți să căutați amândoi o
soluție. Amâni vacanța câteva săptămâni, grăbiți
cumva ieșirea pașaportului... Nu știi, ceva.

-Ar fi putut să-mi spună.

-Da, dar nu e stilul lui Parker. În caz că nu ai obser-
vat, îi place să rezolve totul singură. Nu aș vrea s-o
văd ratând ocazia asta doar pentru că e încăpățânată.
Cred ⁰⁴ toți suntem de acord că nimeni nu are nevoie
mai mult de o excursie decât sora mea. În plus, ești
cel mai ^{Un} lucru care i s-a întâmplat lui Parker. Nu
vreau să văd ^{04 0} dai în bară.

Asta era plăcut de auzit.

“ O să fac tot ce pot.

~^{Sunt} sigură de asta și o să-ți spun dacă o faci. E po-
si ¹ să intervină și Austin. Serios, Parker a fost cu
nervii la limită de când au murit părinții noștri, dar,
de **când** ai apărut tu, simt că mi-am recăpătat sora.

- Presupun că asta înseamnă că ai binecuvântarea familiei, îl tachină Matt.

-Așa că ocupă-te de Cabo și adu-o înapoi cât se poate de relaxată!

- Ești la fel de autoritară ca sora ta, îi spuse el.

- De unde crezi că am învățat?

Toți râseră.

Vântul se întete și îndreptă fumul spre fața lui Colin.

- O să rezolv problema asta.

- Bun. Și să nu spui nimic despre faptul că ți-am spus.

Matt mormăi.

- Ce jocuri fac oamenii!

- Eu trebuife să locuiesc cu ea. Să nu îndrăznești să-i spui, Colin, altfel nu o să-ți mai acord circumstanțe atenuante!

O lumină puternică din depărtare îl făcu pe Colin să se uite la ceas. Era deja miezul nopții?

Tunete se rostogoliră peste ei.

- La naiba!

Apoi cerul se deschise și toți se împrăștiară ca furnicile.

Mai aveau cincisprezece minute.

Lui Parker îi era greu să-și țină ochii deschiși.

Imagini din Times Square umplură ecranul.

Austin și prietenul lui adormiseră deja,

- E miezul nopții undeva, le spuse el.

- Chiar vreau ca anul viitor să fie mai bun.

- Nu ești singura, spuse Erin, care ridică paharul cu șampanie în aer.

Parker nu mai bău din clipa în care primele picături de ploaie loviră tavanul de deasupra livingului. Erin, pe de altă parte, avea să se resimtă de dimineață.

- Știi de ce al meu trebuie să fie mai bun, dar al tău de ce trebuie să fie?

***Calea spre
inima ta***

24
5

grin răspunse cu o întrebare.

- Vrei vreodată să uiți de trecut?

Ce întrebare interesantă!

- **Uneori vreau să-l schimb.**

Să i uite însemna să-și uite părinții.

Erin clătină din cap.

-Eu vreau pur și simplu să uit. Să mă tre[^] nexie
și să alung frica. TM trezesc cu

^{anv}

Lui Parker i se făcu pielea de găină.

- Frică de ce anume?

Răsetul ei agitat demonstra că alcoolul era cel
care vorbea.

- De el.

- De fostul tău iubit?

-Da.

fn acea clipă, Erin își dădu seama ce spusese, se
în- dreptă și își puse paharul jos.

-Nu ar fi trebuit sa spun asta. Uită ce am zis!

Panica îi era presărată printre cuvinte.

Parker inspiră și expiră încet.

Erin arăta ca și cum voia s-o ia la fugă. brațd[^] ^

genunchii la piept și îi
prinse cu

"Ea șase luni după ce au murit părinții mei,
stăteam ^{aici} pe canapeaua asta. Băusem câteva
pahare. în sfârșit,

° convinsesem pe Mallory să se culce. Plângea în
fiecare ș para "Upă părinții noștri. Austin era furios.
Eu ajunse- ia limită. Eram atât de hotărâtă să am
grijă de ei, *Cat n*ci măcar nu înțelegeam ce se
întâmplase. Am ceput să iau guri mari din sticla
de tequila. **Credeam** pot să fac față. Apoi m-am
trezit că-mi **aruncasem** ue e în geantă și stăteam
în mașină, o privi.

^{r am} Pre^{re}g@tită să plec. Presiunea... Pur **și simplu**,
5? P^{ut}eam să fac față situației.

^{Us} ^ întâmpat?

-Am ajuns la capătul aleii și m-am oprit Eram
beată. Eram dispusă să plec, dar nu eram dispusă să-i

fac pe fratele și pe sora mea să treacă prin durerea de a pierde alt membru al familiei.

Erin se aplecă în față și o luă de mână.

- Îmi pare atât de rău!

Parker își ridică privirea spre Erin,

- Nu le-am spus niciodată povestea asta și aş aprecia dacă ar rămâne între noi.

- Sigur că da. Erin îi aruncă un zâmbet vag și o fixă cu privirea. Fostul meu iubit era foarte posesiv. Dacă nu făceam ce voia, mă puneă cu forța la locul meu.

- Cu forța?

Erin arăta ca și cum avea să vomite.

- Era un bărbat masiv. Cu un temperament vulcanic. Prima oară când m-a lovit, amândoi am fost șocați. Cel puțin așa a părut.

Parker o luă de mână pe Erin.

- Atunci ar fi trebuit să plec, dar nu am făcut-o.

- Dumnezeu, Erin... Îmi pare așa rău!

Ea închise ochii strâns.

- Nu cred că ar fi trebuit să-ți spun asta.

Parker încercă să zâmbească.

- Nu o să spun nimănui. Dacă ai nevoie să vorbești cu cineva...

Erin clătină din cap.

- Deja am spus prea multe.

Da, Parker văzu că Erin regreta ce spusese.

-Trei! Doi! Unu!

Amândouă se uitară la televizor când bila din Times Square semnală sosirea anului nou.

Parker își ridică paharul și i-l dădu lui Erin pe al ei, cu un zâmbet forțat.

- Pentru un început nou pentru amândouă!

Erin oftă.

- Pot să beau pentru asta.

capitolul 27

Calea spre inima ta

2

Parker începu noul an în biroul directorului.

LinQ
7

„?ft dau, în mod oficial, un avertisment.

Expresia lipsită de umor a lui Janice nu avea nici
urma de compasiune.

-M-am gândit mult la asta pe parcursul
vacanței și simt că trebuie să trag linia undeva.
Pentru că diminețile au devenit în mod constant
dificile pentru tine, având în vedere actuala ta
situație, o să te pun de gaidl la prânz.

Parker încercă să nu ia mustrea la modul
personal, înțeleg.

-Sper. Nu sunt lipsită de compasiune, Parker, chiar
nu sunt. Dar trebuie să ne putem baza pe tine... -
înțeleg, o întrerupse ea.

-Bine.

Ea se ridică, alungă agitația simțită în urma
întâlnirii și ieși din birou. Le zâmbi angajaților, care
își fereau privirea când încercă să se uite în ochii lor.

»Grozav, am reușit să-i enervez pe toți!"

Cum nu începuse tura ei, Parker se duse la cantină,
re era goală, și se așeză la o masă.

«Cum a mers?» Era un mesaj de la Colin.

»Încă am un loc de muncă... Cu greu."

«Rezistă! Aici ar trebui să terminăm într-o
săptămână • «Nu te grăbi! Mă simt mai bine știind că
sunteți acolo."

Când Parker trimise mesajul, îi fu greu să creadă
c& p^{int} asta cu adevărat. Colin, Fabio, Olynn, R^w*
^ay- Atâtea nume li alergau prin minte! Dacă ^{un}} , .
ei observa o problemă, avea să o rezolve. Era a .^{nu} se
duceau până la proprietatea ei, dar de ^{era} P^{rin}
preajmă și avea numărul lui Co în

„Ai parcurs un drum foarte lung, Annie!*"4 La
finalul mesajului Colin puse o față zâmbitoare, care
făcea cu ochiul și purta pălărie de cowboy.

„Asta e pentru tine, domnișoara Oakley."

Colin o făcea să zâmbească. De fapt, o determina
să facă multe lucruri.

Apa se retrăsese destul pentru ca echipa lui Colin să înceapă să înlocuiască plăcile rupte și să întărească metalul care le ținea laolaltă. Pietrele fundației fuseseră înlocuite, iar pământul fusese bătătorit într-o parte și alta a apei, ca să fie mai tare la următoarea furtună.

În afară de nesfârșita sarcină de a săpa munți de noroi, care erau peste tot, Parker nu putea face nimic ca să ajute.

În acea zi de școală Austin avu doar cinci ore și jumătate la școală, începând de la 7.00 dimineața. Acum, când nu mai avea slujba cu pomii de Crăciun, încerca să obțină slujbe în diferite locuri din oraș. Îi plăcea să câștige bani. Programul lui Mallory era practic neschimbat. Lunea și miercurea avea cursuri de la 10.00 la 14.00, iar marțea și joia de la 13.00 la 16.00. Când nu era la școală, lucra pe post de chelneriță sau învăța.

Parker notase programele lor într-un calendar ca să știe când aveau să fie toți acasă în același timp.

Nu se întâmpla prea des. Iar după ce Austin avea să-și găsească un loc de muncă, urma să se întâmple și mai rar.

Cu toate astea, erau hotărâți să ia cel puțin o masă sau două împreună ca familie. Ceva din faptul că petrecuseră timp cu familia Hudson de sărbători le arătase că era important să facă asta.

Parker termină de tăiat cupoane și făcu lista cu alimente. Reușise să reducă suma cheltuită pe mâncare cu 30 la sută după prima discuție cu Nora. Era destul de mândră de asta.

Cu cinci minute înainte să sune clopoțelul, se îndreptă spre auditoriu, care era și sală de mese. Când copiii

începură să alerge înăuntru Parker își

pe față și accepta unbrățșanle elevilor cărora le erad™

de ea-

îi plăcea locul ei de muncă. Cel puțin «. ^ ij Dj din

Calea spre

inima ta

când în când trebuia să le atragă atenția copiilor neascultători, dar cei mici erau mereu o plăcere. Parker văzu partea pozitivă a slujbei și își dădu seama că era ultimul **an** când avea să fie cu acești copii. **În** vară, avea să-și caute un nou loc de muncă. Un program propriu, pe care putea să se bazeze că avea s-o ducă undeva în viață.

- Domnișoară Parker, poți să mă ajuți să deschid asta?

- Sigur că da. Cutiile cu suc sunt specialitatea mea.

Colin adora când Parker venea la el. Știa că era egoist pentru că nu voia s-o împartă, dar nu-i păsa.

Ea era pe drum spre el, așa că sări la duș în clipa în care ea intră pe ușă.

Trecuse destul timp de la excursia lui ploioasă în deșert de Anul Nou, așa că putea să deschidă conversația despre Cabo fără ca ea să bănuiască faptul că Mallory spusese ceva.

Colin își clăti șamponul din păr și închise apa. După ce ieși de la duș, luă un prosop și se șterse pe cap. Se opri și ascultă prin ușa deschisă de la baie.

Din bucătărie se auzi un zgomot.

-Parker? strigă el.

- Eu sunt. Am intrat direct.

Zâmbi când își trase prosopul peste șolduri și îl lefji* Era pe jumătate tentat să intre așa în bucătărie și să va ă dacă o putea convinge să se antreneze puțin înainte e cină. Trecuse mai bine de o săptămână de când o Pⁿⁿ Sese singură și destul de relaxată ca să se dezbrace. Șapte ²je erau prea mult. Singura dată când reușise să petreacă noaptea cu ea fusese Ajunul Crăciunului, iar atun

fusese o întâmplare. Nici unul nu avusese energia să facă mai mult decât să se îmbrățișeze.

Dar îi plăcea și asta.

De fapt, era singura parte a relației lor de care

nu se bucuraseră îndeajuns.

Spera că acea seară avea să schimbe asta. Era vineri. Prognoza anunța ploaie abia luni. Spera so convingă să rămână peste noapte.

Colin voia să se trezească lângă ea. Să facă dragoste cu ea când era pe jumătate adormită dimineața. Se uită în jos, îi spuse corpului să se relaxeze și își îndreptă gâiv durile în altă direcție.

Se îmbracă repede și o luă pe scări. O auzi pe Parker râzând. Inițial, crezu că vorbea la telefon, apoi auzi altă voce.

- Slavă Domnului că nu am coborât gol!
spuse Colin când intră în bucătărie.

- Da, nimeni nu vrea să vadă asta.

Matt stătea lângă insula din bucătărie cu o bere în mână.

Parker ridică o mână.

- Eu vreau.

Colin îl împinse pe Matt.

- Pleacă, îl tachină el.

Matt râse, dar nu plecă.

Parker îl întâmpină la jumătatea drumului și își ridică buzele spre ale lui. Colin o sărută scurt și zâmbi.

- Matt spune că nopțile de vineri sunt happy hour aici. Colin luă o bere și i se alătură fratelui său.

- Da, dar în mod normal mă anunță înainte.

- Ți-am trimis mesaj. Nu ai răspuns. Matt se uită la Parker. Nu prea răspunde la mesaje.

- Nu am avut niciodată problema asta.

- Pentru că ești fată, o tachină Matt.

Ea încuviință și se uită în jos.

- E efectul sânilor, înțeleg.

.ianii mereu câștigă în defavoarea băieților .Te ascuți vreodată? își întrebă Colin fratele .Nu. dacă am de ales.

.Sălbatic.

**Calea spre
inima ta**

t^a din față se deschise, iar tocurele surorii lui² au-
ari pe podea. ⁵

_ Am văzut bicicleta lui Mike. ¹

Colin se întoarse spre Parker și șopti:

-Îmi pare rău!

înțelegătoare, ea zâmbi și răspunse:

- E în regula.

Grace flutură o sticlă cu vin alb.

-Speram că o să fii aici. Se duse direct la Parker
și o îmbrățișa. M-am săturat să tot beau bere, iar
Colin are mereu doar asta.

-Te plângi de berea mea gratuită?

Grace se apropie de el și îl pupă pe obraz.

- Nu, mă plâng că selecția ta gratuită se
limitează la bere. Există o femeie în viața ta acum,
e momentul á progresezi.

Matt îl atenționează.

- Femeia a vorbiți

Grace se uită în sertarul cu tacâmuri și făcu o
pauză. -Stai puțin, ai măcar un tirbușon?

- Bineînțeles că am.

**«Stai puțin, am?» ăută prin sertarul cu
ustensile până când găsi unul ț* ^are ° fată cu
care ieșise la un moment dat îl lăsase**

Golin luă sticla de la sora lui. sth

^Pva ani i-am cumpărat pahare de vin,
așa **că**

^{u **}gur că are, li zise Grace lui Parker.

~Ge burlac complet! itbjfa ^{8e a\$eză} pe unul
dintre *scaunele de lângă*

Gum merge lucrarea? îl întreabă Grace.

-Suntem pe punctul să terminăm. Am mai sc<>*
18000 de metri cubi de noroi.

-Cât de mult! spuse Matt.

- Mie-mi spui! Iar prognoza pe termen lung
nu arată pauze semnificative în următoarele

săptămâni, Ic Parker. Cred că putem afirma că a trecut seceta.

Grace puse paharele jos.

-Nimeni nu spune asta. Nu ar îndrăzni pentru că ar însemna să ridice restricțiile la apă vara și să scadă prețurile de la Departamentul de Muncă și Pensii.

Da, Departamentul de Apă și Curent se pricepea de minune să mărească facturile tuturor, dar nu să le scadă.

- Ei bine, nu am văzut proprietatea așa de verde de ani întregi. Păcat că dealurile arată ca naiba! spuse Parker.

- Chiar am vrut să ajung pe acolo.

Grace îi dădu lui Colin un pahar pe care să-l umple după ce avea să deschidă sticla.

- Ești binevenită oricând.

Colin îi dădu lui Parker vinul și își ridică berea în aer.

- Pentru noaptea în care nu trebuie să ne facem griji dacă arca lui Noe e destul de mare pentru noi toți!

Asta o făcu pe Parker să râdă.

- Sănătate!

Grace se așeză lângă Parker,

- Pun pariu că abia aștepți să mergi în Cabo.

Colin își ținu respirația și se uită la Parker.

Ea bău din vin, iar Colin îi văzu gândurile

alergându-i prin minte.

-Abia aștept!

Sora ei închise ochii și zâmbi când se gândi la asta.

- Plaje cu nisip fin, soare cald...

- Fără noroi, adăugă Matt.

Grace deschise ochii dintr-odată și se întoarse spre Parker.

.Stai un pic! Ai călătorit în Mexic de când ^port ca să te întorci în Statele Unite.' Cerut F parker clătina din cap.

-Nu.

Calea spre

inima ta **2**
„fo măcar pașaport” întreba Grace.
Colin se uită la Matt, care se uita în cealaltă parte **5**
a camerei. **3**
- De fapt nu, nu am. Dar mă ocup de asta.
Parker se uită la Colin.
El deschise gura ca să spună ceva, dar Grace îl
întrerupse.
- Pentru că zilele astea nu am nimic mai
bun de făcut decât să mă ocup de agențiile
guvernamentale cărora le place să te facă să
aștepti.
-Am presupus că ai, zise Colin.
Grace îi făcu semn.
- Bărbații nu se gândesc niciodată la toate.
- Hei! strigă Matt.
-Când plecați?
Colin îi spuse data.
Parker îi zise când avea programare la biroul de pașapoarte.
Grace preluă conducerea.
- E la limită. Dacă întârzie o săptămână, o să ai pro bleme.
Trebuie să împingi datele astea mai devreme cu două săptămâni, Colin!
-Asta e ușor.
Eața lui Parker se lumină, ca și cum o povară îi usese ndicată de pe umeri.
Când Grace se duse în spatele lui Parker pen ^asta să nu o vadă, îl privi pe
Colin și îi ⁰ P^r-.
Colin se uită la Matt, care zâmbi și schimbă sub Dumnezeule, cât își iubea
fratele și sora.

capitolul 28

Transpirația îi curgea pe față, iar părul îi flutura din cauza forței vântului. Nu putea să respire. Totul era întunecat. Nu ie putea vedea, nu mai auzea vocile care o strigau.

Ce bine ar fi fost dacă fumul s-ar fi disipat, ca să nu nevoită să se târască!

Tuși și scuipă cenușa care îi căzuse în gură. Austin Mallory... Unde sunteți!

Doar că nu putea să țipe, nu putea decât să se târască.

Teama îi acapără inima într-o strânsoare care amenința s-o oprească.

„Austin!”

„Mallory!”

Nu din nou. Mâna îi atinse un braț.

Brațul nu se mișcă.

Agonia îi spuse să-și îndrepte privirea în altă parte.

Nu putu.

Colin stătea acolo nemișcat, cu o privire goală. Parker țipă.

- Trezește-te, Parker, trezește-te!

Ea tresări din somn, iar inima îi bătea cu putere, în timp ce fruntea îi era acoperită cu transpirație.

- Dumnezeuule!

Colin o luă în brațe și o trase aproape.

-Șșșt, totul e bine, a fost doar un coșmar.

Ea nu se putea opri din tremurat,

- Erai mort. Focul... fumul.

-Șșșt!

Nu puteam să-i găsesc. A părut atât de real!

-A fost doar un vis. Sunt aici.

Respirația începu să-i revină la normal.

- Credeam că am terminat-o cu coșmarurile.

Colin o mângâie pe păr și o trase înapoi în paj*
în cameră era întuneric, iar ceasul arăta că era
3.00 dimineața.

-

Le ai des?

Calea spre ta

.Leaveam. în ultimele luni, începuseră ^{ic ^}
... ce mai rare. Credeam că am încheiat «J? , ,^{din} «
. Vrei să vorbești despre asta? ^{u**}«a.

Parker închise ochii și-i ținu strâns așa.

-Mereu e același. Un incendiu. Nu pot dar îi
simt mirosul, îl simt... îl aud. Gura cenușă și nu
pot să țip. La început, îi aud pe A_w,t și pe
Mallory, după care nu mai pot să-i aud Mă a
răsc și sunt speriată că au murit. Că o să-i
găsesc. Doar că uneori nu sunt ei, ci părinții
mei. Ea simți lacrimile din ochi. Mă tot gândesc
că nu i-am scos la timp. Dacă aș fi plecat mai
devreme...

-Oh, Parker!

-Visul e atât de ciudat, ca o realitate alternativă.

- E doar un vis, draga mea. Nu poate să te
rănească.

- De ce s-au întâmplat toate astea, Colin?

-Nu știu, dar sunt aici și nu o să se întâmple din
nou.

Ea îi simți sărutul pe creștetul capului.

- Îmi pare rău că te-am trezit.

-Nu ai de ce. Mă bucur că sunt aici, să te țin
în brațe și să te calmez. Putem să trecem peste
asta, Parker. Totul o să fie în regulă. Acum
culcă-te, ca să te pot trezi în câteva ore și să
fac dragoste cu tine din nou.

- Bine.

Ea închise ochii, în timp ce Colin o mângâia pe
păr.

Se simțea prost. Era duminică, iar ea îl pusese
Pe Colin la muncă. Alte furtuni urmau să-i ^{ov ^}
că în acea săptămână, iar acoperișul casei e oa ț
^{av}ea probleme. ^{sUS}

Matt tocmai terminase o tură de 24 de ore * ^
Pe acoperiș cu Colin, evaluând pagubele și seci

Calea spre ta

Singura bucurie în **faptul** că bărbații erau _{era} ^{era} să-l vadă **pe** Matt
încercând să-i atr
lⁱ Erin.

Parker și Erin începuseră să dea noroiul la o parte <J> pe alei și vorbeau încet.

- E evident că te place.
- Nu o să se întâmple nimic, Parker.
- Îmi dau seama că ești atrasă de el.

-Asta nu înseamnă că o să iac ceva. Nu sunt pregătită. O lopată plină de noroi ajunse în roabă.

- Din cauza fostului?

-Da.

Parker nu avea să insiste.

Colin și Matt fixară trapa și începură să coboare. -Asta e prioritatea pentru primăvară, îi spuse Colin.

- Grundul a fost foarte afectat de incendiu. Nu se vede cu ochiul liber, dar din cauza asta zboară țiglele.

Matt le zâmbi, mândru de cunoștințele pe care le avea despre pagubele provocate de incendiu și acoperișuri.

- Cât o să coste?

Pentru Parker, totul se rezuma la bani.

- Vor trebui să desfacă totul până la placaj din moment ce stratul de dedesubt e găurit. O să fie minimum 6 000 dacă angajezi pe cineva.

Mai puțin decât crezuse Parker inițial.

-Va trebui să angajez pe cineva. Nu mă pricep la *construirea* unui nou acoperiș.

- Pot să chem câțiva colegi de la stația de pompieri. Iar Colin se pricepe la acoperișuri. Putem să rezolvăm totul Într-un weekend, iar materialele cam cât o să coste... Colin? 2 000? își întrebă Matt fratele.

- Cam așa.
 - Nu aș putea să vă cer așa ceva.
- Colin se uită la fratele lui.
- Nu am auzit-o cerând ceva. Tu?

-Nici eu.

- Băieți, vă rog frumos...

- Ei, dacă ne rogi așa de frumos, spuse

Colin.

-Nu, nu asta voiam să spun. Eram sarcastică.

Calea spre inima ta

255

- Răspunsul e în continuare da. Trebuie doar să
așteptăm să se oprească ploaia. Colin se întoarse spre
Erin. Aș vrea să văd ce s-a întâmplat pe interior, dacă nu
te deranjează.

Enn rezemă lopata de perete și îi conduce*⁵, j
Parker îi urmă și trecură prin living, bucatărie
^ ^r. Erin adusese toarte puține bunuri personale
Nu existau poze, ceea ce i se păru ciudat. Totul era
imaculat. Aproape static. Era apă infiltrată într-un
perete exterior din colț unde mai multe țigle
zburaseră în timpul furtunii de Crăciun și pe unde
intrase apă de Anul Nou.

-Ai un creion? întrebă Matt

Erin zâmbi și încuviință, apoi ieși din cameră și
se întoarse cu un creion.

Matt marcă pe perete conturul petei de apă.

-Cel mai probabil o să vezi linia asta din moment
ce pata e aproape uscată. Dar, dacă pata o să
crească data viitoare când plouă, atunci trapa nu
funcționează și va trebui să venim aici înainte de
primăvară, altfel riscăm să avem pagube mai
mari.

Colin se duse la întrerupător.

- Să lași ventilatorul pornit ca să se usuce. Dacă
vezi mucegai...

-O să-i spun lui Parker.

Matt îi dădu înapoi creionul când termină de
j»crn» f* perete.

-Nu vrem să te îmbolnăvești.

Erin se înroși.

-O să am nevoie de un om

care se ocupă de pereți
din rigips pentru asta, se gândi Parker cu voce tare.

-Pot să ajut cu demolarea, îi zise Colin. Dar o să-i
las pe profesioniști să se ocupe de chestiile noi - glet,
și zugrăvit. Și, înainte să întrebi, nu știu exact cât o să
coste. Pagubele pe care le vedem pe partea asta sunt de
obicei de două ori mai mari după ce deschizi peretele.

- Dacă o să fie prea mult, cheamă
compania de asjgu. rări și încheie altă poliță.

Parker se gândise deja la asta. încă nu era
pregătită <tg dea acele telefoane, dar momentul
se apropia.

Colin se întoarce ca să iasă din cameră.

Matt se mișcă prea repede și își prinse
piciorul de dulap. Probabil se lovise tare,
deoarece se dădu înapoi și i ridică pumnul într-o
parte, ca să îndepărteze ce părea să fie durere.

În același timp, Erin făcu un pas mare în spate
și inspiră. Se lovi cu genunchii de pat și își
recăpătă echilibrul înainte să cadă. Pe fața ei se
citea teroare.

Parker o văzu începând să tremure.

Matt îngheță.

Colin nu se mișcă.

Erin stătea acolo, paralizată.

- Când ai mâncat ultima oară? Parker
încercă să le distragă atenția de la prietena ei și
teamă din ochii acesteia. Făcu un pas și ajunse
lângă ea, ajutând-o să se așeze în pat. Are
hipoglicemie, minți Parker. Nud așa, Erin?

Răspunsul ei fu o încuviințare amortită.

- Colin, poți să verifici dacă e suc sau
ceva în frigiderul lui Erin?

- Sigur că da.

Colin ieși.

Matt își lăsă mâna în jos încet și făcu un pas
înapoi.

-Ai diabet?

Erin clătină din cap.

-Nu. Se uită la Parker. Doar ameteșc uneori când nu mănânc.

Parker continuă minciuna.

-A fost mai rău în timpul verii,

Colin se întoarce cu un pahar de suc de portocale.

Lui Erin îi tremurau mâinile. Parker o ajută să ridice paharul la buze. După ce inspiră adânc de câteva ori, îi reveni culoarea în obraji.

.Sunt mai bine acum, mulțum«c

- Puteți ♦* mergeți afară, o ,* am C IJ

Parker încerca a elibereze camera. **

- Ești »igură ci e>ri bine.' Inrrebâ Man

-Da.

Parker adeptă până când auzi junetul^{inrtU} apoi luă paharul din mâinile lui Erin. " *

Aceast2 expiră greoi.

-Mulțumesc, Parker.

Ea o luă de mână.

- Oricând ai nevoie.

Colin și Mart se îndreptau spre șantier în timp

^{ce} Parker și Erin stăteau în casa de oaspeți.

-Ai văzut și tu, nu? îl întrebă Matt.

-Da.

- Credea că o s-o lovesc.

Exact impresia asta o avusese și el.

Fratele lui se tensionează.

-Asta mă scoate din sărite. Cine ar lovi-o? Cine lovește o femeie?

- Nu știu, dar sunt sigur că, dacă o s-o întrebi, o să nege.

Matt se plimbă în jurul șantierului, alimentat de furia Pe care o simțea. Familia Hudson nu înțelegea violența. Singura dată când părinții lor țipaseră unul la altul fusese după accidentul de motocicletă al tatălui lor, când "arna lor aruncase cheile vehiculului pe două roți în curtea vecinului.

În acea perioadă, vecinul avea un pit huli și nu aveau cum să sară gardul ca să le ia.

Îmbirea și teama alimentaseră cearta părinți or o, care se terminase într-un

dormitor închis. Cei trei cî dăduseră volumul televizorului tare, ca să nu auua

Păcareea părinților.

Regulile impuse de tatăl lor erau simple: „Nu loviți fete! Niciodată! Apărați-vă de băieți, dar niciodată să nu dați primul pumn. Dacă vedeți că o femeie e lovită sau cineva mai slab e încolțit și nu interveniți, veți avea de-a face cu mine^a.

Tatăl lor avea o insignă care spunea că era autorizat să protejeze, dar le spusese amândurora că nu aveau nevoie de permisiune de a face lucrul corect.

Colin înțelegea furia pe care o simțea fratele lui. Și el o simțea. Doar că fratele lui părea s-o placă pe Erin, iar asta îngreuna situația.

- Ajută-mă să mă calmez, îi spuse Matt.
- Hai să ne mai plimbăm!

capitolul 29

- De ce nu e și Parker cu tine?

Colin începea să creadă că mama lui voia să-i vadă iubita mai mult decât voia să-l vadă pe el.

- Plouă, zise el.

Matt stătea în poziția lui obișnuită pe canapea, cu tatăl lor, uitându-se la un meci.

- Parker se teme că o să se topească, îl tachină Matt.

- Nu-i place să plece de acasă când plouă, îi e prea teamă că nu o să se poată întoarce, explică el.

Stătuse o jumătate de oră la telefon cu o seară în urmă încercând s-o convingă să vină la cină cu familia lui. Ea nu acceptă.

- Apa chiar se umflă așa de mult? întrebă Nora,
- Da.

Sunetul ușii trântite era familiar. Grace intra, tenișii ei scârțâind pe podea.

- îmi pare rău că am întârziat. Oamenii nu știu cum să conducă în orașul ăsta când plouă puțin.

- Și tu știi? o tachină Matt.
 Grace îl lovi peste cap, își pupă tatăl și se întoarce spre Colin și mama lor. În timp ce-l îmbrățișă, îl întrebă
 Unde e Parker?

*Se topește, spuseră Matt și tatăl |_{or} în scele| ■
 Grace îl văzu pe Colin dându-și ochii pe, _{te} cL
 'imp . f totul în regulă cu voi doi? _{p'}

-Nici că poate fi mai bine.

Dacă era sincer, bar fi plăcut dacă ea ar fi fost rev

mai accesibilă.

-Cunosc privirea aia, rosti Grace.

-Ce privire?

-Aia, spuse ea, arătând spre fața lui. Când ceva te deranjează, dar nu vorbești despre asta.

-Nu mă deranjează nimic.

Se așeză pe un scaun înalt de lângă insula din bucătărie și ronțai un chips.

Mama lui stătea tăcută în spatele blatului și tăia legume pentru salată.

Grace îl privi fără să spună nimic.

Până și comentariile legate de știrile sportive erau discrete.

- Pot să număr pe degetele unei singure mâini de câte ori am scos-o pe Parker de pe proprietate de când am început să ieșim, le spuse el. Nu contează cât de mult o asigur că pot s-o aduc înapoi și că nu poate face nimic ca să oprească muntele să alunece în curtea ei, tot nu vrea să plece.

- E speriată, spuse Grace.

-Înțeleg asta. Aș vrea doar să aibă încredere în nune. Mama lui ridică tocătorul plin și puse legume e n fr'Un castron.

"Nu cred că are legătură cu tine.

" Dar vreau să aibă. Vreau să ştie că poate
să se ^az P^e mine.

Drace luă o sticlă cu apă din frigider.

-Nu poți să i spui unei femei asta, trebuie ^ ,
monstrezi în timp. Mai ales cui va ca Parker. A fost
mamă singură. Are casa, copiii, responsabilitățile
și ^ ° un bărbat care să o ajute cu toate astea. A
făcut lucrul ăsta în stilul ei, iar până acum a mers.^{ml*}

- Tocmai asta e, nu trebuie să faci totul
singuri. Sunt și eu pe acolo.

Grace clătină din cap.

- Doar vă vedeți, Colin, nu sunteți
căsătoriți. Femeile sunt singure până la un punct.
Când începem să depindem de un bărbat, atunci
el dispare și ne lasă să plutim fără vestă de
salvare.

Se părea că Grace tocmai le spusese tuturor
niște lucruri personale.

-Și tocmai de asta nu ies cu mame singure.

Matt veni de pe canapea ca să participe la
conversație.

Tatăl lor dădu volumul televizorului mai încet.

- Cu cât îmbătrânești mai mult, cu atât
sunt șanse mai mici să găsești o femeie fără copii,
îi zise Nora.

Matt se întinse spre castronul cu chipsuri.

- E cum ai spus mereu. Nu ieși cu o
persoană de care crezi că nu te poți îndrăgosti.

-Am spus asta referindu-mă la profesie. Am ieșit
cu tatăl tău și am petrecut 30 de ani temându-mă
că nu o să se întoarcă acasă de la muncă.

-M-am întors acasă în fiecare noapte, îi spuse
Emmitt,

Nici unul nu pomeni de cele două săptămâni în
cate stătuse în spital după accidentul de
motocicletă. .

- Și, dacă îmi amintesc bine, țbam spus
asta **când** a» început să ieși cu o însoțitoare de
zbor.

Colin și-o amintea.

- Blonda.

Era sexy ca un model și conștientă de acest

***Calea spre
inima ta***

lucru- 2
Matt zâmbi. 6
- Era distractivă. 1
Qtace îi Uădu un ghiont lui Matt ,l t| read Iri
^ .ideea e că blonda ar fi fot p|ecati p .
[ome î' w' ** 05]
^ asta.
-Sora ta are dreptate, zise Emmitt de p.
canaoea
- Nu sunt chiar așa de rău. F *
Colin zâmbi.
-Nu o să câștigi disputa asta.
Matt flutură un chips în aer.
-Cum am devenit subiect de conversație? Era
vorba de Parker și Colin.
-Parker nu e însoțitoare de zbor sau polițist.
-Sau mamă singură, adăugă Grace.
-Ar putea la fel de bine să fie, zise Matt.
Colin clătină din cap.
-Nu contează. Aș ieși oricum cu ea.
-Atunci ai răbdare, îi spuse mama lui. A
trecut prin multe. O să-ți spună ea când are
nevoie de ajutor. Ai grijă doar să fii acolo
pentru ea când o s-o faci!

-Cred că toți trebuie să ne parcăm mașinile
în cealaltă parte a apei în seara asta.
Parker legăna cheile de la mașină în mână.
Aplicația pe care i-o arătase Colin semnala
nuanțe de portocaliu și roșu în furtuna care se
îndrepta spre ei. Având în vedere că la mijloc
era locul ei de muncă, nu avea să lipsească de la
școală doar pentru că nu putea s treacă cu
mașina peste apă.
Austin și Mallory spălau vasele din moment
Parker gătise. r nt-
~ Cheile mele sunt pe birou în camera mea, i s
se Austin.
j-O so mut pe a mea după ce termin aici.
Pwker luă cheile fratelui ei și își puse un
pul«« . nc epuse să plouă, dar tot era frig.

îi duse mașina de cealaltă parte a apei și o parcă ȋn afara porții, departe de zona periculoasă. Mașina lui era prea joasă ca să reușească să treacă peste pietre. Mașm_a ei și cea a lui Mallory puteau suporta ceva mai **mult** Trase frâna de mână și se uită la vecinii ei, care **făcuseră** același lucru. În jur totul era negru, era liniște și plutea o senzație de rău augur, că avea să se întâmple ceva. Aerul mirosea a ploaie.

Parker se bucură de liniște în timp ce se întorcea spre casă. Deschise poarta, o fixă și luă un tomberon cu gunoi, pe care-! așeză lângă motorul ce acționa poarta. Speră că efortul ei avea să devieze noroiul și pietrele care cel mai probabil aveau să curgă de pe Sutter Canyon în timpul nopții. Oricum, făcea tot ce putea ca să evite alte cheltuieli pe viitor. Puse semnul cu „Numai personal autorizat” într-o parte a aleii și pe cel cu „Trecerea interzisă” în cealaltă.

Colin își puse doi oameni să vină de dimineață ca să încerce să mențină canalele curate.

Echipele avuseseră nevoie de mai multe zile ca să scoată pietrele blocate în ȋevile aflate sub aleea ei. Munca lor fusese titanică și nici un aparat nu putea s-o ușureze.

Patru bucăți de echipament fură lăsate în urmă când muncitorii trecuseră mai departe la alte sarcini, după ce curățaseră bazinele. Era liniștită să-i vadă acolo. Parker spera că puteau ține sub control dezastrul pe care natura avea să-l arunce spre ei.

Urcă până la trecerea Arizona și se aplecă pe gardul care era mai degrabă decorativ decât funcțional. Apa curgea sub ea. Sunetul era liniștitor, având în vedere că trecuseră mai multe zile de la ultima ploaie. Închise ochii și își imaginează că era un râu. Unul adevărat, nu doar o

Calea spre

inima ta

apă care aducea desigur de pe dealuri. Mereu crezuse că într-o zi avea să-și dorească o casă mică pe o bucată de teren pe care trecea un râu 365 de zile pe an.

Acum, «nd se gândea la asta, nu vedea decât lăduri, licări fără nici o scapare.

Bănuia că în viitor trebuia să facă terapie dar „ • ^ buia să aștepte

Parker făcu un a doilea drum pe alee cu mașina „ • narcândo înainte de poartă, dar în afara zonei de ne „col. Când avea să plece la muncă, era sigură că unul dintre muncitori urma sa fie acolo, fiind încrezătoare că o putea scoate.

Mallory își scotea mașina când Parker se întorcea.

-Am parcat mașina lui Austin în josul străzii. Mulți vecini au făcut la fel, îi spuse ea. Cât de devreme pleci de dimineață?

-Am un grup de studiu, deci devreme.

-Atunci ar fi bine să parchezi în afara porții...

Ea se duse la casa de oaspeți și bătu la ușă.

Erin era deja în pijama.

-Scuze de deranj!

- Nu e nici o problemă.

Arăta ca și cum plânsese.

-Te duci undeva mâine?

Îi aminti de situația cu parcare, dar Erin clătină din cap.

- Hibernez. O să lucrez.

Parker îi zâmbi.

- Ești bine?

- Da, sunt.

- Bine. Știi unde sunt dacă ai nevoie de mine.

-Mulțumesc, Parker.

Ea se întoarce și se îndepărtă.

Când ajunsese în casă, Parker începu să stingă

Mallory apără pe scările dinspre garaj.

~ E totul pregătit?

Mallory încuviință și tăcu preț de câteva se
'Mulțumesc.

~ Pentru ce?

- Pentru că te ocupi de toate. Știi că nu e
ușor ~ mulțumesc destul.

Mallory făcu un pas în față și o îmbrățișă
strâns

-Asta înseamnă mult pentru mine. Mulțumesc!

- Te iubesc.

- Și eu te iubesc.

Mallory dispăru pe holul care ducea spre
dormi torul ei.

Scout nu era de găsit, iar ușa dormitorului lui
Austin era închisă.

Sushi mieuna la picioarele ei și se uita la ușă.

- Oh, nu, nu o să ieși! Nu în seara asta.

Pisica mieună rece minute, dar apoi i se
alătură lui Parker pe canapea.

Ea se uită la poza cu părinții ei, aflată deasupra
șemineului. Pentru prima dată de mult timp, vorbi
cu ei.

- Vă vine să credeți că Austin aproape a
terminat liceul?

Ei o priviră, zâmbetele lor fiind înghețate de
timp.

- E un puști grozav. Îmi amintește mult
de tine, tată. Are sarcasmul tău. Credeam că eu
sunt isteță, dar puștiul ăsta are răspuns la orice.
Mamă, nu știu exact ce s-a ales de talentul tău
culinar când vine vorba de mine, dar Mallory pare
să fi moștenit o parte din el. Eu încerc, dar nu-mi
iese. Nora m-a ajutat cu asta. Cred că ți-ar plăcea
de ea. Cred că v-ar plăcea amândurora de toată
familia. Oftă. Colin e minunat. Mă suportă și face
față dramelor mele. Ochii i se umplură de lacrimi.
A fost foarte greu anul ăsta. Mă tot întreb ce ați
face voi, dar e greu. Sper că sunteți acolo și aveți
grijă ca totul să fie în regulă, indiferent pe ce
drum o so luăm. Fără deraieri-

Calea spre

inimă ta

Sushi îi sări în brațe, se învârti de două ori și
apoi se așeză.

-Aveți grijă de ei, da? Vegheați-i! Împreună, să
s fim bine. Am supraviețuit după ce ați murit
voi, să supraviețuim și după asta.

Calea spre

și șterse lacrimile din ochi curgeau pe obraji. 2
Telefonul o anunță că primise un mesaj, 6
„**Totul o să fie în regulă în seara asta. 6»5**
vin mâin. Jupă întâlnirea de dimineață de la
birou.”

Ea simți o căldură în stomac.

„Ai pus camere de filmat în casă? Mă spionezi?”

„Ha! Nu trebuie să te spionez, știu că ești agitată. **Orice o** să se întâmple, o **să** rezolvăm.”

„Ești un tip grozav, domnule Hudson! Încă nu înțeleg cum de ești singur.”

Ea era toată un zâmbet.

„Nu sunt.”

Nu se aștepta la cuvintele astea și tocmai de aceea erau și mai puternice.

„Ne vedem mâine.”

„Noapte bună, domnișoară Oakley! Încearcă să dormi.”

Parker se uită din nou la părinții ei și avu impresia că zâmbetele lor se lărgiseră.

-Voi mi l-ați scos în cale?

Aceștia nu răspunseră.

-Vă iubesc, zise ea camerei învăluite în tăcere.

Adormi abia pe la 2,00 dimineața. Începuse să plouă și fiecare rafală de vânt o împiedicase să termine de numărat oile, adormind până la urmă.

Se trezi când Sushi sări în patul ei. Răsărise soarele.

Scout stătea lângă patul ei, iar botul i se odihnea pe margine, în timp ce pufnea.

-Ce faci?

Tot corpul câinelui începu să se miște când dădu din **coadă**.

Probabil Austin plecase deja. Ceasul arăta ora 1.00.

Cel puțin încă aveau curent.

Se duse la fereastră și văzu că era o zi umedă.

De unde stătea, își văzu mașina parcată în cealaltă parte a apei și o mașină care

***Calea spre
inima ta***

2

aparținea cuiva din echipă. Nu se vedea nici
camionetă albă.

6
7

Privi cerul. Era întunecat și sumbru. Nimic ce
ar fi împiedicat-o să se bucure de o cană de
cafea și un ou fiert.

Scout scânci la ușă, așa că Parker o deschise
și-i dădu drumul.

Era destul de isteț ca să stea departe de apă.
Câinelui nici măcar nu-i plăcea să sară în
piscină după o minge.

Mallory făcuse un ibric de cafea înainte să
plece la școală, așa că Parker nu trebui decât
să-și toarne o ceașcă.

În nici cinci minute, Scout ceru să intre din
nou, iar ea îi făcu pe plac.

Citi câteva e-mailuri - nimic important. Își
termină cafeaua.

După ce se îmbracă în aceiași blugi, un tricou
și haina de ploaie pe care i-o luase Mallory de
Crăciun, se spală pe dinți și iese afară.

Îl obligă pe Scout să rămână înăuntru. Nu știa
ce se întâmpla până ce nu vedea cu ochii ei. Cu
doar câteva ore la dispoziție ca să facă o
evaluare a pagubelor, trebuia să se apuce de
muncă, așa că iese din casă.

Nu făcu decât un pas pe alee și știu că ziua
avea să fie diferită.

Noroi și pietre curgeau pe sub gardul ars, pe
care-l lăsase la locul lui ca să țină scurgerile
departe. Aruncă o privire peste gard și făcu ochii
mari. Nici mai mult, nici mai puțin de un metru
de noroi era strâns în spatele lui, forțând o mare
parte să se scurgă în aleea ei și în ce mai
rămăsese din curtea aranjată. Apa curgea cu
putere peste tot câmpul care găzduise, la un
moment dat, hambarele, dar nu ajunsese în
punctul în care să nu poată trece prin ea. Gardul
de sârmă din partea de est a proprietății ținea la

distanță pietrele, dar nu și apa sau noroiul. Era peste

. Jar împrăștiat, deoarece o mare parte din el

ajunsese ^{cel}mai^osP^{unct}-

Albia-

Trecu peste șanțul de pe alee. Nivelul apei creștea anele se înfundau, dar nu atinseseră încă punctul-li-_{mită}. **Zgomotul** de deasupra era asurzitor. Auzi pietre _{at} ^ loveau de clădiri și vuietul apei.

Sunetul excavatorului se auzi în afara porții. Parker îl recunosc pe șoferul care încerca să împingă noroiul re cădea.

Vecinii ei erau toți afară. Unul era în tractorul **personal**, încercând să facă față noroiului. Fiul lui avea o lopată în mână și împingea apa dinspre gard.

Deși creaseră un haos, apele erau oarecum controlate. Vecina ei Tracy veni la poartă.

-Ce nebunie!

-M-am săturat!

Parker își dădu seama după expresia vecinei că se simțea la fel.

- Cum stă treaba acolo? întrebă Tracy și arătă spre apa principală, făcând cu mâna.

-Nu m-am uitat încă.

Se duseră împreună la capătul de sus al proprietății, în timp ce un nor de deasupra aduse ploaia.

Tracy avea o umbrelă, însă Parker nu se obosi. Pelerina de ploaie era îndeajuns. În plus, avea să facă un duș înainte să plece la muncă, așa că nu avea de ce să rămână complet uscată acum. Asta nu însemna că acest lucru ar fi fost posibil, deoarece vântul împrăștia ploaia. În toate direcțiile.

Trecură de prima construcție, care era plină până a refuz și începea să dea pe dinafară. A doua ceda su^{or}ta apei din spatele ei.

„

***Calea spre
inima ta***

0 -Nu cred că o să rezite până după-amiază, 2
z»se Parker. 9
' Nu pare.

Bandaj pe o hemoragie. Apa curgea de la
munte niște copii nerăbdători pe un tobogan.
Parker doar că oamenii din aval erau pregătiți.
Dacă barajul ceda⁹ mai multe case aveau să fie
distruse.

Când se întorseseră pe alee, Keith ajunsese
deja cu excavatorul lângă canale. Pietrele
amenințau să le înfunde din nou.

Parker îi făcu cu mâna bărbatului și continuă
să meargă pe lângă vecina ei.

Un strigăt dinspre familia Sutter le făcu pe
amândouă să se întoarcă. Erau probabil opt
oameni, toți cu lopeți, care lucrau în
contratimp.

- E nevoie de mai multe mâini în spate! spuse
propti- etarul casei.

Parker fugi în spate și începu să împingă
noroiul și pietrele departe de casă, în timp ce
alunecau spre ei.

Însă, oricât de mult munceau, noroiul
continua să curgă.

Până acum, controlau situația. Chiar și când
cerul se deschise și începu să plouă reușiră să
devieze o mare parte din noroi. Luară pietrele
mai mari și făcură baraje. Folosiră și ghivece
din grădină și placajele pe care le aduseseră ca
măsură de precauție.

Parker pierdu noțiunea timpului.

Ploaia nu se opri.

Fu nevoie de un fulger ca să revină cu
picioarele pe pământ.

Se uită la ceas. Trebuia să plece, deși nu voia.

Parker îi dădu lopata cuiva care nu avea

una. -Trebuie să-mi verific casa.

- Du-te!

Aproape că fugi pe alee și apoi, când trecu
de poartă, Keith o opri.

Ploua cu găleata.

- Podul tău nu mai e!

-Cum?

- Nu mai e. Podul tău nu mai e.
, Adică nu pot să trec apa?

Bănuia că bărbatul îi spunea că se umpluseră canale-¹⁰ însă se așteptase la asta. Oare de ce era așa de serios? **'-Podețul.**

Parker simți fiori neplăcuți.

Pugi, dădu colțul și rămase fără glas.

Nu numai că ploaia umpluse canalele, dar apa lovea trecerea Arizonei pe partea proprietății ei cu o forță așa de mare, încât valul pe care-l crea era de aproape cinci metri. Gardul decorativ era anihilat, iar podețul fusese distrus, ca și cum nici măcar nu existase.

- Dumnezeuule! Se apropie mai mult.

Dumnezeule! Stătu în partea de sus a pârâului, în afara zonei de pericol, și privi apa care curgea.

Inima îi bătea cu putere în piept. îi venea să țipe când își vedea casa, dar nu putea să ajungă la ea.

Din cauza vuietului apei, era imposibil să-și audă propria voce. Bolovani de mărimea unor mașini smart curgeau în apă.

După ce-și mai reveni, se plimbă de-a lungul proprietății. Apa curgea peste parapetele puse de Colin și de echipa lui. Era evident că structurile aveau găuri din cauza cantității de apă ce curgea prin zone menite să o țină departe.

Următoarea dată când se uită la ceas, își dădu seama că trebuia să fie la muncă într-o jumătate de oră.

Nu că ar fi contat.

Cheile de la mașină erau în casă și nu putea trece Peste apă ca să le ia.

Stătu la marginea apei, gâfâind câteva minute, și jeli ^{****}ea să fie sfârșitul muncii ei la școală.

Janice avea s-o concedieze.

¹⁰ Parker nu-i păsa. ^{*} Stoarse la vecinii ei, care încercau să-și salveze casa. ¹¹ era mai important. [^]colo trebuia să fie.

Calea spre
inima ta 2
capitolul 30 7
1

Colin ajunse la Creek Canyon și văiu o mașina , poliției care dădea cu spatele.

- **La naiba!**

Noroiul curgea pe stradă, aducând pietre cu el. Nu era ceva ce mașinile normale ar fi putut înfrunta.

Colin pomi avariile camionetei și trase într-o parte a drumului. Își lăsă geamul în jos și așteptă ca șeriful să oprească lângă el.

- închidem drumul! strigă șeriful.

Apa se umflase până la nivelul străzii și dădea pe dinafară.

- Am echipament pe drum!

- Ofițerul încuviință.

- Trebuie să ținem drumul deschis pentru vehicule de urgență.

- Mă ocup de asta.

Colin ridică geamul și înaintă încet pe stradă.

Îl sună pe Ed și-l puse pe difuzor.

-Avem o problemă. Am nevoie de fiecare echipament posibil și de oameni care să le folosească la Creek Canyon.

- M-au sunat deja de la Departamentul Șerifului. Au rezistat construcțiile?

- Nici măcar n-am ajuns acolo.

Colin opri mașina la una din trecerile Arizonei de peste apă. Curgea așa de repede încât lovea laturile și se revărsa în stradă, ducând noroiul spre centrul drumului.

-Ține-mă la curent!

Colin închise telefonul.

Doi dintre oamenii lui erau ocupați să curețe zona așezată lângă porțile lui Parker și ale vecinilor ei, dar păreau să ducă o luptă pierdută.

Trase camioneta într-o parte și coborî.

Keith opri motorul excavatorului și doar așa reușiră să se audă.

. Vreau să curețesc drumul pentru vehiculele

de urgență.

-Bine.

Cum arată sus:

Keith ridică din umeri.

- E urât, dar nu e ceva la care să nu ne așteptăm.

-Ajutorul e pe drum. Hai să le deschidem drumul!

Keith pomi din nou vehiculul și înaintă pe stradă.

Colin urcă înapoi în mașină și conduse restul drumului. Oamenii lui reușiseră să curețe cât de cât aleea lui Parker. Cel puțin de deșeurile mari.

Trecerea peste albie era imposibil de identificat. îi luă puțin să își dea seama că podețul lui Parker nu mai era. îi văzu mașina și se întrebă dacă ea era în casă și se uita la ce se întâmpla. îi trimisese două mesaje mai devreme, la care nu primise răspuns. își verifică din nou telefonul. în continuare nimic. Putea să parieze că era speriată.

Ploaia se mai potolise și, potrivit aplicației lui, ce fusese mai rău trecuse. Dar norii se opreau deseori deasupra lanțurile montane și curenții de aer aduceau o mulțime de deșeuri cu ele.

își parcă mașina și se duse până la malul de sus al apei.

Ambele structuri fuseseră afectate, își dădea seama după modul în care apa se învârtea și curgea. Amândouă erau complet acoperite și dădeau pe dinafară. Cantitatea de apă era pur și simplu prea mare pentru capacitatea lor.

Nimeni nu putea face nimic în privința asta.

Doi dintre oamenii lui intrară pe alea.

"Trageți gardul de sârmă la loc. Țineți zona asta curată!"

Arătă spre gardul dintre proprietăți, pe care-l în- °cuiseră deja. Nu avea nici un rost să

***Calea spre
inima ta***

**2
7**

lase noroiul
să se strângă în spatele gardului și să blocheze
ale cinului. Noroiul oricum avea să ajungă
oriunde⁶³ ^ și să distrugă orice îi ieșea în cale. Și
cum nu rit^{Voia} strice nici o clădire, Colin prefera
să-l curețe câ^o ^ ^ termina totul.

-S-a făcut, șefii'!

Apoi Colin se opri într-un loc unde avea semnal
1 telefon și începu să sune pe toată lumea,
O sună pe Parker, dar ea nu răspunse.
începu să-și facă griji.
De Luca îi făcu semn.

- Cum rezistă proprietatea ta?

- O să fac curat tot anul, dar până acum
casa e în regulă.

- Ce bine! Ai văzut-o cumva pe Parker?

- Am văzut-o acasă la familia Sutter cam
acum o oră.

Colin se simți o idee mai bine, știind că ea
fusese
văzută.

Camioanele începură să apară, la fel presa.
Oricât de mult își dorea să îi țină departe, nu avea
cum.

Colin o găsi pe Parker la jumătatea aleii familiei
Sutter, cu lopata în mână.

Zâmbetul de pe fața ei îl surprinse.

- Ce drăguț din partea ta că ai venit!

îl tachina.

Colin râse.

-Aveam programarea aia la manichiură de mai
bine de o lună.

Ea deschise brațele, iar el o luă în brațe.

- Cum rezisti?

- Podețul meu nu mai e.

- Am văzut.

- Sunt blocată în partea asta a apei.

- Mi-am dat seama.

-O să fiu concediată.

Colin o strânse și mai tare.

- Există și alte locuri de **muncă**.

-Nu a murit nimeni.

Uneori, moartea era barometrul.

-Minunată atitudine, domnișoară

Oakley¹ Ea ridică din umeri și spuse:

-Asta e situația. Ce săd iaci? întrebarea ei era retorică.

„Te iubesc.”

Cuvintele îi răsunară în cap lui Colin și îi luă puțin să își dea seama că nu le spusese cu voce tare.

Zâmbetul i se lărgi.

Da, o iubea pe această femeie. Când se întâmplase asta?

Ploaia se oprise, iar în urma ei, soarele își făcea apariția printre nori. Curcubeul care se arcuia peste proprietate o făcu pe Parker să zâmbească.

Dădu două interviuri pentru două posturi diferite și apoi se uită la toată activitatea. Toate camioanele de la district ajunseseră pe proprietatea ei. Erau trei mașini de pompieri parcate în curte: una de la stația lui Matt, celelalte două de la o stație aflată pe stradă. Mașini de poliție răsunau peste tot.

Erin stătea de cealaltă parte a apei, cu o haină de blană pe ea.

-Ce dezastru!

-Așa e peste tot! striga Parker peste vuietul apei și a camioanelor. Avem curent?

- Da, dar nu avem apă.

- La naiba! Parker se întoarse. Nu pleca nicăieri.

Matt veni la ea și-i făcu cu mâna lui Erin.

-Care e problema?

- Erin spune că nu mai curge apa. Știi dac blemă mai mare?

***Calea spre
inima ta***

2

- Dacă e, nu am auzit nimic.

7

Pe acel mal al apei nu mai funcționa decât 50 singuri supapă, iar aceasta fusese lovită de două ori de **resturil** de pe Sutter Canyon. Parker se duse la țevile **de** PVC care ieșeau din pământ, care aveau lipici albastru de la reparațiile făcute în urmă cu câteva săptămâni. Deschise supapa și apa dădu pe dinafară.

Vestea bună era că problema nu era una cu care să se confrunte tot orașul.

Vestea proastă era că problema era una cu care se confrunta ea.

Matt veni lângă ea.

- Se întâmplă aici, ceea ce înseamnă că e ruptă undeva între locul ăsta și casă.

Amândoi avură aceeași expresie.

-Asta înseamnă cel puțin 200 de metri.

Parker roti supapa. Se întoarse pe malul apei și o strigă pe Erin.

- Deschide robinetul furtunului de sub copacul acela!

Erin îi făcu cu mâna și se duse la furtun și deschise robinetul.

Nimic.

- O să-mi dau cu părerea și o să spun că fisura e în apă.

- Lasă-mă să ghicesc, tu ești istețul familiei, îl tachină Parker.

Matt își dădu ochii peste cap.

- Am o cheie pentru țeava de la stradă, dar e în garaj-

Aceasta era o unealtă specială necesară pentru închi' derea apei.

Matt îl chemă pe unul dintre bărbații din echipă.

Parker îi arătă acestuia unde se conecta țeava, undeva în afara porții și în josul aleii comune, cam la 60 de metri depărtare.

- Trebuie să ajung în cealaltă parte, îi spuse Parker lui Matt.

- De ce?

-d să închid supapele aflate la cutia de racord

• să evit ca țevile din casă să dea pe dinafară.

Matt o fixa cu privirea.

- De ce contează asta?

-Toată casa are un sistem de stropitoare pentru incendii în tavane. Când țevile dau pe dinafară, pornește alarma și sunteți voi chemați. Îl bătu pe braț. Și cum nu există nici un mod de a umple țevile până nu-mi dau seama unde e fisura...

Matt începu să încuviințeze, înțelegând unde era problema.

-Unde sunt supapele principale?

-În camera de încălzire a apei. Fix lângă ușile glisante. I-aș spune lui Erin să facă asta, dar, dacă întorci lucrurile în direcția greșită, goleşti sistemul. Sunt multe închizătoare în camera aia.

Matt o bătu pe spate.

- Bine, mă duc eu.

Apa din golf încă vuia.

-Cum?

-Băieții mari au jucării mari.

Matt se îndepărtă, după care una dintre mașinile de pompieri opri lângă apă. Când Parker văzu una dintre scări extinse, zâmbi.

- Ce face? întrebă Erin.

-Vine în partea aia. Arată-i unde e boilerul!

Matt se cățără pe scară până în vârf și sări în partea cealaltă.

Se strânsură o mulțime de oameni care îl priveau și cel puțin o echipă de știri filmă totul.

- Fratele meu se dă cumva mare? o întrebă Colin.

Ea îi explică problema cu apa, în timp ce-i priveau pe

Hrin și pe Matt mergând pe alee.

Colin se foi puțin și-și trecu mâna prin păr.

- E o distanță destul de mare ca să

***Calea spre
inima ta***

2

găsești o fisură.

7

Parker se simțea mai încrezătoare în privința
asta.

Catherine

- ^{Ryfw}**Din păcate, știu cam multe despre instalații,**

- IVtrim?
- Există o țeavă în casă, cea pe care o închide Mart. Alta este în cutia stropitoarelor, la capitulul aleii. Cutia aia mare de lemn, de sub stejar. Mai e cea piscină și cea din casa de oaspeți. Alta aici. Arată spre cea pe care o testaseră din stradă. Iar ultima soluție e cea din colț, care ne conectează la apa orașului.

Colin tăcu ochii mari.

- De ce sunt atât de multe?
- Pentru că proprietatea e a naibii de mare și, din păcate, persoana care a pus inițial țeava nu știa ce face. Am avut fisuri în mod constant de-a lungul anilor. De fiecare dată, săpăm și găsim țevile cu multe conexiuni mov.

-Mov?

- Adică grund. Cine a conectat conductele a folosit grund. Nu lipici. Spre deosebire de orice casă normală, conducta de apă e îngropată atât de adânc, ca să treacă pe sub pârâu, că nici măcar nu știm dacă e o problemă până ce nu primim factura la apă.

- La naiba, Parker, e groaznic!
- Știu. La fiecare fisură, tata adăuga încă o valvă de oprire, ca să izoleze fisura și să rezolve situația temporar, până ce o repara.

Însă, oricum priveai problema, pe viitor o așteptau o mulțime de săpături.

Colin își puse brațul în jurul umerilor ei.

- Reziști remarcabil de bine,
-Alternativa ar fi să cedez, iar asta nu ajută pe nimeni.

- Ești aparte, îi spuse el.

- Se poate și mai rău.

Colin râse.

Ea își rezemă capul de umărul lui pentru o fracțiune de secundă.

Colin oftă.

Catherine
Ryfw

***Calea spre
inima ta***

-	Grund? Serios?	2
	Parker închise ochii și clătină din cap.	7
	-Un idiot!	7

capitolul 31

Mama lui Colin îi întâmpină la ușă.
Înăuntru mirosea savuros. Orice gătise mama
lui, Colin abia aștepta să guste.
-la uite ce adunătură pestriță! exclamă ea.
Toți se descălțară la ușă și își lăsară pantofii pe
ultima treaptă.
- Bună ziua, doamnă Hudson!
Mallory o îmbrățișă prima, iar Austin, următorul.
- Păreți epuizați!
Colin așteptă până când Parker și Erin intrară
și închise ușa.
-Am avut o zi lungă. Parker o îmbrățișă pe
Nora. Mulțumim că ați gătit!
-Măcar atât pot să fac, le spuse ea. Tu trebuie
să fii colega de cameră despre care am auzit
atâtea.
Erin zâmbi și dădu mâna cu ea.
- Chiriașă, de fapt. Erin, spuse ea.
-Chiriașă sună așa impersonal. Îmi place *colegă
de ca-* merd. Spune-mi Nora!
Parker îi dădu lui Erin o jumătate de
îmbrățișare, fiind de acord cu Nora.
- Unde e dușul? trecu Austin direct la
subiect.
După ce se oprise ploaia, echipele săpaseră
destul în
jurul intersecției ca să poată trece cu camionul
în cealaltă parte a apei. Dar fără apă la robinet
nu aveau cum să se spele de mizeria din timpul
zilei.
Colin îi invită pe toți să rămână peste noapte, dar

Parker îl refuză.

- Poarta e larg deschisă. Am apărut peste tot la ștj. Nu pot să las casa fără nimeni acolo mult timp până ce nu se liniștesc apele.

Oricât de mult voia Colin să o contrazică, nu o făcu

-O să-ți arăt unde e cel de jos, spuse Nora.

Colin le făcu semn fetelor să-l urmeze la etaj. Le **arătă** lui Mallory și lui Erin camera de oaspeți și o trase pe Parker în dormitorul principal, cu el.

În clipa în care ușa se închise, cămașa ei ajunse pe jos.

-Abia aștept să spăl ziua asta de pe mine.

- Îți dau un avans de două minute, după care vin și eu, îi spuse el.

Ea îi aruncă o jumătate de zâmbet.

- Mama ta e jos.

- Eu mă gândeam să economisesc apa caldă, dar, dacă tu vrei să stăm ceva mai mult, sunt sigur că mă poți convinge.

- Ești rău, Colin Hudson.

- Groaznic, știu.

Ea se întoarce cu spatele la el și dispăru în baia lui. Colin auzi apa de la toaletă trasă și apa care fii pornită.

Se dezbracă și așteaptă până când o auzi oftând sub apa caldă înainte să i se alăture.

Cât de frumoasă era! Apa îi curgea pe păr și i se lipea de gene.

- E loc și pentru mine aici?

Parker făcu un pas într-o parte și zâmbi.

Își adusese șamponul cu miros de flori și se întinse după el.

Colin i-l luă și se ocupă el de asta.

- întoarce-te!

Turnă o cantitate generoasă în palmă și îi spală părul.

Ea gemu și se rezemă de perete ca să se

***Calea spre
inima ta***

echilibreze.

2

- Dumnezeuule, cât de bine e!

7

Cu cât Colin pune mai multă presiune în masaj,
cu atât ea gemea mai mult.

9

**Cu cât ea gemea mai mult, cu atât îi era mai
determine corpul să nu fie excitat. *reu**

-Ești angajat.

**Colin era dispus să facă asta cu ea i., C
dacă îl lăsa. „n fie«” zi**

. Am multe talente pe care încă nu le-am
împărțit.

cu tine,

*

-Serios?

Degetele lui îi mângâiau gâtul, lăsând săpunul
să-i curgă pe spate. În timp ce săpunul lichid îl
ajuta, Colin îi masa mușchii rigizi de pe umeri și de
pe spate în timp ce o spăla.

-Oh!

Palmele lui se plimbau peste brațele ei.
Alunecară peste spate și spre șaolduri. Și, pentru că
era din ce în ce mai excitat, se întinse și se asigură
că sâniile ei erau perfect curate.

Parker se lăsa pe spate, corpul ei fiind lipit de al
lui. Colin nu avea cum să-și ascundă erecția.

-Asta nu a fost o idee bună, spuse ea în timp ce
respira greoi.

Colin trezi un sfârc la viață.

- Spune-mi să mă opresc și o s-o fac!

Nu, Parker nu voia asta, așa că îi luă una din
mâini și o duse între picioarele ei. Era atât de
umedă... Se ipp de mâna lui, în timp ce Colin o
pătrunse cu degetele.

Colin o sărută pe gât.

-Mai mult? întrebă el.

Ea încuviință.

-Mai repede. Te rog... Fă-mă să...

Colin îi găsi mugurul și simți toate mclie" ^ j o i le
trimitea corpul ei. Alternă presiunea, ^ ^ simți pe

a ei intensificându-se, până când tură mâinii lui și se mișcă mai repede.

- Sunt aici, îi șopti el. , tu[lui.

Ea atins abisul și își îngropă geamătu

Colin o ținu până când ea își reveni.

- E rândul tău, spuse ea în timp ce se întoarse.

-Nu trebuie să...

Degetele ei îi cuprinseră mădularul. Nu conta. Colin nu voia să oprească.

Ea găsi balsamul. Singurul motiv pentru care îi avea acolo era exact motivul ăsta. Dar, la naiba, era mai bine când mâinile ei mici preluau controlul! Ce voia Colin de fapt era să se îngroape adânc în ea, dar avea să se mulțumească cu asta.

Își frecă șoldurile de mâinile ei, simțind orgasmul apropiindu-se.

Cu corpul lipit de al lui și mâinile lui Parker între ei, Colin o lipi de perete.

- Nu te abține, spuse ea.

Colin nu avea cum să iacă asta.

Degetele ei strânseră, mâinile ei pompară, iar Colin explodă în valuri.

O ținu lipită de el, orgasmul lui fiind evident pe abdomenul ei.

Amândoi începură să râdă în același timp.

- Suntem așa de răi!

- Groaznici.

- Dumnezeu, câtă nevoie aveam de asta!

Parker oftă.

- Și eu.

Se spălară rapid și reușiră să iasă de la duș înainte ca apa să devină rece.

Colin zâmbi întruna în timp ce Parker își pieptănă părul umed, cu un prosop înfășurat în jurul corpului. I se vedea fundul pe dedesubt, iar Colin nu se putu abține să nu o ciupească în joacă. Ea îi întoarse favoarea, trăgând de

***Calea spre
inima ta***

prosopul lui. Neafectat, Colin ridică din umeri și continua să se pieptene gol.

2
8
1

- Nu ai pic de rușine, îl tachină ea.

- Nu în preajma ta.

Privirile li se intersectară în oglindă.

.Mu fi așa de satisfăcut! Toată lumea o sg ,,le

Colin încercă să se încrunte.

„ (Jită ce s-a întâmplat!

Oh, nu, nu avea să uite asta prea curând!

Nora avea televizorul dat pe știri când se strânseseră toți în bucătărie pentru cină. Femeia pusese masa, care se afla în livingul lui Colin, și așezase farfuriile lângă cuptor. Când Parker și Colin li se alăturară, Austin era deja la masă și mânca.

Erin își strânsese părul într-o coadă, iar Mallory era încă la duș.

Se părea că nimeni nu părise să vadă ce considerase Parker un duș lung.

-Arată grozav, Nora! Mulțumesc.

- E plăcerea mea, draga mea.

Colin își îmbrățișă mama.

-Mulțumesc, mamă!

-Toată lumea vorbește despre inundație, le spuse Nora.

Erin își luă farfuria de pe masă.

-E greu de crezut.

- Cât o să dureze până când o să curețe totul.⁷

Parker nu voia să se gândească la asta,

-Trebuie să se oprească ploaia înainte să pot estima, îi spuse Colin mamei lui.

Bărbatul se duse în spatele lui Parker și o mângâie pe talie.

Ea îi zâmbi.

-Cred că o să ne luptăm cu noroiul toată vara, nse Parker,

-
Serios.⁷ întrebă Nora.

- Proiectul districtului nu o să fie activ toată vara. Cred că Parker se referă la deșeurile de pe terenul o , spuse Colin.

- E peste tot, interveni Austin. E aproape un metru de noroi peste tot.

- Îmi pare atât de rău! Și nu aveți apă curentă? Mallory intră în cameră. Avea părul ud, dar era mai veselă datorită dușului.

- **O să rezolv mâine, nu putem să ne ocupăm de asta până când nu se oprește apa care curge, spuse Austin.**

- E posibil să o facem când se mai liniștește, spuse Colin când se așeză la masă.

Parker se așeză lângă fratele ei și luă din friptura făcută de Nora. Ea gemu.

- E perfectă!

-Genială! adăugă Erin.

- Mă bucur așa de mult că vă place!

Se relaxară după ziua grea pe care o avuseseră vorbind pe parcursul mesei. La un moment dat, Austin arătă spre televizor, care mergea pe fundal.

- Uite, suntem la știri!

Tânărul sări și găsi telecomanda, dând mai tare.

- Creek Canyon a fost devastat de incendiile de vegetație vara trecută și acum suferă din cauza alunecărilor devastatoare de teren, care amenință casele din zonă. Parker Sinclair locuiește în epicentrul activității, lată ce nea declarat!

Parker se văzu la televizor, mai mare decât în realitate,

- Forța apei care coboară de pe dealurile astea trebuie să fie respectată. Nu tolerează semnele de circulație și limitele de viteză. Dacă o vedeți, dați-vă din calea ei!

- Bine spus, îi zise Erin.

Calea spre inima ta

Pe ecran apăru o mașină blocată în apă fiindcă șoferul nu respectase semnul de circulație pe care scria „Inundație”. Apoi camera de filmat reveni la momentul în care echipa lui Matt coborî scara ca să închidă apa din casă.

- Uite, Erin, ești tu!

Parker se uită și văzu că zâmbetul lui Erin dispăru.

-Astea sunt știrile locale, nu?

-**Acela e** Matt? întrebă Nora.

- Da. Fratele mai mic reușește mereu să atragă atent chiar și în proiectul meu.

Austin luă o gură și mai mare de mâncare.

-Ai fost eclipsat din nou. Colin?

Toți râdeau, dar Erin arăta ca și cum îi venea să vomite.

Parker se uită din nou la televizor. Pe ecran apăreau alte imagini din zona lor, înainte să schimbe povestea. Colin se ridică de la masă.

-O să-mi împachetez câteva lucruri pe care să le iau cu mine, le spuse el.

Parker îl privi. Nu vorbiseră să rămână peste noapte.

- Nu vă deranjează dacă rămân peste noapte, nu-i așa? întrebă el pe oricine asculta.

- Nu-mi pasă, zise Austin.

-Cum vrei, spuse Mallory cu privirea lipită de televizor.

- Cred că e o idee bună.

Parker se întoarse spre Erin, surprinsă de cuvintele ei.

- Atunci rămâne stabilit.

Colin o sărută pe Parker pe obraz, apoi plecă de la masă.

- Hai să curățăm totul, oameni buni!

-Nu, nu, mă ocup eu de asta. Aveți destule de făcut. Relaxați-vă! le spuse Nora.

Parker își duse farfuria la chiuvetă și o curăță

înainte să o pună în mașina de spălat vase.

Erin veni în spatele ei.

- E în regulă, nu? șopti ea.

- Să rămână Colin peste noapte?

-Da.

Ea clătină din cap precum o păpușă.

- Bine. Mai mult ca sigur o să avem intruși.

Catherine

Bybee

Parker nu vru să-i amintească faptul că intrușii
av șanse mai mari cu Colin decât cu ea. ^{ea1j}

- De ce nu stai în camera de oaspeți câteva
nopti? r 1 puțin până când o să dea drumul din nou
la apă.

- Cred că da, îmi place ideea.

- Bun.

Parker zâmbi.

Culoarea păru să revină în obrajii lui Erin.

capitolul 32

Parker își strânse telefonul în mâinile
tremurânde. Așteptase cu groază acest moment de
luni întregi. Știa că urmează, dar asta nu însemna
că nu i se întoarce sto macul pe dos.

- Bună, Parker.

- Bună dimineața, Janice.

-Ai primit e-mailul meu?

Da, cel în care-i spunea să vină la muncă în ziua
următoare.

-Da.

- Știi ce o să spun.

Parker înghiți în sec.

-A fost imposibil să trec de noroi.

își ridică privirea spre Colin, care o privea din
cealaltă parte a mesei, cu cana de cafea în mâini.

- Eram sigură că asta o să spui. Ceilalți
angajați au reușit să ajungă.

„Ceilalți angajați nu locuiesc în epicentru!”

Cuvintele îi urlau în minte. *

- Pentru mine nu a fost posibil. Aș fi ajuns
dacă aș > plecat la prima oră a dimineții. Când
începea tura mea, nici măcar poliția nu reușea să
intre pe stradă.

Colin o luă de mână.

Parker îi zâmbi și simți cum se liniștea.

2

8mm

Ea se analiză rapid. Își dădu seama că nu mai tre^{ra}. Coadă la șomaj o aștepta de luni întregi, c > sfârșit când se întâmplase, era chiar ușurată.

-Sunt sigură că o să intru în panică mai târziu, în momentul ăsta, trebuie să facem apa să meargă în casa asta.

Ea se retrase și se ridică.

- Ești aparte, spuse el.

- Mă bucur că asta crezi. Acum te vezi cu o ratată șomeră.

Colin se ridică odată cu ea și o trase aproape.

-Șomeră, poate. Ratată, niciodată.

Felul în care mintea lui Parker funcționa era genial.

Inițial, umplu gălețile cu apă din piscină și le duse în băi, ca să aibă pentru toalete. Își făcu provizii - șervețele pentru copii și dezinfectant de mâini, farfurii de hârtie, ustensile din plastic și prosoape de hârtie. Dar când uni o serie de furtunuri pentru grădină, de la supapa funcțională de lângă poartă de-a lungul apei până la cel mai apropiat robinet și acoperi secțiunea de teren unde era fisura, Colin știu că era femeia potrivită pentru el.

- O să funcționeze? o întrebă Fabio.

- Te îndoiești de mine?

Colin clătină din cap, iar Fabio încuviință.

Evident, reuși să oprească supapele și gata, în casă curgea apa.

Parker stătea deasupra chiuvetei unde apa curgea și zâmbea.

- Presiunea nu e bună. O să facem câte un duș pe rând și spălăm doar când nu merge nimic altceva, dar putem să tragem apa la toaletă.

Realizarea ei i se citi pe față. Era greu de crezut că ziua începuse cu un telefon de la șefa ei, care-i spusese că nu mai avea de ce să vină la muncă.

Asta era situația. Parker nu plânse și nu se înfurie* începu să repare diverse lucruri ca să aibă apă din nou în casă și reuși înainte de prânz.

Colin se întoarse la muncă, la fel ca Parker De

fiecare dată când bărbatul își ridica privirea ea , în altă parte a proprietății, săpând în noroi sau *umpCd* un sac cu nisip.

Unul dintre șoferii lui se aplecă din camionul lui și arată spre proprietate.

- Iubita ta muncește mai mult decât orice femeie pe care am văzuto vreodată, îi spuse lui Colin.

-Mai mult ca sigur.

Îi plăcea că se vorbea despre Parker ca și cum ar fi fost a lui.

Rămăsese trei nopți înainte ca Parker să-l dea afară și să-i spună să se ducă acasă.

Trei nopți în care o ținuse în brațe când adormea și se trezea lângă ea dis-de-dimineață. Îi plăcea. Tot

-Absența face dragostea mai puternică, îi spuse ea în timp ce el stătea lângă camionetă, nevrând să plece,

- Sau te face să uiți.

Parker fu uluită.

- O să mă uiți până dimineață?

-Asta ar fi cam greu din moment ce o să fiu aici de dimineață.

Colin se rezemă de camionetă cu brațele în jurul taliei ei, în timp ce ea stătea între picioarele lui.

-Trebuie să dormi în propriul pat și să-ți uzi plantele.

- Plantele mele sunt false.

- Happy hour cu fratele și sora ta.

- Bine, bine, am înțeles aluzia.

Ha ll sărută scurt

- în plus, dacă te duci acasă acum, nu o să m sun vinovată că o să te chem înapoi în weekend, câinci a trebui să plouă din nou.

Colin o sărută pe vârful nasului.

~ Ai demonstrat că poți să faci față ploii.
Ha se uită spre casa de oaspeți.

***Calea spre
inima ta***

2

- Da, dar trebuie să construim gardul la loc și să ^chidem poarta. ⁸
*9

Luminile din casa de oaspeți străluceau în piscină

-Asta o face pe Hrin să fie agitată.

Parker începu să încuviințeze, dar se opri.

- Ne agită pe toți.

- Dar mai ales pe Erin. Colin se uită peste umăr De ce?

- Nu sunt complet sigură, dar, dacă aș ști, nu ți-aș spune, așa că te rog nu întreba!

Colin aprecia persoanele care știau să țină un secret.

- Ești o comoară rară, Parker.

- Loială. De fapt, după ce se liniștesc lucrurile, vreau să punem un sistem de alarmă în casa de oaspeți.

- Precum cel pe care-l ai în casa ta și pe care nu-l folosești?

- *Touché*. În apărarea mea, am o țință mai bună decât Erin.

- E destul de greu să ratezi cu o pușcă.

Ea zâmbi.

- E pe lista mea scurtă de lucruri de făcut pe aici.

Gândurile lui se îndreptară spre fratele lui.

- Matt și-a instalat propriul sistem.

-Serios?

Colin încuviință.

- Uneori, e plecat zile întregi la muncă.

Pot să-l rog să verifice și să vadă cât ar costa.

L-ar fi făcut fericit să facă ceva pentru Erin.

- Nu pot să-ți cer...

-Nici nu trebuie s-o faci. O so fac eu. E liniște aici noaptea, e un loc izolat. Înțeleg de ce părinții tăi au instalat sistemul și aș vrea să-l folosești. O să-l pe Matt să se uite la al tău și să vadă de ce ar fi nevoie c să instaleze unul în casa de oaspeți.

Parker se lipi de el de la genunchi la piept.

- Depind prea mult de tine.
 - **Dumnezeule, sper!**
 -De ce spui asta?
 -Cu cât depinzi mai mult de mine, cu **atât**
 m ■ pede pot să te trag în pânda mea și sg
 nu-ți ma'd ^ **drumul** niciodată.
 Ea păru încurcată.
 -Nu știu ce să spun despre asta,
 - E prea mult? întrebă el.
Pentru că nu era prea mult pentru el.
 -Nu știu.
 Ea se foi în brațele lui, dar Colin nu-i dădu
 drumul, încercă s-o calmeze.
 -Ar fi mai ușor dacă ți-aș cere să fii iubita mea?
 -Credeam că deja sunt.
-Singura iubită?
 Zâmbetul ei dispăru complet.
-Credeam că sunt și asta.
 -Atunci mă bucur că suntem de aceeași părere,
 li plăcea să o tachineze.
 Ea îl fixă cu privirea,
 -Mă tachinezi.
 Colin o sărută pe nas.
 - Definesc relația noastră ca să nu fie
 neînțelegeri. Dacă aș crede că mă lași, aș
 deveni sălbatic și te-aș revendica chiar acum.
 Asta o făcu să zâmbească din nou.
 -Cum arată asta?
 -Nu știu, dar o să inventez eu ceva.
 Parker deja râdea. n a
 Colin o sărută și o îndepărtă înainte ca trupul
 lui înțeleagă altceva.
 -Ne vedem mâine. *
 În timp ce conducea și o văzu întorcându-se ^{sPre}
 ca ' ^>lin avu o dorință puternică de a se
 întoarce dm *nou* a ea* De fiecare dată când pleca
 de lângă ea, simț* _ nu era în regulă. I se părea
 prea puțin să o num

***Calea spre
inima ta***

2

iubita lui. Imaginea cu el luând-o pe sus⁹ și aruncând-o peste umăr reprezenta bărbatul sălbatic din el. Dar ceva din el îi spunea că ea nu era chiar genul care să fie aruncat peste umăr. încă.

În dimineața următoare, Parker nu reuși să tragă apa la toaletă.

Intră în panică.

- Ce naiba s-a mai întâmplat acum?

Un bilet lipit pe frigider îi spunea că nici Austin nu avusese apă când plecase.

Se îmbracă în hainele din ziua anterioară și cu o haină.

La jumătatea aleii, se opri și se uită la aburul respirației în frigul iernii.

Bălți mici de apă erau înghețate de-a lungul aleii.

În loc să se ducă la valvele de oprire, o luă prin ce mai rămăsese din florile de gheață care încadraseră odată aleea, până la furtunul de grădină ce înlocuia țeava de apă. tl ridică și-l strânse.

Era înghețat.

Se simți ușurată și începu să râdă.

- Niciodată nu am crezut că o să am de-a face cu țevi înghețate în California de Sud.

Când se întoarse în casă, le trimise mesaj fratelui și surorii ei.

„Furtunul a înghețat. Apa e în regulă. De acum o să umplem casa și o să avem apă ca să folosim la toalete în diminețile reci.”

Austin îi răspunse imediat cu un emoticon sub forma de toaletă.

„Tu poți să faci pipi direct afară⁴⁴, îi replică ea.

„Asta am și făcut. Cu plăcere.”⁴⁴

Parker glumise, dar nu mai conta. . »

Mallory le răspunse: „Prea multe informații, Austin •

„Ești geloasă, surioară?”

întreaga conversație o făcu pe Parker să zâmbea. Faptul că toți reveniseră la rolurile de frate și sofâr ridică o povară de pe umeri. Austin nu revenise la re beliuinea lui din trecut. Dumnezeu li era martor că avea toate scuzele de partea lui. Deși Parker continua să fie gardianul familiei, nu simțea că mai juca rolul mamei și al tatălui. Iar asta era un lucru foarte important

își continuă dimineață fiindu-i dor de Colin Într-un mod la care nu se așteptase.

Se trezise înaintea ei și-i adusese cafea la pat. Ba chiar insistase ca ea să stea acolo, în timp ce-i pregătea cafeaua așa cum îi plăcea, apoi se băgase lângă ea și-și băuse prima cană de cafea cu ea.

Parker adora asta.

își spălaseră dinții unul lângă celălalt, iar când terminaseră, Colin o ridicase, o pusese pe blatul din baie și o sărutase ca să verifice dacă făcuse o treabă bună.

Adora și asta.

Colin mânca orice gătea Parker, chiar dacă era puțin ars, și nu se plângea.

Era ciudat.

Și adorabil.

Ea își termină cafeaua și mănca un castron cu cereale înainte să se ducă afară ca să găsească o lopată.

-Matt o să vină aici într-o oră, îi spuse Parker tui Erin.

Deja îi spusese de un sistem de alarmă pe care Erin nu doar că-l dorise, dar era și dispusă să-l plătească.

Calea spre inima ta

2

-M-am gândit să te anunț din timp. Dacă vrei să ieși, poți s-o faci.

3

Proprietatea era plină de bărbați de toate forme și dimensiunile, religiile și rasele, dar singurul de care Părea să se teamă era Matt. Deși era o temere netonoa ,

era o realitate, iar Parker avea să-și apere prietena de acea frică dacă putea.

- Sunt patetică.

Parker stătea în fața casei de oaspeți, cu ghetetele pline cu noroi - altfel ar fi intrat înăuntru. Lucrase din greu cu aparatul de spălat cu presiune, care făcea o treabă excelentă la curățarea ultimului strat de noroi de pe proprietate. Mă rog, poate nu de pe toată proprietatea, dar de pe spațiul cel mai apropiat de casă, de piscină și de casa de oaspeți. Cu cât acele spații puteau fi menținute mai curate, cu atât Parker petrecea mai puțin timp dând cu aspiratorul și ștergând înăuntru.

Era ca și cum renunțase la jobul ei de zi cu zi ca să devină menajeră, grădinar, instalator și bucătar, toate cu normă întreagă. Iar asta era în ordine. Preluă controlul acolo unde putea. Deși asta asta nu-i aducea un cec, îi oferea satisfacție.

- Nu ești patetică. Ești îndreptățită să simți asta.

Erin purta o pereche stilată de blugi și un pulover lung. Arăta proaspătă, ca fata din vecini, cu un machiaj curat, și părul prins simplu la spate. Parker îi invidia înfățișarea. Era rafinată, fără să fie falsă.

Mai presus de toate, era îngrijită.

Parker uitase cum era să se simtă așa.

- Mulțumesc, spuse Erin.

- Matt ar prefera să-și taie brațul drept

decât să-ți dea un motiv să-ți fie frică de el.

Erin încuviință.

- O să stau pe aici.

Asta o făcu pe Parker fericită.

- Dar, dacă o să fie nevoie, o să inventez o scuză și⁰ să plec.

Putea accepta asta.

-Sigur ai o programare... Unde era, la dentist?

Zâmbetul lui Erin ajunsese în ochi.

- Ești cea mai bună.

Calea spre mi_{ma}

ia

»3

.0 să fac^{ia} tacos cu pui la cină. Colin peste
noapte, așa că l-am invitat și n. *S^{rârT}>ână
binevenită să...^{F att la} cină. Eșu

- Hai so luăm ușor!

Parker își ridică ambele mâini în aer.

-Sa făcut

55 de minute mai târziu, Matt parcă pe alea
lui ft, ker, lângă mașina lui Erm.^{rar}

Ea traversă bucata de gazon care nu fusese
afectată de alunecarea de teren, doar pentru că
era în dreptul casei
și fusese protejată de construcție.

Matt îi făcu cu mâna în timp ce se îndrepta
spre ea Se opri la țeava cu apă și se uită în jos.

-Asta e alimentarea voastră cu apă?

- Funcționează.

- Pompierului din mine nu-i place asta.

- Deoarece casa mea poate să ia foc
oricând? Uită-te în jur, parcă suntem în
Irlanda!

Tot ce nu era acoperit de noroi era de un
albastru aprins.

-Nu ai spus că e un panou electric aproape de
casă?

Ea îi făcu semn să vină și merseă împreună
spre locul menționat de el.

Matt se uită la panou și își frecă bărbia de
câteva ori, -Știi cum curge conducta de apă?

-Nu sunt chiar sigură. Nu există nici o hartă
cu planurile proprietății și a fost modificată
de-a lungul anilor, la fiecare fisură.

Ea se plimbă pe proprietate cu Matt și îi
arăță pe unde credea că trece conducta. Până
acum, numai câte-va sute de metri din
furtunul de grădină făcuseră treaba.

În nopți precum cea care urma avea să
închidă apa, s desfacă furtunul și să aștepte
ca apa să se retragă, apoi *ă pună furtunul la
loc.[^]

*Calea spre mi*_{ma}

ia

Se duse^{ra} la panoul de lângă poartă. Se afla³
n sp tele locului unde fuseseră băncile pentru
picnic, u

muncitorii stăteau în pauză, și exact în drumul
alunecărilor de teren de pe Sutter Canyon.

Colin îi văzu și se îndreptă spre ei. Dădu mâna cu
fratele lui.

- Ce faceți?

Matt îmi verifică conducta de apă defectă.

- Care e probabilitatea ca această țevă să
se fisureze din nou? îl întrebă Matt pe Colin.

- 99,9 la sută.

Asta o făcu pe Parker să se încrunte.

- Serios?

- lese din pământ și a fost reparată de două
ori.

-Când o să se întâmple din nou, trebuie s-o
mutăm,

îi spuse Matt fratelui lui.

Ea clătină din cap.

- Momentan, totul funcționează. Azi, hai să
ne concentrăm asupra sistemelor de alarmă, ce
ziceți?

capitolul 33

- Nu o să dureze mult, le spuse Matt lui
Parker și Erin, după ce verifică toată casa de
oaspeți cam treizeci de minute. E important să
aveți o linie telefonică, iar asta e deja instalată.

-O să fie posibil ca acest sistem să mă anunțe
dacă poarta s-a deschis, așa cum se întâmplă în
casa principală? întrebă Erin.

-Asta nu știu.

- Poarta a fost instalată cu mult înainte să
fie construită casa de oaspeți, spuse Parker.

- Dacă există vreun mod să conectăm linia

Calea spre mi_{ma}

ia

»3

de aici, o 5-o fac.

Matt încerca să păstreze distanța față de Erin. Și
ea stătea mai în spate și evita contactul vizual.

- Cât de repede putem să începem? întrebă
Parker.

Kfu văd nici un motiv să așteptăm
dacă Kw_{su} „toproblemă. grin interveni:

. **Banii** nu sunt o problemă. Eu o să
plătesc tot. pârker clătină din cap.

-Nu mi se pare corect, Erin.

-Nu mbai *promis* niciodată un sistem de
securitate. -Nu, ți-am promis o casă
liniștită, cu multă intimitate, și am eșuat la
un nivel epic în privința asta.

Asta nu însemna că ar fi avut de ales,

-insist.

Parker nu avea să se certe în fața lui Matt,
așa că renunță la subiect.

Matt se plimbă prin partea din spate a casei
de oaspeți. -Ce spuneți de lumini de securitate?
Genul care se aprind când e mișcare afară?

- Privirea lui Erin se luminează.

- Îmi place asta.

-Am două acasă, spuse Parker. Trebuie să te
avertizez, pornesc tot timpul. între vântul care
bate printre copaci și coioții care se joacă
noaptea, luminile de mișcare pot fi mai degrabă
enervante decât liniștitoare.

- Putem să le temperăm puțin, zise Matt.

- Îmi place ideea asta.

Zâmbetul lui Matt se lărgi.

~ Pot să trec pe la Home Depot ca să iau
vreo două chiar acum. Nu sunt greu de
instalat.

Erin se întoarce și se îndreaptă spre casa de
oaspeți.

Calea spre mi_{ma}

ia

»3

-Mă duc să-mi iau portofelul.

' Poți să vii cu mine, spuse Matt.

Sugestia nu o făcu pe Erin **să** devină **albă** ca varul, ^{dar} **Păli** puțin.

~ Nu ai o programare la dentist sau ceva de gen^{ăsta?} întrebă Parker.

-Ah, da, așa e. Aproape că am uitat. Dezastrul f evitat. Pot să-ți dau niște bani? Sau poți să-mi spui ce să cumpăr și o să iau chiar eu luminile.

Matt îi făcu semn.

-O să le cumpăr eu și o să-ți spun după aceea cât costă.

- Ești sigur?

-Absolut.

Erin îi zâmbi, iar Parker crezu că licărirea din ochii lui avea să declanșeze un foc.

- Mulțumesc, Matt. Înseamnă mult pentru mine.

- îmi plac negresele și prăjiturile cu ciocolată albă și nuci de macadamia. Asta în caz că te gândeai cum să mă răsplătești.

Asta o făcu să râdă. Era un lucru rar când se afla în prezența unui bărbat.

Lui Parker îi plăcea să vadă asta.

- S-a notat.

-Atunci o să plec. Când e cina? o întrebă pe Parker. -Pe la 18.00.

Matt se uită la Erin.

- O să vii și tu?

- Hm... da. Voiam să... Da, o să fiu aici.

- Super. Atunci ne vedem mai târziu.

Bărbatul plecă zâmbind. Și aproape că se împiedică înainte să ajungă la camioneta lui.

Când era destul de departe ca să nu le audă,

Parker spuse:

- îl dai peste cap pe omul ăsta.

-Am văzut.

Parker o mângâie pe Erin pe spate.

-Ai face bine să pleci la programarea aia. Nu uita să te speli pe dinți înainte să te întorci.

Amândouă râseră.

La cină, erau doar ei patru. Mallory era la o întâlni.,

cU Jase, iar Austin ieșise cu prietenii.

Erau din nou cu ochii pe vreme. Parker se dusesese să umple băile și chiuvetele ca să se spele pe mâini din moment ce aveau să închidă furtunul înainte să se ducă la culcare. Dar pentru moment beau bere și vin și îi a* cultau pe Colin și Matt spunând povești despre momentele lor mai puțin grațioase din liceu. Stăteau în livingul formal, unde o măsuță de cafea îi separa pe Matt și Erin, în timp ce Parker și Colin stăteau apropiați, pe canapea.

- Matt a fost mereu cuceritorul.

-Omule, nu mă da de gol așa!

Matt încercă să pară ofensat, dar nu reuși.

-Așa e. Niciodată nu ai dus aceeași fată la balurile de la liceu de două ori.

- Eram pretențios, îi spuse Matt lui Erin.

- Mama nu a mai plătit pentru poze, a spus că e o ri- sipă de bani din moment ce nu putea să păstreze o poză atârnată pe perete mai mult de două luni.

- Mi-e greu să-mi imaginez asta. De când eu și Colin ieșim împreună, tu nu ai ieșit cu nimeni, cel puțin din câte știu.

Matt își ridică mâna la piept.

-Am văzut eroarea acțiunilor mele.

- Adică ai fost prins înșelând? Întrebă Erin.

- În apărarea mea, credeam că în

colegiu totul se reduce la întâlniri nonexclusive.

Calea spre mi_{ma}

ia

- Doar dacă ambele persoane sunt de »3
acord cu asta, spuse Parker.

- Credeam că relația nu e exclusivă
dacă nu am stabilit altceva. Dar Misty nu a
fost de acord.

Brin râse.

- O chema Misty?

'Nu te uita la mine, nu i-am pus eu numele!

Colin interveni.

- Misty era băiețoasă. Nu i se potrivea
deloc numele. S-au întâmpnat o mulțime de lucruri
urâte când a aflat că ieșeau cu altă fată... Cum o
chema?

Matt își ridică mâna la obraz.

- Nu-mi amintesc. Dar îmi amintesc ce
palmă mi-a dat când a aflat și cât de recunoscător
am fost că nu mi-a dat un pumn.

Lui Erin îi dispăru zâmbetul de pe buze.

- Te-a lovit?

Matt încuviință de câteva ori.

- Era rănită. Înțeleg.

Parker simți cum genunchiul lui Colin îl atinse pe
al ei. Își dădu seama că discuția trecea ceva în Erin.

-Ce ai făcut când te-a lovit?

- M-am dat în spate ca să nu o facă de două
ori. I-am cerut scuze și i-am spus că nu am vrut s-o
rănesc. Bărbatul se uită la Erin și făcu o pauză. Îți
spun sincer, sunt un tip de treabă. După ea, nu am
mai ieșit cu două femei în același timp. Mi-am dat
seama că e mai bine pentru sănătatea mea.

- Și tu, Erin? Ai jucat vreodată bărbații pe
degete? Întrebă Colin.

- Nu, nu aș ști cum să fac asta.

-Nici eu, spuse Parker. Am avut prieteni în liceu
care au folosit aplicații de întâlniri și au avut
întâlniri la prânz, la cafea și happy hour cu trei tipi
diferiți în aceeași zi. Lumea aproape că se așteaptă

*Calea spre mi*_{ma}

ia

»3

la genul ăsta de lucruri zilele astea.

- Ai folosit vreodată o aplicație de întâlniri?

o întrebă Colin.

- Când aş fi avut timp pentru asta? Am avut

grijă de nişte adolescenți.

- Simți că ai ratat ceva? o întrebă Matt pe Parker.

- Cu aplicațiile de întâlniri? Nu.

- în viață? clarifică el.

-Am avut o viață înainte să moară părinții mei.

„Și după aceea? întrebă Matt.

„Unele perioade au fost mai dificile decât alt

1 Colin își trecu mâna peste umărul ei*

„Crezi că o să vrei vreodată să ai propriii copii? î
trebăErin.

n'

„Nu, nu cred.

I se pusese întrebarea aceasta de când absolvise Mallory liceul, iar răspunsul ei rămăsese mereu la fel.

-Felicitări părinților adoptivi care iau adolescenți! Austin nici nu conducea încă, iar Mallory era o adolescentă de 17 ani plină de hormoni când au murit părinții noștri. Peste noapte, m-am transformat din sora mai mare și grozavă în dictator. Austin a fost un coșmar. Faptul că am muncit să-l aduc pe calea cea bună mi-a luat ani din viață. Aproape că m-a distrus. Acum, când văd lumina de la capătul tunelului, ultimul lucru pe care vreau să-l fac e să ajung din nou în situația aia.

Parker se uită la Erin și-i observă zâmbetul forțat îndreptat spre Colin.

Atunci își dădu seama ce impact avuseseră cuvintele ei asupra lui.

- E ușor de văzut de ce ai simți așa, spuse Matt în- tr-un final.

Parker își îndreptă ușor privirea spre Colin.

Și el avea un zâmbet forțat pe față.

Calea spre mi_{ma}

ia

»3

Pentru că nu se putu abține, întrebă:

-Tu vrei copii?

-Mereu m-am gândit că vor face parte din viitorul meu.

Ea simți un nod în gât. Suferința o apăsa pe piept- O rafală de vânt întrerupse tăcerea care se așternuse în încăpere,

Matt se ridică și se duse la fereastra cu vedere spre proprietate.

Colin se foi și rămase tăcut.

- Începe să se întetească vremea, spuse Matt.

Colin o mângâie pe umăr și se ridică, ducându-se lângă fratele lui.

- Dacă vrei să pleci, poate că ar trebui s-o faci acum. Canalele se umplu rapid și nu o să poți trece peste apă până când nu aduc pe cineva mâine.

- Trebuie să închid apa și să deconectez furtunul.

Parker se ridică de pe canapea.

- O să ne ocupăm de asta, îi spuse Colin.

Matt își găsi pelerina de ploaie de pe spătarul scaunului.

- Mulțumesc din nou că ai instalat luminile, îi spuse Erin.

- A fost plăcerea mea. O să te contactez în privința sistemului de alarmă.

Parker și Erin rămaseră în urmă, în timp ce Colin și Matt se îmbrăcau ca să iasă afară.

- Mulțumesc pentru cină, spuse Matt în timp ce-și deschise brațele pentru o îmbrățișare.

Parker îi răspunse la gest.

- Condu cu grijă!

- Mereu o fac. Bărbatul se uită la Erin, zâmbi și îi făcu cu mâna. Ne mai vedem, Erin.

- Noapte bună!

Deschiseră ușa, iar Scout sări din poziția lui

*Calea spre mi*_{ia}

ia

»3

ghemuită, însă Parker îl ținu.

- Oh, nu, nu vreau să te spăl din nou în seara asta.

Așteptă până când bărbații pleacă și dădu drumul câinelui, cu un oftat lung.

- A fost ciudat.

- Am văzut. Colin nu știa că nu vrei copii, nu-i așa?

- Nu am vorbit niciodată despre asta.

- Dumnezeu, îmi pare rău că am adus vorba! spuse Erin.

-Nu e vina ta.

Acum ce urma?

ploaia cădea pe capota camionetei În timp ce *U* conducea pe alee până în punctul În care Colin putea să iasă în fugă, să închidă apa de la cele douăvaWe și să deconecteze lima. Apoi avea să o dea într-o parte, ca să nu fie prinsă de curent când apa dădea din nou pe dinafară.

Dar, înainte să facă asta, el și fratele lui vorbiră în mașină, în timp ce ștergătoarele mențineau un ritm intens.

-Nu știai de treaba cu copiii, nu-i așa? îl întreabă Matt.

-Nu.

- La naiba, Colin! îmi pare rău.

Bărbatul se tot gândea cât de repede spusese Parker cuvântul „nu”.

- E ceva care poate să vă despartă?

- Nu știu, răspunse el cu sinceritate. Poate că o să se răzgândească.

Matt oftă.

- Sau poate că nu.

O viață fără copii? Era dispus să facă asta? „Ai grijă cu cine ieși, nu știi niciodată de cine o să te îndrăgostești!”

Calea spre mi^{ia}

- 1a naiba, nu vreau să mă gândesc la »³ acum!

Colin coborî din mașină, se duse la țeava de apă și se apucă de treabă.

capitolul 34

Un nor atârna deasupra lor la propriu și la figurat. Cum devenise o conversație simplă despre trecutu ut Parker o ruptură între ei?

Lui Colin nu-i plăcea asta deloc. u.an.

Matt plecă, iar Erin se duse în casa de oaspeți, du-i singuri. u ia

Hi voia să vorbească despre asta, dar mai în t or® *ă-și analizeze propriile sentimente.

Spre deosebire de celelalte nopți pe care le petrecu se acasă la ea, se așeză pe patul ei, uitându-se la p_{eret}* și așteptând-o să iasă din baie. Camera era aproape de două ori mai mare decât a lui. Patul era de două **persoane**. îi plăcea asta. Patul lui îi lăsa prea mult loc, **făcând-o** să se îndepărteze de el.

Ușa de la baie se deschise, iar ea ieși. Cămașa de noapte pe care o purta se termina la mijlocul coapsei și nu era genul pe care Colin ar fi descris-o ca fiind sexy, dar Parker compensa asta.

-Am o veste proastă, spuse ea în timp ce se îndreptă spre partea ei de pat.

- Care e?

- Mi-a venit menstruația.

Colin era confuz. Ea nu voia copii...

Probabil ea își dădu seama la ce se gândea el pentru că explică repede:

-Nu ne facem de cap în seara asta.

-Ah, îmi pate rău, nu am înțeles imediat. Colin

*Calea spre mi*_{ma}

ia

trase pătu³fa pentru ea. O să-mi placă la fel de mult să te țin în brațe.

Parker stinse lampa și se ghemui lângă el.

- La fel de mult?

- 99,9 la sută.

Ea își înălță capul și își ridică buzele spre ale lui.

Inima lui Colin bătea mai puternic, ca și cum încerca să-i spună ceva.

Ea se îndepărtă ușor, îi zâmbi, apoi își puse capul pe umărul lui.

- Mă bucur că ești aici, îi spuse ea.

-Și eu.

- Noapte bună!

Colin o sărută pe creștetul capului.

- Noapte bună!

Doar că mintea lui nu se opri. Nu putea face asta N_„ ieșise niciodată cu o femeie de care să-i pese destul încă, să-i afle părerile despre copii. Ce **era** diferit cu Parker'

Colin închise ochii și încercă să-și încetinească respirația și mintea.

Parker era diferită pentru că o iubea.

Ea nu semăna cu nici o persoană cu care mai ieșise. Era independentă și deseori nu voia să-i accepte ajutorul. Când insista să facă vreun lucru pentru ea, Parker insista la fel de mult să-l facă singură. Se întrebă dacă voia să-și demonstreze ei că putea s-o facă sau lui. Era înduioșător. Enervant uneori, dar și atrăgător.

Ea începu să respire regulat, iar brațul pus deasupra lui deveni mai greu.

O vedea pe femeia aceasta în viitorul lui. Și o voia acolo.

Întrebarea lui Matt îi răsuna în minte; „E ceva care ar putea să vă distrugă relația?!”

Dumnezeule, spera că nu!

Calea spre mi_{ma}

ia

»3

-Nu am ~~mai~~ luat prânzul de o eternitate.

Jennifer stătea în fața ei la masă, într-unul din locurile lor preferate.

-Slavă Domnului pentru zilele scurte! Cum merg lucrurile la școală?

Jennifer bău din ceaiul ei cu gheață.

- Răceala face ravagii și copiii sunt înnebuniți din cauza ploii. Cum sunteți tu și domnul Minunat?

-Suntem bine. Foarte bine.

Lui Jennifer îi dispăru zâmbetul de pe buze.

"Oh, nu! Ce s-a întâmplat⁷

"Nimic.

⁷ Nu te cred. Ultima oară când am vorbit despre

⁸L râdeai și te înroșeai, iar acum ești încruntată. «

⁹**întâmpat⁷

Parker începu să mănânce din salata din fața ei-

- Vrea copii.

Jennifer practic își scuipă ceaiul.

Parker îi întinse un șervețel.

- Avertizează-mă data viitoare, da?

Copii? De ce naiba vorbești despre copii?

- Nu știu, pur și simplu a venit vorba.

- De când vă vedeți?

- De câteva luni.

Jennifer clătină din cap.

- Ieșiți de două luni și vorbești despre copii? Poate că sunt de modă veche, dar nu ați sărit peste o etapă? Cum ar fi să locuiți împreună?

- Nu vorbeam despre a face copii acum, ci mai degrabă în general. Oricum, Colin vrea să devină tată.

- A spus că vrea ca tu să-i porți copii?

-Nu.

Parker îi povesti conversația care avusese loc weeken- dul anterior și cum de atunci simțiseră amândoi o presiune. Inițial, dăduse vina pe hormoni, dar acum, când i se terminase

Calea spre mi_{ma}

ia

menstruația, își dădu seama că nu era vorba^{»3} numai de asta.

- îl iubești? întrebă Jennifer, trecând direct la subiect.

- Nu știu. Adică... îmi place mult de el. Nu trece zi în care să nu vorbim.

-Având în vedere că lucrează în curtea ta din față, asta nu e prea greu.

- Nu, chiar vorbim, serios. Despre emoții, probleme și soluții. Mă înțelege.

- Dar nu vrei copii.

-Vreau să trăiesc puțin. A fost groaznic să fiu mamă pentru doi adolescenți care jelesc și să nu pot să jelesc și eu. Uneori, când mă uit în oglindă, încă văd pungile de sub ochi. Am făcut același lucru atâta vreme încât e eliberator să am opțiunea să fac altceva. Copiii schimbă toate astea. Tu ești mamă, așa că știi.

Jennifer încuviință.

Sunt întru totul de acord.

-Veri? «se Parker și își înfipse f_{urculița,} d(parcă o pedepsea.

-Dar nu aș schimba asta pentru nimic din lum adăugă Jennifer. me!

-Uf, nu mă ajută deloc.

-Nu spun că ar trebui sau nu să ai copii. Cred că dacă mai mulți oameni ar înțelege că nu îi doresc înain' te să-i facă, ar fi mai puțini copii dați peste cap în lume. Dar tu nu ai spus că nu vrei copii pentru că nu-ți plac, sau nu-i înțelegi, sau nu-i iubești, chiar dacă fac probii me. Ai spus că nu-i vrei pentru că îți dorești să ai o viață. Așa că spune-mi cum arată acea viață pentru tine!

Asta era ușor.

- îmi găsesc un loc de muncă adevărat, mă întorc la școală. Poate câte o excursie pe undeva.

- Cum ar fi Cabo?

*Calea spre mi*_{ma}

ia

»3

întreabă o lovi cu putere.

-Da.

- Ce fel de loc de muncă adevărat? Și ce fel de școală? -Nu știu. Stenografiile câștigă bine. Poate că o să-mi

iau o diplomă de asistent juridic.

-Te vezi stând într-un birou?

-Poate. Nu știu.

- De fiecare dată când ți-am pus întrebarea asta, ți-ai dat același răspuns. Că nu știu.

Parker se simțea din ce în ce mai puțin rău pe m u ce conversația progresa.

-Cum rămâne cu Colin? îl vezi în acest viitor a Suu al tău?

-Vreau asta. În momentul de față, e greu să v ^lo de ce e fix în fața ochilor. Zi după zi,

o* up Jennifer clătină din cap.

"Ai trăit așa de când te știu.

"Da, dar mai mult de la incendiu.

- Da, așa e. Bănuiala mea e că știi următoarele mișcări ale lui Mallory și Austin, în timp ce tu stai pe margine.

Parker deschise gura ca s-o contrazică, își dădu seama că nu putea și apoi o închise.

- Nu cred că el trăiește așa și nu vreau să îl trag în jos după mine.

În acea perioadă, viața ei era ca niște nisipuri mișcătoare.

-Cineva își plânge de milă. Nu pare că îl tragi pe Colin nicăieri. Te-a văzut, plăcut și s-a implicat. De ce nu te gândești la ce ar putea să se întâmple mâine și nu te bucuri de prezent? Dacă într-adevăr îl deranjează treaba cu copiii, o să-ți spună. Până atunci, nu mai lăsa asta să te afecteze.

- Nu crezi că îl duc cu zăhărelul?

- I-ai spus că nu vrei copii, el ți-a spus că

*Calea spre mi*_{ma}

ia

vrea. Nimeni nu duce pe nimeni cu zăhărelul. »³
Parker, bucură-te de viață puțin! Bucură-te că ai pe cineva pe care să te bazezi! Asta e diferența între ce ai făcut tu în ultimii ani și ce am făcut eu. Sam e ancora mea. E mult mai ușor să crești copii împreună cu un soț. Nu cred că aş putea să fac asta fără el.

-Ai putea s-o faci, spuse Parker.

-Ai dreptate, dar, din fericire, nu sunt nevoită să o fac.

- Mulțumesc, Jennifer.

- Cu plăcere. Acum spune-mi de circuitul din curtea ta. Ai apă curentă?

Ea închise ochii și se plânse.

-Nuuu...

Vremea fu mai bună în următoarele trei zile, oferindu-i lui Colin destul timp ca să-și organizeze echipa, ca să atașeze țeava principală sub albie. Erau în contratimp deoarece alte furtuni se apropiu.

Își puse oamenii să umple pietrele din jurul construcțiilor cu un fel de beton, în speranța că avea să le țină nemișcate, să nu se rostogolească și să nu devină parte din problemă. Până acum, construcțiile fuseseră aparate de două ori, iar acum aveau de două ori mai mult metal în partea de jos ca să le țină la locul lor. Fiecare furtună, deși devastatoare, se oprea exact în **punctul-limită.**

Parker era plecată, iar Colin spera că avea să repare conducta de apă înainte să se întoarcă ea. El și patru dintre oamenii lui erau în albia pârâului și munceau din greu. Blocaseră apa, dar nu aveau decât o fereastră scurtă până ce dădea pe dinafară. Țeava imensă în care puseseră conducta de apă trebuia să reziste, cel puțin asta își spuse. Își puse

Calea spre mi_{ma}

ia

unul dintre cei mai pricepuți oameni să umple »3
cu pietre mari, ca s-o stabilizeze. Cu zece minute
înainte so vadă pe Parker venind, dădu drumul la
apă și o testă.

Ea se opri în partea de nord a albiei, în mijlocul
aleii, și se coborî din mașină.

-Aia e ce cred eu că e?

-Am rezolvat.

Toți bărbații zâmbeau.

Ea ȳpăi ca un copil de 10 ani care primise un
ponei de Crăciun. Alergă spre el cu brațele
deschise.

- Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc!

Parker se întoarse spre echipă și îi îmbrățișă pe
toți.

- Habar n-aveți cât de fericită mă face asta!

'Cred că pot să bănuiesc, o tachină Colin,

Ea râse.

- Mă refeream la restul oamenilor. Ea se
uită la țeavă. Sunteți siguri că o să țină?

Toți ridicară din umeri.

Colin era însă mai încrezător.

- Nu pleacă nicăieri.

- Ești sigur? Oamenii tăi nu sunt așa de
convinși.

Bărbatul clătină din cap și apoi ridică și el din
umeri.

- Cine știe?

Parker râse.

-Atunci nu o să pun pariuri. Poate cele mai
puternice furtuni au trecut deja.

Colin nu se baza pe asta. îi acceptă îmbrățișarea
și sărutul.

- Ce ziceți de tacs mâine la prânz? O să
dau comanda acum și o să fie livrați la timp.

- Nu trebuie să faci asta.

-Ai dreptate. Dar vreau s-o fac. Doar spune-mi

Calea spre mi_{ma}

ia

câți o să fii aici la prânz și o să mă ocup de tot.»³

- Bine, dar numai pentru că pare să te facă fericită.

Ea îi făcu cu ochiul.

- Multe lucruri mă fac fericită.

Unul dintre muncitori exclamă și se întoarse dintr-o dată cu spatele când Colin îl privi.

Ea îl trase de braț ca să se plimbe împreună.

- Vă mulțumesc din nou!

Spuseră la unison „Cu plăcere!” în timp ce Parker se îndrepta spre mașină. Când era destul de departe, începu să vorbească.

- Mallory mi-a trimis un mesaj mai devreme, voia să se asigure că eu și Austin o să ajungem acasă diseară și că tu nu o să fii aici.

- Am uitat ceva?

-Nu, nu aveam planuri. E o cerere ciudată. Știi dacă se întâmplă ceva cu Jase?

- Habar n-am.

-Dacă auzi ceva...

- O să te anunț.

Ea îl sărută rapid și îi deschise portiera mașinii.

- Am de spălat rufe.

-Niciodată nu am văzut o femeie așa de fericită să spele.

- Nu te obișnuie cu asta!

La naiba, îl făcea să zâmbească.

- Nu o s-o fac.

- Hai să ne întoarcem la

muncă! **capitolul 35**

Parker o rugă pe Erin să fie pregătită cu vinul de urgență, în caz că Mallory avea să vină cu vești nebunești. Sora ei nu fusese niciodată așa de secretoasă în trecut. Nu se ruga decât ca Mallory

Calea spre mi_{ma}

ia

să nu fie însărcinată, ceea ce era primul lucru »³ la care se gândise.

Altfel de ce ar fi vrut să aibă o întâlnire de familie și se asigurase că nu avea să fie Colin acolo? Poate că se despărțea de Jese și nu voia ca el să...

Suspansul o omora.

Ausdn se întorsese de la școală și voia să plece. Parker îl opri înainte să ajungă prea departe.

- Sora ta are ceva important să ne spună, așa că vreau să mai stai pe aici puțin.

Puștiul bombăni.

-Când ajunge acasă?

-Acum ar trebui.

Austin își dădu ochii peste cap.

- Dacă nu ajunge acasă într-o oră, o să plec.

Parker împătura rufe când auzi poarta, semn că sora ei ajunsese acasă.

Peste câteva minute, auzi ușa garajului deschizându-se și închizându-se, apoi își auzi sora alergând pe scări.

- Hei! spuse ea, în timp ce încercă să treacă pe lângă Parker.

- Stai puțin!

- Ce e? spuse Mallory.

~ Cum adică *ce e?* Ai vrut să avem o întâlnire de familie.

'Da. Lasă-mă un minut să-mi duc lucrurile!

Parker inspiră adânc.

Mallory ajunsese unde voia din doi pași.

- Doar spune-mi că nu ești însărcinată! Își ținu respirația.

Mallory se întoarse.

- Nu sunt însărcinată.

Ușurarea o copleși.

- Bine atunci, du-te! la-l pe Austin când te întorci. Vrea să iasă și te așteaptă.

*Calea spre mi*_{ma}

ia

Peste zece minute, stăteau în living, așteptând ca Mallory să le spună ce o frământa. »3

- Știi că am ieșit cu Jase.

- Așa, și?

Austin nu era amuzat.

- Ei bine, lucrurile au devenit serioase.

- Vă vedeți de două luni, Mallory... Cât de serios poate să fie? întrebă Austin.

Dacă era cineva care știa cum puteau două luni să fie într-o relație, aceea era Parker.

- Ești prea tânără ca să te căsătorești.

- Dumnezeu, Parker! Nu sunt însărcinată și nu o să mă căsătoresc.

- Îmi pare rău. Am luat-o înainte.

-Da.

- Scuze. Spune!

Mallory inspiră adânc.

- O să mă mut.

Dintre toate lucrurile pe care le-ar fi putut spune Mallory, „mă mut” nu era ceva la care Parker să

se aștepte.

- Ce faci?

- În vacanța de primăvară. Eu și Jase am

vorbit și-

- O să mă mut eu în camera lui Mallory,

zise Austin imediat.

Parker îi făcu semn fratelui ei să tacă.

- Dar nici măcar nu-l cunoști bine!

.Practic, acum locuiesc cu el de **când**

au inundațiile și dramele de aici. Vrem

să ducem î **1**

următorul pas.

pe18

-încă ești la școală.

.Voi continua să merg la școală. Fondul meu de colegiu îmi asigură cheltuielile din campus, așa că o să mă mut. Jase are un loc de muncă,

Calea spre *mi_{ma}*

ia

»3

eu am un loc
de muncă...

-Aveam planuri să facem lucrurile să
funcționeze aici, zise Parker.

-Da, iar acum nu trebuie să-ți faci griji pentru
mine.

O să am eu grijă de mine.

Ceva din Parker se rupse în milioane de bucăți.

- Dacă nu o să mergă, mă mut înapoi.

Mallory o fixă cu privirea.

-Tot o să mă mut în camera ta.

- Dumnezeu, Austin, poți să te muți
în camera ei! Lasă baltă! strigă Parker la el,
Mallory își înclină capul.

-Credeam că o să fii fericită.

Era devastată.

-Sunt șocată.

-Probabil știai că o să mă mut la un moment dat.

Da, știa, dar acel „la un moment dat”
trebuia să fie mai târziu.

'Planul nostru era să mergă fiecare pe drumul
lui după ce Austin termina liceul... îți amintești
asta,
HU'i așa?

'Am schimbat acel plan. După incendiu.

Mallory nu mai zâmbi.

'Știu, dar asta e ceva ce vreau să fac.

Faptul că pas-Jte **2** i casa înseamnă să lucrez
ceva mai mult. Pot să o *ac. Dacă mama și
tata ar fi în viață, nu aş avea bani mn
vânzarea casei pe care să mă bazez. Aşa că
nu o să mă bazez pe ei nici acum.

Bybee

O mulțime de emoții alergau în ea, ca niște copii care țipau în mijlocul locului de joacă. Concluzia era că Mallory voia să facă altceva cu viața ei, nu ce crezuse Parker că avea să facă. Cine era ea s-o oprească?

Încercă să gândească precum părinții ei. Ce ar fi spus ei? Cum ar fi reacționat?

Fotografia cu ei doi de pe perete o privea.

O duru să verbalizeze cuvintele pe care le gândea,

- Cred că e posibil să fie o greșeală să te arunci cu capul înainte și să locuiești cu Jase... Mallory vru să vorbească, dar Parker o întrerupse: Dar prefer să te arunci cu capul înainte și să locuiești cu el decât să te căsătorești sau să faci altceva ce nu poate fi schimbat.

Mallory începu să zâmbească.

- Deci ești de acord cu asta?

- Nu. „Nici pe aproape.” Dar te înțeleg. Iar dacă nu merge, ai o casă unde să te întorci.

Mallory sări de pe canapea ca s-o îmbrățișeze. Lacrimile amenințau să se reverse în valuri mari, urâte.

Apoi Austin deschise gura.

- Dacă te muți înapoi, nu o să mă mut din camera ta. Parker luă perna de pe canapea și o aruncă spre fratele ei.

Cineva bătea la ușa lui Colin.

O încuiase fără să-și dea seama? Atât fratele lui, cât și sora lui aveau câte o cheie și erau singurii care băteau la ușa lui după muncă.

-Vin!

Coborî scările în grabă și deschise ușa.

-Ai uitat... Parker?

Plângând, ea se aruncă în brațele lui în clipa în care deschise ușa.

- Hei? O luă în brațe și o trase înăuntru. Iubito, ce s-a întâmplat?

Ea inspiră adânc ca un personaj nereușit de â animate, în timp ce buza de jos îi tremura și Colin începu să se îngrijoreze. Nu o văzuse nin^' așa. În ciuda tuturor greutăților prin care trecu« niciodată nu cedase. Nu-i plăcea să o vadă așa -Parker? O strânse mai tare în brațe. Sunt alături de tine. Orice s-a întâmplat, o să trecem peste. Sunt aici Plânsul ei tremurător se transformă într-o respirație

încet, ea începu să se calmeze.

- Intră!

O conduse în casă și se așeză lângă ea pe canapea.

-Spune-mi ce se întâmplă!

Ea clipi de mai multe ori, până când își adună curajul să vorbească.

- Mallory. M-Mallory se m-mută.

-Bine.

Așteptă lovitura.

Parker îl privi.

- Din casă.

Colin înțelesese asta. Ce îi scăpa?

- Ești supărată pentru că Mallory se mută din casă. Își dorea ca ea să-i spună care era problema.

Colin se întoarse. Nu avea șervețele pe aproape. Doar era bărbat, o mânecă îi era îndeajuns. Se ridică, ocoli canapeaua și se duse în bucătărie. Luă un prosop e hârtie și 4 aduse. . . n*

Parker își suflă nasul, împături șervețelul și su din nou.

Așteptă până când ea își recăpătă controlul.

- Parker, iubito, încerc să nu fiu un iubit

complet neștiutor, dar ești așa de supărată pentru c s niută din casă?

Jase nu au fugit.

Parker clătină din cap și înghiți cu noduri.

- Doar se mută din casă. Știu, nu ar trebui să fiu

a7a de supărată,

*Culca spre
întrui ta*

3

începu din nou să plângă.

Colin se întinse după ea și o trase aproape. ¹Acum, când știa că nu se întâmplase nimic catastrofal, începu să se relaxeze.

O ținu în brațe în timp ce ea plânse cam zece minute. Dacă avea să înțeleagă vreodată femeile, urma să scrie o carte și să devină milionar.

-Ai avut o perioadă grea.

- M-a lovit foarte tare chestia asta.

- Observ.

Ea își trase nasul, lipită de cămașa lui.

- Nu vrea decât să își trăiască viața.

-Da.

-Jase e un puști simpatic.

Avusese o perioadă în liceu când fumase marijuana, dar Colin se gândi că nu era un moment bun să pome-nească asta. În plus, era destul de sigur că asta rămăsese în trecut.

- Niciodată nu o să se poarte urât cu ea. Iar dacă o face, o să-l pun la punct. Nu contează dacă face parte din familie sau nu.

Asta o făcu să zâmbească.

Parker se îndepărtă de el.

- De ce simt asta?

- Nu știu.

- E sora mea. Nu e ca și cum se mută în Siria.

- Se mută cineva în Siria?

- Nu e vorba de asta, spuse Parker. Nu se înrolează în armată și nici nu pleacă la război ori să facă vreun lucru periculos. Doar se mută.

Își ridică mâna la piept, ca și cum o durea.

Apoi el înțelese brusc.

- Pentru că nu e *doar* sora ta. Ai și crescut-o.

paiker îl privi.

.Și ce, am sindromul cuibului gol? Am doar *ia* . ăni. Nu pot ^ simt asta. Nu sunt destul de bătrâni Colin își aminti lacrimile mamei lui când se mut jju contase că el

avea 22 de ani, ea plânsese. *** . E o stare de spirit, nu ține de vârstă, iubito!

Buza ei de jos încă tremura.

Colin simțea o dorință puternică să o sărute.

-Ai avut o perioadă foarte stresantă. Să fim serioși, uite cât de încântată erai azi că speli rufe!

Asta o făcu să zâmbească.

-Am un comportament prostesc.

„De proporții epice.” -Ba nu. Ești emotivă.

-Prostesc de emotivă.

Colin nu se putu abține și râse.

-La naiba, te iubesc!

Zâmbetul ei dispăru.

Oh, nu! El chiar spusese asta?

-Nu e corect, spuse ea. Eu am sindrmpul cuiului gol și tu nu ai copiii pe care îi vrei. E complet greșit.

Ea încercă să se ridice, dar Colin o trase ușor înapoi. - Stai, oprește-te! Cum ai ajuns la concluzia asta? -Nu sunt demnă de iubire. Sunt un dezastru. Uită-te la mine!

-Asta fac. Mă uit la tine. La dezastrul demn de iubire.

Expresia ei deveni rece.

-Nu știu dacă o să pot să-ți dau vreodată ce vrei. Oolin vru să o asigure că nu conta.

'Atunci e bine că suntem destul de mari și tineri ca ^s găsim o soluție.

Iar faptul că Parker venise la el să o susțină ^{era} tot ce ^j*^{Vea} Oolin nevoie ca să își facă speranțe pentru viitoru

^or^L ⁰ate că) în sfârșit, îi câștigase încrederea, dumnezeule, spera să fie așa!

capitolul 36

Mallory începu să-și petreacă weekendurile în apartamentul lui Jase și suna doar ca să spună că nu avea să treacă pe acasă până luni, după școală. Planul era ca ea să se mute de tot după ce se opreau ploile și inundațiile, Parker era destul de sigură că sora ei se simțea vinovată pentru că pleca în

*Culca spre
inirui ta*

3

mijlocul haosului.

- Nu te deranjează? îl întrebă Parker pe Austin.

- Nu. Într-un final, o să vreau să mă mut și eu, iar acum, după ce a spart gheața, nu o să mai doară așa de mult când o s-o fac.

- Și tu vrei să te muți?

- Nu, nu vreau să muncesc așa de mult. Nu sunt prost. Într-o zi însă...

Parker expiră ușurată.

Se uitau la știri într-una din rarele seri de sâmbătă când Austin era acasă.

- Nu arată prea plăcut, spuse el, arătând spre televizor.

- Nu-mi amintesc când a mai plouat așa de mult într-o singură iarnă.

Unul dintre prezentatorii care îi luaseră interviu lui Parker de două ori vorbea dintr-o locație aflată la 8 kilometri de proprietatea ei, cu râul Santa Clara în spate.

- Ne așteptăm la ploi aici, în sud. Autoritățile au declarat că seceta se va termina chiar înainte să lovească furtunile de săptămâna viitoare. În văi ne așteptăm la 25 de milimetri de ploaie marți și între 75 și 125 de milimetri în munți și în zonele afectate de incendiu. Autoritățile îi sfătuiesc pe locuitori să stea departe de zonele cunoscute pentru inundații și să verifice prognozele meteo din zonă.

- Nu ai nici o apariție la TV în seara asta? o tachină fratele ei.

- Le place să vină după ce situația devine serioasă.

Parker închise televizorul după ce Austin se ridica din pat-

-Măine o să mă duc să umplu canistrele cu benzină pentru generator și să fac cumpărături. Dacă ai nevoie de ceva, trece pe listă.

-Sa făcut

-Umple-ți cada! Nu știu dacă conducta de apă o să reziste.

Fusese pusă de aproape o săptămână. Era destul de sigură că următoarea furtună avea să testeze.

Austin se opri și se uită la poza de deasupra șemineului.

-Te uiți vreodată la poza asta și te simți tristă?

-Tot timpul, răspunse Parker.

Puștiul se întoarse spre ea.

-Atunci de ce o lăsăm aici?

Ce aveau fratele și sora ei, de ce voiau să-o facă să plângă?

-Am simțit că e greșit să o dau jos.

Băiatul ridică din umeri așa cum făcea de obicei.

- Eu votez să o dai jos. Poate că în zece ani o să-o punem la loc și nu o să simțim că ne lipsește ceva.

Ha simți un nod în gât.

-Te iubesc, Austin.

-Și eu!

Clopoței de vânt se loveau unii de alții și o treziră dintr-un somn profund.

Ceasul arăta 4.00 dimineața.

Când se dădu jos din pat, fiecare mușchi o durea după ziua anterioară – și după cea de dinaintea ei.

- M-am săturat de asta!

Vezica o apăsa, așa că, în loc să-și întoarcă perna pe partea rece, se forță să se dea jos din pat și să se ducă la baie. Pe drum, se uită pe fereastra dormitorului. Luminile exterioare de urgență erau aprinse pe alee și lângă casa de oaspeți.

Vântul vuia.

Se duse la baie, apoi se întoarse în pat. În următoarea oră se prefăcu că dormea. Într-un final, renunță, se dădu jos din pat și se duse în bucătărie.

Parker dădu drumul la aparatul de cafea în timp ce verifica aplicația de vreme de pe telefon. Când telefonul sună, tresări.

Era Erin.

- Ești trează? Am văzut luminile aprinse.

- Da, vântul e groaznic.

-Știu, nu pot să dorm.

Vocea ei era tensionată.

Parker se trezi mai repede.

- Ești bine? Pari speriată.

-Luminile s-au aprins prin casă. Eu...

- Hai aici, bea niște cafea cu mine. O să aprind reflectoarele.

- Ești sigură?

Era speriată. Parker simți asta în vocea ei.

- Dacă e în regulă.

Parker se duse la întrerupătorul pentru reflectoare și le aprinse. Acestea luminară tot gazonul proprietății. Noaptea, coioții erau agitați, iar luminile îi speriau. Deschise ușa glisantă din sticlă și se duse la **marginea** verandei, de unde putea să vadă casa de oaspeți. În timp ce ținea telefonul în mână, **li** făcu cu mâna.

-Sunt pe drum.

Approape că se întoarse ca să intre în casă, dar se ho țări să aștepte.

înfofolită într-o haină mare, Erin alergă pe lângă cină și apoi în casă, pe drumul care lega cele două case După ce urcă ultimele trepte, amândouă intrară în **casă**.

-Ce frig e!

Erin era albă ca varul.

Parker se duse la termostat și îl dădu mai tare.

Calea spre inima
A
cărîa asta. 37

-Da...

Erin se așeză lângă fereastră, uitându-se la propri

-Ți-am spus că luminile se aprind când bate vântul,?

-Mi s-a părut că aud ceva, apoi luminile s-au aprins și nu s-au mai stins.

Parker umplu aparatul de cafea cu apă.

-Vântul e neplăcut fără o furtună.

-Da...

Erin continua să se uite pe geam.

Ea deschisese destul ușa spre trecutul ei ca Parker să insiste un pic.

- Chiar ți-e teamă că fostul tău iubit o să vină aici, nu-i așa?

Erin se uită peste umăr, apoi încuviință încet.

-A spus că o să mă găsească.

Vocea ei era plată.

Singurele care se auzeau erau aparatul de cafea, vântul și ploaia.

Cum Erin nu continuă, Parker oferi singura soluție pe care o avea la îndemână.

- Când lucrurile o să se mai calmeze aici, o să mergem la poligon. Nu pentru că am impresia că aș putea să împușc vreodată pe cineva, dar mă face să mă simt puternică. Putem să mergem la un curs de autoapărare împreună. Și în nopți ca asta poți să-l iei pe Scout în casa de oaspeți. Nu știu dacă o să muște un străin, dar ^o să latre și o să te anunțe dacă e vântul sau o persoană. Sau poți să vii aici și să dormi în camera de oaspeți. E alegerea ta.

"Asta nu te sperie?

" Faptul că fostul tău iubit te sperie din cauză că te-a amenințat? Nu. Mă scoate din sărite. Nu știu

destule ca să fiu speriată. Când o să ai destulă încredere în mine să-mi spui toată povestea, poate că o să-ți simt teama, dar pe moment nu vreau decât să-l pocnesc.

Erin clipi de câteva ori.

- Unii bărbați te lovesc ca răspuns.

Parker se duse lângă Erin și o luă în brațe.

Aparatul de făcut cafea piui.

În timp ce Parker turna în două căni, Erin spuse:

- în tine am încredere, în el nu am.

- Spune-mi, fostul tău iubit locuiește în zonă?

- Nu, nu, stă foarte departe.

- în Washington?

Unde spusese Erin că locuise înainte să se mute.

- Aș prefera să nu spun.

- Nu în California.

Ea clătină din cap.

- Atunci e bine.

Era îndeajuns pentru ea.

Deschise robinetul ca să spele limba pe care o folosisese pentru frișca, dar nu curseră decât câteva picături.

- La naiba!

Colin nu putea decât să privească în timp ce natura vuia.

Parker îl sunase la prima oră a dimineții și îi spusese că reparația făcută la țeava de apă nu rezistase. Nu au» decât înfrângere în vocea ei. Când ajunsese la fața locului, înțelese de ce. Bolovani imenși erau aruncați dintr-o par¹ te în alta de parcă erau popcom.

Doar câțiva dintre oamenii lui erau acolo. Nu era nevoie să mai vină cineva până când nu se oprea ploaia* Clădirile rezistau și curățenia pe care o făcuseră pe dă ajutase furtuna să aducă și

Calea spre inima ta

3

mai mult noroi.

2

Colin stătea în partea opusă a albiei când
strigă la Parker:

- Cum arată lucrurile la vecini? întrebă ea.
- Până acum, totul e bine. Canalele
funcționează Voi

cUm[^]_{vtr}n tot ce ne trebuie.

OAm dublat numărul de camioane care vin mâin
să începem la prima oră. Prezic că următoarea
furtu^{nă} o să fie din categoria patru.

Parker își ridică brațele spre cer,

-Ce naiba înseamnă asta? Pare să fie un
uragan, -înseamnă că oamenii mei lucrează peste
program ca mâine să scoată cât de mult se poate
de aici.

Ploaia o bătea În față, iar părul îi era lipit de
obraji.

- Când se termină toate astea, o să am
nevoie de o lună în Cabo, nu de o săptămână.

- O să văd ce pot face. Și iată zâmbetul
care-i ținea de cald când Parker nu era cu el.
Mergi înăuntru! Nu ai ce face aici.

Ea îi suflă un sărut și se întoarce, ca să meargă
pe partea plină de noroi a aleii.

capitolul 37

Furtuna fu numită Lucifer.

Cei care o făcuseră fie aveau un simț al
umorului bol-^{nav}» fie încercau să trimită un mesaj
oricui asculta. Parker voia să știe cine erau cei
care o numiseră așa. Când ieși din casă în
dimineața următoare, cerul era albastru, cu
numai câțiva nori albi împrăștiați. Toate Rășinile
de urgență erau din nou pe proprietate. Erau "mai
câști și veste și nu aveau timp pentru gogoși și
Pizza.

Q ^°lin curătasese partea din față a canalelor
suficient ca Parte din apă să curgă pe
dedesubt.

unt surprinsă că trecerea e încă aici.
'? eu, îi ^{spuse} el.

- Știi cine sunt oamenii ăia? întrebă ea,
arătând * un bărbat și o femeie care arătau ca și
cum lucrau tru oraș.

Erau momente în astfel de zile când angajații
de la birou veneau să verifice lucrurile.

- Habar n-am.

Cuplul se opri în fața apei ca să se uite.

-Mă ocup eu de ei. Tu întoarce-te la muncă!

Colin o sărută.

-Ce femeie autoritară!

Ea îi făcu cu ochiul și se duse la intruși. De data
asta, făcu pe naiva.

- Salut!

Femeia era toată numai zâmbet

- Bună.

- E ceva aparte ce se întâmplă aici, spuse
bărbatul.

- Lucrați pentru oraș? întrebă Parker.

- Oh, nu! Suntem vecini.

Ea nu mai avea energia să țipe.

- Super. Aveți un telefon?

- Bărbatul o privi.

-Da.

- Scoate-l, fă o poză și mergi mai departe!
Camioanele astea și echipajul nu au de ce să
lucreze având curioși în apropiere în timp ce
încearcă să apere toate casele în aval de
inundațiile care vor fi provocate de furtuna de
mâine. Fiecare minut contează!

Femeia avu bunul-simț să se simtă jenată.

-Ți-am spus că nu ar fi trebuit să venim.

-Stai aici? întrebă soțul.

- Da. Și cu plăcere.

***Calea spre
inima ta***

Ea zâmbi în ciuda iritării pe care o simțea. **3**
Soția îl trase pe soț după ea. **2**
Parker văzu un alt intrus care se holba. Se duse **,3**
la * și fu mai puțin drăguță.
După ce se ocupă de intruși, Parker plecă de de
prietate și se duse la vecini. De-a lungul gardurilor
era,, baloți de paie trimiși de un magazin de hrană
pentru animale. Prieteni, vecini și o echipă de
pompieri lucrau împreună ca să pregătească casele
aflate în pericol, Parker își scoase mănușile din
buzunarul de la spate și se apucă de treabă.
În timp ce toate echipele de urgență erau pe
proprietatea ei, ea își petrecu ziua ajutându-i pe
alții. Deși era oboșită, zâmbi când Austin, Mallory și
Jase luară lopeți și o ajutară.
- Fie o să râdem, fie o să plângem, spuse
Tracy. -Nu-mi vine să cred că furtuna se
numește Lucifer,
zise Mallory.
- E mai bine decât să murim din cauza
unei furtuni cu numele de Betty Ann.
Ironia lui Austin fu evidentă.
-Are dreptate.
Parker văzu că Erin li se alăturase. Purta o
jachetă mare și o șapcă de baseball pe cap.
Parker se duse spre locul în care ea ajută la
umplerea sacilor cu nisip. Presa era în zonă și
filma tot haosul. -Nu trebuie să...
-Nu puteam să stau pur și simplu și să nu fac
nimic. Se uită la duba de știri.
Parker zâmbi și îi făcu semn să se ducă în
spatele cas*, departe de lumina reflectoarelor.
Doi șerifi se duseră la oamenii care lucrau.
-Cine locuiește în casa asta?
Domnul Sutter ridică o mână.
**'Vă sfătuim să evacuați după ora 21.00 în seara
asta, spuse unul dintre ei.**
~ Deja am făcut aranjamente să plecăm, le zise
domnul Sutter.

Parker **nu putea** să-i învinovățească. Dintre toate

^sele care se **afiau** de-a lungul apei, a lor avea cel mai **pro**

mare risc să fie îngropată. Tocmai de aia înconjurau I cui cu placaje și cu baloți de fân.

Ofițerul întrebă apoi cine locuia în fiecare casă notându-și numele.

Familia De Luca nu avea să plece. Nici Parker, fratele și sora ei. Și șeriful fu de acord că locuința lor nu s-a afla în pericol. Când îi spuse că era posibil ca apa să nu poată fi traversată, ea râse. Dacă asta ar fi fost un motiv să-i evacueze, ar fi plecat în decembrie și nu s-ar fi întors până în mai.

Polițiștii nu o contraziseră, doar îi oferiră sfaturi și își notară cine rămânea și cine pleca.

- Îți dai seama că probabil va fi imposibil ca echipele de salvare să vină să te salveze.

- Nu ne-am aștepta să o faceți. Nu e nimeni în casa mea care să aibă probleme de sănătate. Avem mâncare, apă și benzină pentru generator, le spuse Parker. Majoritatea oamenilor din partea asta a cartierului sunt pregătiți.

Ofițerul cu care vorbea zâmbi.

- Baftă tuturor! Ne vedem în câteva zile, când se termină totul.

- Mulțumesc, domnule ofițer!

Cei prezenți se uitară cum polițiștii plecară, apoi se întoarseră la muncă.

- Crezi că o să fie chiar așa de rău? întrebă Austin.

- Zilele astea, chiar am un respect profund pentru mama-natură.

-Asta e un da.

Parker începu să râdă.

- Da, Austin. Cred că o să fie chiar așa de rău. Cât de rău? Nu aș ști să-ți spun. Sunt uimită că încă avem* o poartă pe care s-o închidem. Arată spre camioanele aliniate pe proprietatea lor. Au mai puțin de 10 **centi** metri de o parte și

***Calea spre
inima ta***

3

de alta și nici măcar nu au ajuns ia stâlpii de
pietre. Aleea e distrusă. De fiecare dată cînd
dezgroapă trecerea, nu cred că o să fie acolo.
Clădirea e afectată peste tot. Sistemul nostru de
stropitoare e deja afectat, la fel jumătate din
iluminatul electric iar restul a fost distrus de
prima inundație. Nu avem apă curentă. Nu vreau
să ispitesc soarta, dar nouă nu ni se pot întîmpla
prea multe lucruri. Așa că, atunci cînd o să se
oprească ploaia, Colin o să vină cu echipa lui și o
să sape de aici. Iar eu o să sun la compania de asi-
gurări. Nici toate reparațiile din lume nu vor
rezolva toate astea.

Ea se întoarce să se uite la casa familiei Sutter.

- Măcar nu trebuie să ne facem griji că o
să ne pierdem casa. Familia Sutter riscă să o facă.

-Atunci hai să ne întoarcem la muncă!

Ea își îmbrățișă fratele și ridică un sac cu nisip.

- Nu-mi vine să cred cât moloz ați adunat
într-o singură zi!

Colin stătea lângă Parker, Într-un loc mai înalt,
cu vedere spre bazine. Faptul că era mândru de
echipă i se citi pe față.

- Azi au fost în mare formă.

Soarele apunea și echipa își parcase
echipamentul în afara zonei de risc pentru noapte.

~ Mi-ar plăcea să te răzgîndești și să veniți toți
la mine acasă în seara asta.

Colin avea să stea de veghe cu echipa lui pe
parcursul nopții, așa că nu putea să stea în casă cu
ea.

' Știi că nu o să fac asta.

'Domnișoara încăpățînată.

Ea se lipi de el.

' Îmi place mai mult domnișoara Oakley.

~ Sî ea era încăpățînată.

~ Dintre toți oamenii, tu știi foarte bine să
suntem în siguranță în casă. Chiar dacă durează o

săptămână să ne scoateți de acolo, tot o să fim bine.

-Nu o să dureze o săptămână. Chiar dacă pod_u o să fie luat cu totul, o să găesc o platformă pe care o s-o aduc și o să ai acces.

- Șefului tău o să-i placă asta?

Colin râse.

- Nu are decât să nu-i placă. Proprietara a fost destul de isteată ca să pună în scris că trebuie să ne asigurăm că poate să intre și să iasă de pe proprietatea ei. Ed nu are ce să comenteze.

- Ce proprietară isteată!

Se îndreptară spre casă.

- Mallory e acasă în seara asta?

- Da. Nu a vrut să plece cu toată nebunia asta. O să ne uităm la un film și o să pariem cât o să plouă în seara asta. Apoi o să ne culcăm devreme.

- Probabil ești epuizată.

- Nu mai am combustibil.

Colin o luă de mână și o susținu pe panta dealului. După ce ajunseră înapoi la camioneta lui, o luă în brațe.

- Vremea asta nu o să dureze o eternitate.

-Știu.

Colin își coborî buzele spre ale ei, bucurându-se de ea încă puțin.

- Ținem legătura.

-Ai grijă de tine în seara asta! îi spuse ea.

Păși peste furtunul de grădină pe care Parker îl folosea din nou și se duse spre portiera șoferului.

Când înainta pe stradă, mai multe case erau deja în* văluite în întuneric. Porțile erau deschise pentru ca echi' pele de urgență să poată intra sau ca să evite ^{acumularea} noroiului și a pietrelor.

Serifii făceau cu rândul. Numai rezidenții aveau vo>* în canion, ceea ce ușura munca celor care ofereau ajutor-

Colin spera că furtuna nu avea să fie așa de

Calea spre inima ta

violentă» că urma să fie una despre care ³
vorbeau meteorologii și¹ apoi trecea totul fără²
mare tam-tam.

Oricum, se simțea încrezător în ^{Ucraine v} întregii
sale echipe o mărire de salariu. Uni, ^{*dia}

Colin se duse mai întâi la el acasă ca să f ^
apoi merse la părinții lui ca să ia cina. **Matt**
1! „

că nu aveau să fie decât părinții lui și **Grace**
da"? ^T ^compania din moment ce nu
putea să petreacă! ^

După ce intră în casa părinților lui și-și săruta
mama și sora pe obraz, se așeză lângă tatăl lui,
care se uita la
televizor pe un canal pe știri.

-Ei bine, tată, ce spune piciorul tău despre furtu-
na asta?

Emmitt îl privi și zâmbi.

-Sper că ai pelerină de ploaie cu tine.

capitolul 38

Lucifer lovea deja cu putere la 21.00. Știrile
deveniră o sursă de angoasă, așa că Parker sugeră
un joc. *Deși toți* erau obosiți, nimeni nu voia să se
ducă la culcare.

Auzeau apa ca și cum era direct în fața casei.
Podețul era deja de netrecut. Era normal pentru
anul acela, își spuse Parker.

Nimeni nu avea unde să meargă în următoarele
zile,

că avea să se bucure de timpul petrecut cu ^{familia ei}
atât cât putea. Cine știe, poate că avea ^{să-și amintească}
mtr-o zi de perioada asta și să zâmbească.

Intro zi, pe la 50 de ani poate. , .

Se pregătiră pentru un joc de Life și, în loc să-și
a ea gă fiecare genul propriu, închiseră ochii și
scoaseră c te ^o țintă din pungă. își dădură nume
diferite și î^{nv} tiră roata.

Pe la jumătatea jocului, căzu curentul.

'Of...

Parker se gândi să iasă și să pornească generatorul, dar ezită.

- Hai să aprindem niște lumânări și să ne bucurăm de liniște!

Folosindu-și lanternele de la telefoane, strânseseră Iu- mânărilor de prin casă.

Parker ieși pe verandă și se duse în camera boilerului ca să ia un butuc pentru șemineu, care avea să ardă trei ore.

Părâul vuia.

Când se întoarse înapoi în casă, un zgomot puternic, ca un șuierat îi atrase atenția. Părea să vină din cealaltă parte a apei.

Ea trase ușa glisantă și strigă înăuntru.

- Hei, veniți aici!

Austin și Mallory veniră în grabă, însă Erin nu se grăbi.

-Ați auzit?

Toți își ținură respirația în timp ce ascultau.

- Ce e? Întrebă Austin.

- Habar n-am. Dar auziți, nu?

Erin ridică din umeri.

- Orice ar fi, e în depărtare.

Deloc impresionat, Austin intră înapoi în casă.

Înăuntru, Parker puse butucul pe foc și deschise coșul. Așteptă ca Mallory să termine de aprins câteva lumânări înainte să-i ia bricheta, când îi sună telefonul.

- Bună, Colin, cum e apocalipsa acolo? Îl tachinea ea.

- Trebuie să plecați de acolo!

Parker își pierdu toată relaxarea când îi auzi tonul.

- Ce s-a întâmplat?

- Ești lângă ușă?

-Da.

Se duse din nou lângă ușa glisantă. Austin îi luă bricheta și se duse la șemineu.

- Auzi zgomotul ăla?
-Dumnezeule, Parker! Știam că ar fi ^{COULT} „rebut,,
^ ăsa cu mine! *8veniți
Acum ea începea să intre în panică.
-Cee, Colin?
Vocea ei atrase atenția tuturor **din cameră**
-Țeava de gaze dintre casele familiei'Sutter si
De Luca s-a spart. Zgomotul pe care-l auziți
este scuri rea de gaze. *

Parker ridică privirea și văzu bricheta din mâna fratelui ei.

-Austin, nu!
- Se duse la el și luă bricheta.
- Ce e? întrebă Colin.
-Ne pregăteam să aprindem focul A căzut curentul
- Fără focuri. Fără generator. Trebuie să vă scoatem de acolo!

Parker inspiră adânc, se duse la lumânările pe care Mallory tocmai le aprinsese și le stinse.

- Caută niște lanterne! Zgomotul de afară e o scurgere de gaze.

Erin făcu ochii mari.

- La naiba! exclamă Austin, care își îndreptă privirea spre șemineu.

- Parker, mă ascuți?

- Da, Colin.
Dar nu avem cum să trecem peste p râu. Și, chiar dacă am putea, nu aş alerga spre scurgerea de gaze.

- Exploziile
provocate de scurgerile de gaze a ecreazt zone întinse, Parker!

Ea se uitase destul la știri ca să ia și asta în consi
- Casa funcționează doar pe electricitate. ^{IC1 c}
nu ne leagă de scurgere, „rartică

O parte din ea intră în panică, dar partea p *
inspiră adânc.

- La naiba, Parker, nu pot să te pierd!

Colin era foarte speriat, ea auri asta în vocea

lui, -Colin, am nevoie să-ți ții cumpătul!

Puse telefonul pe difuzor, ca să-și folosească mâinile și să vorbească în același timp. Începu să dea ordine.

-Trageți toate obloanele, cum am făcut la incendiu le spuse lui Mallory și Austin. Ia un bax cu apă și du-I jos, o instrui pe Erin.

- Ce faceți? întrebă Colin.

-Ții minte când ți-am spus că locul ăsta e construit ca un buncăr? Că subsolul se află complet în subteran? O să-i duc pe toți acolo până ce primesc undă verde de la tine că totul e în siguranță.

Parker intră în dormitor și își luă pătura de pe pat.

- Nu-mi place asta, Parker!

-Suntem la 300 de metri depărtare. Nu o să mă cațăr pe munți ca să mor într-o alunecare de noroi, doar ca să evit o explozie a țevii de gaze. Fii serios, Hudson, ești mai isteț de atât! O să-ți trimit mesaj* în zece minute. Semnalul nu e foarte bun jos.

Luă niște perne și începu să le arunce în josul scărilor.

- Zece minute.

- Lasă compania de gaze să-și facă treaba. Nu vreau să-mi fac griji pentru tine.

- Bine. Te iubesc, Parker!

Ea se opri din ce făcea și se uită la telefon.

-Și eu te iubesc, Colin. Deși nu credeam că așa o să ți-o spun prima oară.

- Dumnezeuule, urăsc asta!

- Zece minute, Colin! Trebuie să-i duc pe toți la subsol.

- Du-te! Ai grijă!

-Și tu!

Ca/« spre inima

-Da. Cee. ' t,,

331

Ea închise telefonul și îl băgă în buzunarul de la
spate-

- Păturile și pernele, haide!

*Calea spre
inima ta*

3

Poliția închise strada. Se duse din casă-n casă, bătând la uși > evacuându-i pe cei care nu plecaseră încă.

3
2

Colin nu putea decât să privească de la distanță în timp ce-l ploua-

Era devastat.

Trei stații de pompieri, inclusiv cea a lui Matt, își aduseseră camioanele pe stradă și erau în așteptare.

-Ați dat de ei?

-Sunt în siguranță, li spuse fratelui său.

- Toți? Erin e cu ei?

-Da. Sunt adunați în subsol.

Matt încuviință de câteva ori.

- Bine. Isteață mișcare! Bărbatul se întoarse. La naiba, când cred că pot să opresc gazele?

- în câteva ore, din ce am auzit.

- E prea mult.

- E o țevă, Matt, nu un simplu întrerupător.

Având în vedere că amândoi erau genul de bărbați care săreau mereu în ajutor și se implicau, nu era ușor să stea pur și simplu pe margine.

Colin analizează calmul lui Parker.

- O să fie bine.

Primi un mesaj: „E petrecere în pijamale la subsol. Suntem bine. Nu-ți face griji!”

Colin își flutură telefonul în fața fratelui său.

- Nu-ți face griji. Mi-a spus să nu-mi fac griji.

Matt își dădu ochii peste cap și se dădu din stradă când o mașină de poliție trecu pe lângă el.

Nu aveau de ales decât să stea și să aștepte.

-Asta e nebunie curată! Austin se așază într-un colț can*erei, iar lanterna îi lumina fața. Nu crezi că este Prea mult?

^eAmintește-mi să-ți arăt de dimineață clipuri cu case CR, „dează din cauza unor scurgeri de gaze și distrug totul în jur, îi spuse Parker.

-Suntem mai departe decât orice vecin.

Scout își puse capul în poala lui Austin, ca și cum voia să-i spună să se calmeze.

- Sunt de acord, dar nu vreau să-mi asum nici un risc. Avem un buncăr, de ce să nu-l folosim?

- Parker are dreptate, interveni Mallory. Jase spune că toată strada a fost evacuată.

Colin îi spusese același lucru, dar ea nu voia să sperie pe nimeni. Faptul că ea îl proteja pe Austin îl făcea să se simtă ca și cum nu exista nici un pericol.

Adevărul era că își frecase mâinile agitată de când coborâseră în subsol. Sper deosebire de pericolul cu incendiul, acum nu mai trebuia să se gândească dacă ar fi trebuit să plece. Cu siguranță trebuiau să o facă, doar că nu puteau.

- Aș sugera să ieșim și să o luăm pe deal dacă nu ar fi alunecări de teren.

- Gândește-te așa, Austin, zise Erin. De dimineață vei avea o poveste pe care să o spui prietenilor tăi.

Parker primi un mesaj: „Cum rezistați?”

„Austin se plânge și Mallory îi scrie lui Jase. Cum arată lucrurile de acolo?”

„E un circ. Vecinii se plâng că trebuie să plece. E poliție peste tot. Compania de gaze e aici. Iar presa tocmai a venit.”

Parker își imaginează luminile roșii care licăreau și bărbații care se loveau piept în piept, ca să preia controlul.

„Matt e aici. A întrebat de Erin.”

Parker îi făcu semn lui Erin și îi arătă mesajul.

- E totul în ordine? întreabă Austin.

- E în regulă. Colin spune că totul e sub control.

Ce mai conta o minciună nevinovată între un frate și o soră?

Austin își puse dopurile în urechi.

- Cum ziți tu. Eu mă culc. Trezește-mă când se termi nă toată nebunia asta. termi-
- Parker începu să scrie un mesaj: „Spune-i că Erin zice să nu-și tacă griji .
- Nu-l încuraja, interveni Erin.
- Parker își ignoră prietena și trimise mesajul.
- Prea târziu.

Colin nu avea cum să stea pur și simplu în camionetă. Erau oameni peste tot. Matt își pusese costumul de pompier, iar el și unitatea lui erau mai aproape de Parker decât el.

„La naiba... De ce nu m-am făcut pompier?”

Ploua atât de tare, încât nu credea că se putea aprinde ceva, dar nu ar fi fost nevoie de prea mult, având în vedere cantitatea de gaz care se scurgea din țeavă.

Fabio stătea lângă el. Amândoi purtau pelerine de ploaie, dar arătau de parcă tocmai ieșiseră din ocean.

- Să sperăm că Sutter Canyon nu o să aibă probleme din nou.

Da, Colin se gândise la asta.

- L-am avertizat pe Matt și le-am spus celor de la compania de gaze să stea cu urechile ciulite.

Deși zgomotul produs de țeavă era destul de puternic ca să fie auzit de la un kilometru distanță, sunetul apei ce curgea era greu de ratat.

- Cât a trecut? întrebă Fabio.

Colin se uită la ceas.

- O oră și jumătate.

-Cum rezistă iubita ta?

-Ca și cum e din oțel.

Fabio îl bătu pe spate.

-O să închidă țeava repede. ^

Da, dar până atunci își făcea griji pentru iubita lui. ? pentru fratele lui.

Scout se ghemui lângă Austin, iar cei doi umplură camera cu sforăituri.

Mallory își puse dopurile în urechi și-i scrisese lui Jase, până când se opri și se întinse.

Parker stătea cu spatele lipit de un perete și aștepta ca sora ei să adoarmă. O lanternă mică lumina ușa din cameră.

-Trebuie ori să vorbesc, ori să am o criză, recunosc Parker după ce fratele ei începu să sforăie.

Erin se întinse și o strânse de mână.

- Spune-mi pentru ce ai folosit camera asta.

Bun. Ceva care nu era despre foc, inundații sau dezastre.

- Când eram mici, părinții noștri au construit camera asta ca loc de joacă. Era perfect. Puteam să scoatem tot felul de sunete și să nu deranjăm pe nimeni. În timp, forturile și jucăriile sau dus și camera a rămas goală, asta dacă nu dădeam petreceri în pijamale.

- Cum facem acum, spuse Erin.

- Mai puțin floricelele, chipsurile, înghețata și pozele cu băieții.

- Deja știu cum arată Colin, așa că poți să-ți ții telefonul în poală, o tachină Erin.

Parker se uită în jur.

- Nu am crezut niciodată că o să-l folosim ca buncăr.

- Cel puțin aveți un loc ca ăsta.

- Mă simt mai în siguranță și știu că și Colin e mai ușurat.

Erin își întinse brațele și căscă.

- E plăcut să ai pe cineva care să-și facă griji pentru tine.

-Matt își face griji pentru tine, zise Parker.

- Matt e doar politicos.

- Și tu ești oarbă, dar e în regulă. Parker se uită la fratele ei care dormea și la sora ei preocupată. Dar asta e o discuție pentru o altă zi.

Ceva de sus făcu un zgomot destul

d i cât să-l facă pe Scout să-și ridice capul

forn,c

lângă Austin.

P '«"inoro,

d_e

Fratele și sora lui Parker nu se mișcă.

- Ce a *fost* asta? întrebă Erin.

Parker simți că își ținea respirația în timp
ce era aten-

tă la indicii care să arate ce zgomot fusese.

Nu auzi nimic.

Se ridică.

- Unde te duci? șopti Erin.

- Să verific ce *s-a* întâmplat.

Luă una dintre lanterne și se îndreptă spre ușă.

-Ai grijă!

- Probabil nu e nimic.

Dar subsolul reușea să-i adăpostească de
zgomotul de afară, așa că, dacă se întâmplase
ceva, voia să afle.

Înainta pe holul subsolului, dădu colțul și se
îndreptă spre scările care duceau în casă.
Lanternă abia alunga umbrele când ajunse sus.
Cum obloanele erau trase la toate ferestrele, mai
puf în la cea mare din living, Parker se îndreptă
spre ea.

Văzu lanterne dincolo de pârâu și încă auzea
șuieratul scurgerii de gaze. Nu erau semne că ar
fi explodat ceva sau că reușiseră să închidă țeava
de gaze. Nu putea să vadă prea multe de unde
era.

Și ce era cu zgomotul ăla.⁷

Ea se întoarse ca să coboare la subsol, când ieși
în fugă și trecu printre picioarele ei, sperînd-o de
moarte.

-A naibii pisică!

Parker reuși să-și revină, iar lanterna se opri

asupra "nei vase de metal, care arăta ca și cum
căzuse pe podea.

~ A naibii pisică! repetă ea, în caz că Sushi o ascu
ta.

Când Parker ajunse jos, Erin se plimba agitată.

" Ei bine.⁷

- Pisica dă o petrecere acolo.

Erin oftă și își încovoie umerii,

P^{er} W consolă prietena.

- E în regulă. Țeava de gaze nu a fost oprită, dar * în
regulă.

Erin tremură.

- Credeam că a găsit o cale să intre în casă.

Parker o luă pe Erin de ambele mâini.

- Dacă ar fi cineva în casă, Scout ar lătra
neîncetat. Era pisica. Fostul tău iubit nu e aici.

- Știu asta. Ea clătină din cap. Nu suport că
din cauza lui mi-e frică de orice.

Intro cameră cu fratele și sora ei, ultimul lucru pe
care Parker voia să-l facă era să o descoasă.

- Ești în regulă. Nu o să te rănească aici.

Erin își deschise brațele, iar Parker o îmbrățișă.

Ecranul telefonului se aprinse la picioarele ei.

Se îndepărtă de Erin și citi mesajul: „Au închis
țeava*.

Expiră ușurată și îi arătă lui Erin mesajul de la
Colin.

- Ce bine! spuse Erin.

Parker răspunse la mesaj: „Slavă Domnului! Ce
ușurare!”

„Asta a fost cea mai lungă noapte din viața mea”, îi
scrise Colin.

„Și eu am avut nopți mai bune. Sunt epuizată. Toți
suntem.”

„Du-te la culcare, iubito! Ești în siguranță acum, O
să mă întorc la prima oră a dimineții.”

Ea zâmbi.

„Mulțumesc că ai avut grijă de noi!”

Cele trei puncte apărură îndelung înainte să primească ultimul mesaj de la Colin*. „Ai grijă, domnișoară Oakley! O să fiu destul de sălbatic cu prima ocazie când o să te văd. Te iubesc”.

Parker simți un val de căldură, în ciuda frigului din cameră.

„Și eu te iubesc.”

Lăsă telefonul jos și se uită la fratele și la ^{sora}
- Să îi trezim?
Erin clătină din cap și se așează.
-A trecut mult timp de când am fost la o
petrecere în pijamale.
Parker i se alătură.
- Și eu la fel.
Își trase pătura până la bărbie și-și puse perna
sub cap.
- Sunt prea obosită ca să vorbesc despre
băieți.
-Atunci în altă noapte, zise Erin.
Înainte să închidă ochii, o auzi spunând:
- Mulțumesc că îmi ești alături, Parker!
Parker o luă pe Erin de mână.
- Dacă o să apară vreodată aici, o să-l bat
pentru tine.

capitolul 39

Lucifer încă nu plecase, dar cea mai mare parte
a furiei sale era îndreptată spre est.

Era aproape 8.00 dimineța, iar Colin încă nu
primise nici un semn de la Parker, ceea ce era
neobișnuit pentru ea. Ea se trezea înaintea lui.

Bărbatul stătea lângă camionetă în timp ce
afară continua să plouă.

Pârâul era un infern, dar construcțiile lui
rezistau.

Alunecarea de teren care afectase țeava de gaze
și provocase tot haosul din timpul nopții se
strânsese lângă zidul de sprijin dintre casa familiei
Sutter și a vecinilor lor din vest. Cândva pe timpul
nopții, zidul cedase și noroiul distrusese cotețul
găinilor și un hambar.

Casele încă erau în picioare.

Doi dintre oamenii lui erau pe elevatoare și

curăţau drumurile, în timp ce Russ stătea în excavator, aşteptând să se oprească ploaia ca să înceapă să sape.

Matt apăru cu Grace, iar în urma lor erau părinţii lui.

-Dumnezeule, fiule! Nu glumeai când ai vorbit de am ploarea acestei lucrări!

Tatăl lui îl întâmpină cu o îmbrăţişare.

Era prima oară când tatăl lui venea la proprietate.

Mama lui îl îmbrăţişă strâns.

- Cum rezisti?

- O să fiu mai bine după ce o văd pe Parker.

- Nu răspunde la telefon? întrebă Grace.

-Nu.

- Suno pe Mallory!

- Nu am numărul ei de telefon.

Colin avea să îndrepte asta înainte să se termine ziua.

- Ştiu cine are numărul ei, spuse Matt, în timp ce ridică telefonul la ureche. Bună, Jase, sunt Matt. Ții cumva legătura cu Mallory? Matt încuviință de câteva ori. Aha... Spune-i să se trezească și să iasă afară, ca să nu-i mai iasă fire albe lui Colin. încuviință din nou, apoi zâmbi. Mulțumesc.

- E pe drum.

- Dormea?

- Se pare că toți dormeau.

Colin văzu mai întâi câinele. Scout urcă scările în grabă, se duse la un copac și ridică un picior. Unul câte unul, toți patru își făcură apariția.

Colin respiră ușurat.

-Ai adus toată familia? Fură primele cuvinte pe

care le spuse Parker când se apropie.

-Nu poți să ne ții departe! strigă Nora,

-începeam să-mi fac griji din nou, îi zise Colin.

- Am rămas fără baterie la telefon. Și cum nu sunt ferestre jos, nu am observat când a răsărit soarele.

Bărbatul se foi.

-E sigur să...

Colin își întoarse urechea spre ea. încă nu reușea să deslușească ce spunea.

*Calea spre
inima ta*

Țiuitul încărcătoarelor din spatele lor îngreuna
și mai mult comunicarea.

-Țeavade gaze... generatorul...

- Cred că întreabă de generator.

Colin încuviință.

-Da!

în spatele lor, Russ întoarse excavatorul.

Colin zâmbi și se îndreptă spre el.

Russ ieși din cabină.

- Bună dimineața!

-Vreau să mă duci pe partea cealaltă.

-Sa făcut!

Russ mută echipamentul, iar Colin se duse
până la marginea pârauului.

Colin se întoarse spre mama lui.

- Mamă, să nu te uiți!

- Ce faci?

Matt zâmbi.

Colin păși pe braț și se ținu strâns, în timp ce
Russ îl înclină ca să nu cadă. Se aplecă și se ținu
bine.

Russ întinse brațul excavatorului peste pârau și
îl lăsă pe Colin lent pe pământ.

În secunda în care picioarele lui atinseră
noroiul, Parker era acolo, furioasă.

- Nemernicule, asta e răzbunarea ta
pentru azi-noapte? Bărbatul nu răspunse. Doar
o luă în brațe și o ținu

strâns, cât de tare putea fără să o lase fără aer.

- Poți să mă lași jos acum, îi râse ea în
ureche.

- Nu încă!

Ea chicoti.

- Ești nebun!

Colin o puse jos ca să o sărute.

Când îi dădu drumul, îi ținu fața în mâini,

*Calea spre
inima ta*

- Ce a fost noaptea trecută nu o să se
mai întâmple. -Sper că nu...

- Îți spun eu că nu o să se întâmple. Ori stau eu cu tine, ori vii tu cu mine. Nu pot să mai trec prin asta.

- Bine, Colin. Nu o să te contrazic.

Colin o sărută din nou.

-Și încă ceva...

-Da?

- O să redefinesc relația noastră.

-Serios?

Colin își ridică privirea și văzu că familia lui era cu ochii pe el, dar era destul de sigur că nu auzeau ce urma să'i spună. Nu că ar fi contat. Aveau să-și dea seama destul de repede.

- Când doi oameni se iubesc, nu rămân iubit și iubită prea mult. Obțin titluri noi.

Zâmbetul de pe fața lui Parker începu să dispară.

- M-aș lăsa într-un genunchi acum dacă aș avea un inel...

- Colin?

- Singurul mod prin care pot să-ți demonstrez că nu o să plec nicăieri este să-ți dau numele meu și să te fac a mea.

Parker îl strânse la piept.

-Vin cu un bagaj destul de mare.

-Știam asta de la început, Parker... Și știi ce? E parte din motivul pentru care n-am îndrăgostit de tine. Toate lucrurile care te-au adus în viața mea, de la accidentul părinților tău la incendiu și inundații, toate mi-au pavat drumul spre tine.

- Cum rămâne cu copiii?

Colin își puse mâna pe obrazul ei.

- Hai să așteptăm să plece adolescenții din casă înain- te să purtăm conversația aia.

- Și dacă asta nu o să se întâmple?

- Te iubesc. Dorința ta de a avea sau nu

copii nu e ceva care să ne rupă relația. Nu știu ce
 ne așteaptă în vii' tor, doar că suntem împreună.
 Nu lăsa ca toate lucrurile
 prin care ai trecut să fie în zadar, Parker!
 Hai *5 ^ / niin ce facem aici! wefi-
 Ea zâmbea, umezeala lipindu-i părui de
 față

- Transformi ceva negativ în ceva pozitiv.
 Colin își trecu mâna prin părul ei umed.
 - Spune că da.
 - încă nu m-ai întrebat nimic.
 Zâmbetul ei era strălucitor.
 - Spune-mi că o să accepți când o să te
 întreb! zise ef pentru că nu avea de gând s-o
 ceară în căsătorie în timp ce stătea într-un
 strat de noroi.

Ea se ridică pe vârfuri și îl sărută.
 - Da, Colin, o să spun da.
 Bărbatul o ridică din nou și o învârti.
 Briza f&cu clopoței de vânt să cânte o melodie
 plăcu- tă, primitoare.

Colin îi dădu lui Jase ultima cutie în care erau
 lucrurile lui Mallory.

Parker își îndreptă fața spre soare și cer și se
 întrebă dacă părinții ei îi vegheau.

Trecuse aproape o lună de la ultima ploaie, iar
 echipa lui Colin curăța ceea ce toți credeau că era
 ultimul noroi din acel an.

Parker sunase la compania de asigurări și
 aștepta cecurile, înainte să înceapă să sape un
 șanț nou pentru o țeavă de apă nouă.
 Aranjamentul cu furtunul, la instalarea căruia
 ajutase și Matt, era mai bun decât un furtun de
 grădină, dar tot nu era ca originalul.

Până la urmă, era vorba doar despre niște
 lucruri. Lucruri care se rupeau. Lucruri care

trebuiau reparate. Iar noroiul trebuia luat cu lopata și îndepărtat.

Colin își puse un braț în jurul umerilor lui Parker și o ținu strâns.

-Asta a fost ultima, le spuse Mallory când ieși din casă să li se alăture.

Parker își simți ochii umplându-se de lacrimi și încercă să le înăbușe.

- Nu face asta, zise Mallory.

-Nu plâng, zise Parker și întinse brațele spre sora ei.

Austin ieși din garaj cu un trafalet întins spre ea.

- Ultima șansă, Mallory!

Mallory ieși din îmbrățișarea lui Parker și se duse la fratele ei.

- Fraierule, îmbrățișează-mă!

Colin o luă din nou în brațe pe Parker și o sărută pe creștetul capului. Sprijinul lui era tot ce-i trebuia ca să facă față fiecărei zile. Deși încă nu-i pusese întrebarea la care promisese deja că avea să spună da, amândoi știau că se apropia și cumva asta îi făcea să se simtă împliniți.

- Nu e ca și cum se mută din stat, le zise Jase.

Parker îl avertiză cu un deget în aer.

- Să nu îndrăznești!

Mallory îi dădu drumul lui Austin și se opri în fața lui Colin.

-Ai grijă să nu o ia razna, da?

- O să încerc.

Cei doi se îmbrățișară.

- Nu uita, cina în fiecare duminică! strigă Parker când sora ei sări în mașină.

- Nici măcar n-am plecat.

Jase urcă și el în mașină.

- Ne vedem acasă, îi spuse lui Mallory.
Sora ei era toată numai zâmbet când el plecă.
Era plăcut să o vadă așa de fericită.
Ea pomi motorul și scoase capul pe geam.
- Ți-am lăsat ceva în living. -
- Ce?

Mallory nu răspunse, doar îi aruncă un sărut și apoi plecă.

- Dacă ai nevoie de mine, mă găsești în camera ei, îl fac să arate ca dormitorul unui bărbat! exclamă Austin în timp ce se întoarse în garaj.

Scout lătră și-l urmă pe Austin înăuntru.

- Unul a plecat, a mai rămas unul, o tachineă Colin.
- Nu-ți face speranțe! Austin o să transforme dormitorul lui Mallory într-o peșteră pentru bărbați.
- Doar te tachinez.
Se îndreptară spre casă.
- Am vorbit cu Ed de dimineață.
- Cum a mers?

- **Exact cum credeam. E un conflict de
interese să fiu omul de legătură în acest proiect
dacă o să locuiesc aici**

**Colin nu se mutase definitiv, dar rămăsese mai
multe zile decât petrecuse în propria casă.**

- Te-a exclus din proiect.

Nu era o întrebare.

- Ba nu, m-a păstrat în proiect.

Parker îl fixă cu privirea.

- Sunt confuză.

- Cred că vrea s-o dau în bară ca să aibă o scuză să mă retrogradeze. Am vorbit cu Fabio și e dispus să verifice de două ori totul.

- Crezi că asta o să te țină departe de probleme?

Colin deschise ușa și intră în casă.

- Nu are ce să se întâmple.

O cutie mare, ambalată în hârtie deschisă la culoare, stătea rezemată de peretele din living. Mallory o pusese probabil acolo, după ce ieșiseră toți ca să-și ia rămas-bun.

- Ce a făcut?

- Habar n-am.

Parker luă cutia și o duse pe canapea. Pe biletul împăturit de lângă fundă era un mesaj: „E momentul pentru un capitol nou”.

Parker deschise cadoul și găsi o cutie. Trase banda adezivă și băgă mâna înăuntru.

Degetele i se opriră pe o ramă și, înainte să scoată poza, știa deja ce era.

Parker, Mallory, Austin și Scout, ghemuiți unul lângă altul. Poza nu fusese regizată.

Nimeni nu ar fi putut crede asta. Fusese făcută a doua zi după incendiu. Erau murdari, aveau părul ciufuit și hainele - un dezastru. Dar toți zâmbeau. Erau așa de fericiți că aveau o casă la care să se întoarcă!

Era poza perfectă.

Lacrimile pe care și le reținuse când își luase ră-mas-bun de la sora ei cutgeau în timp ce se uita la ima- ginea cu părinții ei, de deasupra șemineului.

Colin se duse în spatele canapelei și se aplecă, luând-o de umeri și uitându-se la poză împreună cu ea.

- E superbă!
 - Da, chiar e.
- Colin o sărută pe obraz.
- Vrei să o pui sus? întrebă ea.
- Colin se uită la părinții ei.
- Ești sigură?
 - Da. E momentul să merg mai departe.
- Când Colin înlocui poza veche cu cea nouă, amândoi o priviră și zâmbiră.
- Anul viitor, o să apari și tu acolo într-o rochie albă, iar eu voi fi în frac.
- O ținut aproape când vorbi.
- Mai întâi am nevoie de un inel, spuse ea râzând.
 - Răbdare, domnișoară Oakley... Răbdare!

n incendiu care aproape că îi distruge casa este doar una *dintre* problemele care i-au dat viața peste cap lui Parker *Sinclair*. În urmă cu doi ani, a fost nevoită să renunțe la Facultate *pentru a* se ocupa de frații mai mici după moartea prematură a *părinților*. Slujba prost plătită abia dacă o ajută să plătească *facturile*, iar gestionarea proprietății familiei nu-i mai lasă timp pentru viața *personală*. Pe lângă asta, prognozele anunță o iarnă *ploioasă*, cu *inundații* și alunecări de teren care i-ar pune casa într-un *pericol* și mai mare.

Angajat de curând la Departamentul de *Lucrări Publice* din Los Angeles, Colin *Hudson* supraveghează ridicarea unor construcții care să împiedice *alunecările de teren* să distrugă *proprietatea* lui Parker și casele vecinilor ei și își dorește ca *proiectul* lui să meargă strună. Dar este destul de greu când proprietara terenului vrea să dețină controlul și să *rezolve* toate *problemele* singură. Curând însă își dă seama că tocmai temperamentul său năvalnic *îl* atrage la frumoasa Parker *Sinclair* și încet-încet intră tot mai mult în viața ei, dorindu-și *ca ea să aibă încredere în el* și să-și deschidă inima.

Însă, în *timp ce* Colin și Parker muncesc împreună pentru a salva casa și cartierul, sunt *pe cale să* înfrunte un nou dezastru, care le dă o lecție aspră: uneori este nevoie *să renunți* la tot ce este vechi *și să clădești ceva* nou pentru a lua viața de la capăt.

Catherine *Bybee* a debutat în 2009, iar romanele ei au ajuns rapid în *topurile Wall Street Journal, New York Times, f/4 Today* și Amazon. *Seriile ei au fost traduse în peste 20 de limbi și vândute în mai mult de 6 milioane de exemplare.*

